

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

OPERATION:

Wife Her Up

CHLOE MAINE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

OPERASYON: EŞLEŞTİRME

BİR VIRGIN PEAK INSTALOVE ROMANTİZMİ

CHLOE MAINE

İÇİNDEKİLER

Bu Kitap Hakkında

1. Justin
2. Abigail
3. Justin
4. Abigail
5. Justin
6. Abigail
7. Justin
8. Abigail
9. Justin
10. Abigail
11. Justin
12. Abigail
13. Justin
14. Justin
15. Abigail
16. Justin
17. Abigail
18. Justin
19. Abigail
20. Justin
21. Abigail
22. Justin

Sonsöz

Ayrıca yazan: Chloe
Maine Yazar Hakkında

Kapak Tasarımı: **Jada D'Lee**

İlk baskı: Chloe Maine, 2022 www.chloemaine.com

Tüm hakları saklıdır.

BU KİTAP HAKKINDA

Bir hafta iznim ve cebimde delik açan bir izin kartım var. Conception Ridge'deki evime gitmeliyim. Oraya doğru gidiyorum, ama otoyolda çıkışa geldiğimde, Virgin Peak'e ve dağ gölündeki kulübeme doğru sürmeye devam ediyorum.

Bir işgalci bulmayı beklemiyorum. Ya da bana adını söylemeyi reddeden genç kadınla hemen, içgüdüsel bir bağ kurmayı. İri yarı bir adam, bir deniz komandosu olmama rağmen bana güveniyor gibi görünüyor.

Birlikte beş günümüz var. Beş gecemiz de. Her saniyeyi daha güçlü bir bağ kurmak için kullanacağım. Ayrılmadan önce onun adını öğreneceğim ve eğer beni kabul ederse ona kendi adımları vereceğim.

Operasyon: Wife Her Up devam ediyor ve ben görevimde asla başarısız olmam.

SEAL Team Romeo'nun adamlarıyla tanışın. Bu savaşçılar iş başında ülkelerine hizmet ediyor, masumları koruyor ve genellikle kışkırtıcıları tekmeyle basıyorlar. Zorluk ya da tehlike ne olursa olsun, her zaman birbirlerini kolluyorlar. Dünyayı kurtarmakla o kadar meşguldüler ki aşkı bulamadılar. Ta ki şimdiye kadar.

İzindeyken, her biri kendi eşiyle tanışmak üzeredir. Bu SEAL'lar sıkı savaşır... ve daha sıkı severler. İster komşu kızı olsun, ister kaçan kız, doğru kız bir Romeo'nun kalbini ele geçirdiğinde, ömür boyu onun olur.

En sevdiğiniz instalove yazarlarının kaleminden Mayıs ayında çıkacak olan bu kısa ve ateşli romans serisinde SEAL Team Romeo'ya aşık olmaya hazır olun.

BÖLÜM 1

JUSTIN

SEAL eğitim tesisinin kapısından çıkmak üzereydim ki adımın söylendiğini duydum. "Lowe, bir saniye bekle."

Dağlar çağırdığı için içimden iç çekerek dönüyorum ve açık bir ofis kapısından Komutan Pierson'ı görüyorum.

Elbette patron için her zaman vaktim var, bu yüzden cebimdeki izin kartını okşuyorum - *merak etmeyin, yakında yola çıkıyoruz* - ve içeri giriyorum.

Yalnız değil. Amiral Hickson ve tanımadığım diğer iki kurmay subay masanın üzerinde geniş bir rulo halinde duran kâğıtlara bakıyorlar.

Yeni Amiral Forrest Özel Harp Liderlik Okulu'nun planlarını ilk bakışta fark ettim. İnşaat devam ediyor ve bu ay içinde bitmesi bekleniyor.

"Efendim," diyorum saygıyla, selam vererek.

Hickson beni onaylıyor, sonra diğerleriyle tartışmasına geri dönüyor.

Pierson'a tüm dikkatimi veriyorum.

"Kızım bana düğünü için olumsuz cevap verdiğini söyledi, evlat."

Yani bu kişisel bir konuşma.

Dünya küçük olduğu için, komutanın kızı kız kardeşimle ikisi de San Diego Üniversitesi'nde birinci sınıf öğrencisiyken tanıştı ve şimdi, dört yıl sonra, kızı evleniyor.

Jenna bir nedime, bu yüzden bir haftalığına benimle Conception Ridge'e gelmek yerine düğünle ilgili saçmalıklar için burada kalıyor.

Kardeşi olduğum ve neredeyse on üç yıldır Pierson'ın emrinde çalıştığım için bir ay sonra düğün davetiyesi aldım.

Şimdi.

Şimdiye kadar verdiğim en hızlı *hayır* cevabı. Patrona olan içten takdim ve sevgim bir yana, erler, kız kardeşleri düğün partisinde olsa bile komutanın kızının düğününe katılmazlar.

Ve *bekâr* askerler, artık bekâr olmak istemedikleri sürece düğünlerin yakınına bile gitmezler. Bunun benim başıma gelebileceği bir senaryo hayal bile edemiyorum. Otuz altı yıldır yalnız biriyim. Bu dünyada beni gerçekten tanıyan tek insanlar erkek ve kız kardeşlerim ve onlar da benden beş ve on beş yaş küçükler.

Ben böyle yaratıldım. Bunu gerçekliğim olarak kabul etmeye başladım.

Başımı sallarken kibar ve düzgün bir yüz ifadesi takınmayı başarıyorum.

"Hayır, efendim. O gün çakışan bir randevum var."

Kaşlarını kaldırıyor, sanki alternatif planın bir kişilik büyük bir pepperoni ve mantarlı pizza olduğunu biliyormuş gibi.

Sonra omzuma vurdu. "İzindeyken başını belaya sokma."

"Böyle bir risk yok efendim. Oregon'a eve gidiyorum. Kardeşimle kısa bir ziyaret ve dağlardaki kulübemde birkaç gün. Etrafta kimse olmayacak. Güzel ve sessiz, tam istediğim gibi."

On saniye sonra kapıyı itiyorum ve hemen yüzüme bir güneş gözlüğü takıyorum. Güney Kaliforniya acımasızca aydınlık. Kuzeye gitmek için sabırsızlanıyorum. Belki ben Virgin Peak'teyken bütün hafta yağmur yağar. Sadece ben, göl ve amansız bir sağanağın tatlı damlaları.

Bir erkek dünyadan daha iyi bir inziva isteyemez. Ve ben bu molaya çok hazırım. Kardeşime otoyola çıktığımı, kulübeye doğru gittiğimi ve iznimin sonunda bir hafta içinde görüşeceğimizi mesaj atıyorum.

Sonra kamyonetime biniyorum, radyoyu açıyorum ve on sekiz saatlik bir yolculuk için yola çıkıyorum.

Yirmi iki saat sonra -çünkü Sacramento'nun hemen kuzeyinde durmuş, biraz dinlenmek için bir motel odası tutmuştum- Conception Ridge sapağını görüyorum. Her zaman yaptığım gibi memleketim için nostaljik bir sızı hissediyorum ama bu sağ yerine sola dönmem için yeterli değil.

Menzilin çekimi daha güçlüdür.

Büyürken bu dağlar benim oyun alanımdı ve Virgin Peak içlerinde en sevdiğimiydi. Her iki taraftaki daha ünlü zirvelerden daha küçük olan bu zirve, aralarında mezraların ve yazlık kulübelerin bulunduğu bir koleksiyona ev sahipliği yapıyor.

Yol kıvrılıyor ve dönüyor, her iki taraftaki sık yaprak dökmeyen ağaçlardaki kısa kesikler medeniyetin tek işareti. Dönüşleri tırmanmak ve tepeye ulaşmak doksan dakika sürüyor.

Kendi kulübeme giden yol, ormandaki diğer tüm yarıklarla aynı, sık ağaçların arasına yerleştirilmiş mütevazı bir çakıl yol.

Yavaşlıyorum, dönüşü alıyorum ve kulübem görünmeden önce son, dolambaçlı çeyrek mili sürünerek geçiyorum.

Evimden uzaktaki evimin diğer tarafında küçük bir krater gölü var. Beş yüz metre yakınımda başka bir mülk yok ve tüm hafta boyunca kimseyi görmeyi beklemiyorum.

Ancak sık sık, yolunu şaşırmış yürüyüşçüler ve başka nedenlerle kaybolmak isteyen insanlar bu vahşi doğaya giriyor. Eşyalarımı içeri soktukten sonra, hızlı bir çevre araması yapacağım. Kısmen kulübenin hala iyi durumda olduğundan emin olmak için ve ayrıca aylıklık belirtisi olup olmadığını kontrol etmek için.

Ön kapıda iki sürgü var. Eski usul, benim için pille çalışan tuş takımı yok.

İçeride çantamı yatak odama taşıyorum. Burayı satın aldığımda, üç yatak odasından ikisinin arasındaki duvarı yıkarak kendime büyük boy bir yatak için yeterince büyük bir oda yarattım. Diğer odada çocukluğumdan kalma ranzam ve köşeye yığılmış birkaç dış mekan mobilyası var, onları da birazdan dışarı taşıyacağım, böylece yarın gölün üzerinde güneşin doğuşunu izleyebileceğim.

Neredeyse sekiz aydır burada olmamama rağmen, burası hiç de bayat kokmuyor. Bu beni çok şaşırttı, çünkü genelde yarım günümü burayı havalandırmak için harcamak zorunda kalıyorum. Yine de pencereleri açıyorum, çünkü hiçbir şey temiz dağ havasının yerini tutamaz, sonra su ısıtıcısının ve elektrik panosunun bulunduğu küçük dolaba gidiyorum.

Burada olmadığım zamanlarda ana su kaynağını kapalı tutuyorum ve evin dışındaki prizlere gidenler de dahil olmak üzere şalterlerin çoğunu indiriyorum.

Şimdi her şeye yeniden güç veriyorum ve-

Ana su musluğunu tekrar açmaya başlarken duraksadım. Kapalıydı ama zar zor. Her zaman sıkıca çeviririm. Gevşetmeden önce bir miktar direnç olmalıydı.

Örümcek hislerim bana ben yokken başka birinin bu musluğa dokunduğunu söylüyor. Sessizce dolabın kapısını kapatıyorum ve hızla dönüyorum. Şu anda kulübede benimle birlikte kimsenin olduğunu sanmıyorum ama çoktan gitmiş olmaları ya da geri gelmeleri de ihtimal dışı değil.

Bayat havanın olmaması birdenbire rahatsız edici derecede mantıklı gelmeye başladı.

Birisi buradaydı, hem de çok uzun zaman önce değil.

Küçük alanı bir kez daha gözden geçiriyorum, bu kez ipucu bulmak için her yüzeyi inceliyorum. Her şey aynen geçen yazın sonunda bıraktığım gibi görünüyor.

Sonra arka pencereden güvertede pembe bir şey görüyorum.

Ön kapıdan çıkıyorum, hiçbir şeyi kaçırmamak için planladığım gibi çevreyi tamamen taramak istiyorum. Ama kulübenin göl tarafında bir ipucu daha bulacağımı bildiğim için nabzım biraz daha hızlı atıyor.

Arka tarafa doğru ilerlerken burası harika görünüyor.

Ve sonra güvertede çelik bir su şişesi var. Yepyeni ve üst düzey bir yoga stüdyosundan satın alınmış gibi görünüyor. Üzerinde tanımlayıcı bir etiket yok, sahibinin adı ya da karalanmış iletişim bilgileri yok.

Kapağı açıp içindekileri kokluyorum.

Su ve taze kokuyor. Küf veya bayat bakteri üremesi yok. Ev sahibi bir şekilde kulübeme mi girmiş?

Güverteye açılan kapının önünde diz çöküp evin bu kilidi inceliyorum. Sadece bir sürgü var. Kurcalanmış gibi görünmüyor ve şu anda kilitli. Anahtarımı soktuğumda kolayca açılıyor.

Hayal mi görüyorum, yoksa ön kapıdan daha kolay açılmış gibi mi geliyor?

Bu biraz abartı olabilir.

Kapıyı tekrar kapatarak tüm pencereleri kontrol ettim. Hiçbiri zorla açılmamıştı, hepsinin pervazlarında yeterli miktarda bozulmamış ince kir vardı.

Su şişesini aldım, kulübenin etrafındaki turumu tamamladım ve içeri döndüm.

Kulübede çalmaya degecek bir şey yok. Eğlence için birkaç kitap ve bir deste kâğıt, biraz da konserve yiyecek ve askeri erzak bulunduruyorum. Hiçbirine dokunulmamış görünüyor.

Ama yine de evime birinin girmesi fikri hoşuma gitmiyor.

Bir bira kırıyorum ve güverte mobilyalarını, iki alçak sandalyeyi ve sadece ateş derecesi tüm hafta düşük kalırsa kullanacağım bir ateş çukuru kabını taşımaya başlıyorum. Radyoyu kontrol ediyorum, sonra akşam yemeği için ızgara yapmak üzere bir biftek çıkarıyorum.

Ve sonunda hak edilmiş bir uyku için kendimi yatağıma sürüklüyorum. Ama başımı yastığa koyar koymaz kapı çalınıyor.

BÖLÜM 2

ABIGAIL

Su şişemi güvertede unutmak son kırk sekiz saat içinde yaptığım pek çok hatanın en önemsiziydi ama aynı zamanda en kötüsü gibi de geliyor.

Çünkü şimdi bir başkası benim ne kadar aptal olduğuma tanıklık edecek.
İşleri karıştırma, Abigail.

Kimse ne kadar zeki olabildiğime şahit olmadı. Hayır, sadece benim beceriksizliklerim kataloglanıyor.

Kapı açıldığında derin bir nefes alıyorum ve uzun boylu, yapılı, kaşlarını çatmış bir adam beni temkinli bir şekilde karşılıyor. "Yardımcı olabilir miyim?"

Çenesinde bir günlük altın kırmızısı kirli sakal var - dikkat dağıtacak kadar güzel - ve gözlerinde derin bir şüpheci bakış.

Sırtımdaki çantayı kaydırıyorum. "Birkaç saat önce buradan geçtim,"-bir numaralı yalan-"ve su şişemi güvertenizde bıraktım. Gördünüz mü, belki alırsınız?"

"Evet, ben de kimin olduğunu merak ediyordum. İçeri gelin." Kenara çekilip beni takip etmemi işaret etti. Tüm kolu esniyor, etkileyici omuzlarına gerilmiş siyah tişörtün sınırlarını esnetiyor.

Kapıya yakın durarak içeri giriyorum. Su şişem mutfak tezgâhının üzerinde, mekânın uzak köşesinde görünüyor ama onu almak için hareket etmiyorum. "Geride bıraktığım için özür dilerim," diye mırıldanıyorum sessizliği doldurarak. "Ve güvertede mola verdiğim için." İki numaralı yalan. "Kimsenin burada olurdu."

Hiçbir şey söylemiyor. Bakışları yüzümde kilitli kalıyor, saklamaya çalıştığım her şeyi içine çekiyor, bundan eminim.

Uzaktan bile büyük görünüyor.

"Bunu gördüğüme şaşırdım," diyor sonunda. "Burası popüler yürüyüş parkurlarından oldukça uzakta."

Gölün uzak ucunda halka açık bir rıhtım vardır ve dağın uzak tarafındaki yürüyüş parkurları bu noktada sona erer.

Dünden önceki gün tırmandığım yer burasıydı ve sonra gölün etrafını tamamen dolaşmak isteyerek devam ettim.

Yarısına kadar gelebildim.

Cevap vermediğimde kaşlarını çatıyor. "Çantayı çıkarsan iyi olur. Ağır görünüyor."

İki tam günlük yürüyüşten sonra beklediğimden çok daha ağırdı. "Gerçekten gitmeliyim."

Kaşlar . "Bu gece nereye gideceksiniz?"

Bunu söylemesi çok zor, çünkü benim yok. İçimde beklenmedik bir şey titriyor. Kendi iyiliğim için burada kalmamı talep edebileceği beklentisi mi? Hayır, bu çok saçma. Bu beklenti değil. Daha çok sinir.

Bu garip adamla bu kulübede mahsur kalma düşüncesi karşısında heyecan duymam için hiçbir neden yok.

Veremeyeceğim başka bir cevap beklerken aramızda hamile bir sessizlik oluşuyor ve çantam omuzlarıma daha da çok batıyor.

Sonunda çantayı duvara yasladım.

Bakışları geziniyor, sonra tökezlediğimde kaşlarını çatıyor. Gülüp geçiyorum. "Bu enayi denge merkezimi etkiliyor."

Bana inanmış gibi görünmüyor, bu da içimde uygunsuz bir şeyler uyandırıyor. *Abigail, içgüdülerin yanlışı.*

"Otur," diyor ve masadaki iki ahşap sandalyeden birini işaret ediyor. Her iki sandalye de sağlam, kıvrımlı kolları var ama birebir aynı değil. Muhtemelen el yapımıdır, diye düşünüyorum kendi kendime, takılmak için tuhaf bir şey ama bu tuhaf bir öğleden sonra.

Sandalyelere odaklanmak, gözlerindeki o bakış için endişelenmekten daha iyidir.

Hareket etmiyorum. Yanlış yönlendirilmiş macera duygum bu alışverişi ne kadar heyecan verici bulursa bulsun, kapıdan uzaklaşmıyorum.

Ne yani, senden yüz kilo daha kaslı olduğu belli olan bir adamdan daha hızlı mı koşacaksın?

"Düşmeden önce," diye .

Oturuyorum.

Bana doğru sinsice yaklaşıyor. Yaklaşan deneyim yoğunlaşıyor. "Kulübemin içindeydin."

"I-" Bunu bilmesine imkan yok. Hiçbir şeyi bozmadım. Elektriği ve suyu kapattım. "Güvertenizde dinlendiğim için özür dilerim."

"Su şişeni bıraktığın yerde," diye yardımsever bir şekilde ekliyor. Sonra eğiliyor, elleri sandalyemin kollarını sarıyor. Beni içine hapsediyor. "*Güvertemde* oturmandan bu kadar rahatsız olduğumu mu sanıyorsun?"

"Belki mi?" Dudaklarımı yaladım. Babamın konuşmalarına ne kadar kulak misafiri olursam olayım, beni bu ilk sorguma hazırlayamazdı. "Çok özür dilerim."

"Üzgün olduğunu sanmıyorum. Eğer gerçekten üzgün olsaydın..." Yavaş ve dikkatli bir nefes alır. Bir süre tuttu. Sonra daha da eğilerek beni sandalyenin arkasına yaslanmaya zorluyor. Ağzı kulağıma değiyor. "O güzel güneş kokunun yastığımın her yerinde olması konusunda dürüst olurdun."

BÖLÜM 3

JUSTIN

Eğildiğim anda şüphelerim doğrulanmıştı. Güneş kremi, büyük hayaller ve en lezzetli zor kazanılmış ter gibi kokan bu küçük kız çocuğu evime gizlice girmiş ve muhteşem başını yastığıma yaslamıştı.

Ve içeri nasıl girdiğini bilmek istiyorum. "Adın ne senin?"

Bana bakıyor.

"Goldilocks'a ne dersin?" Geri sallanıyorum, onu hâlâ kapana kısılmış halde tutuyorum ama kokusuyla aramda biraz mesafe olması gerekiyor. Birkaç santim bir fark yaratmıyor. Ve şimdi taş gibi bakışlarından böcek ısırığı kollarına kadar yerini görebiliyorum.

Yerdeyken de ayaklarını düz tutmak canını acıtıyormuş gibi bir o yana bir bu yana sallıyor.

"Botlarını çıkar."

"Pardon?"

"Yaralısın. Değil mi? Ben-" Cüzdanımı çıkarıp ona askeri kimliğimi gösteriyorum. "Adım Justin ve donanmadayım. İlk yardım bilirim. Ayağınıza bir bakayım."

"Hayır." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, ifadesi şimdi biraz daha belirsiz. "Sadece su şişeme ihtiyacım var ve sonra yoluma gideceğim."

"Nereye?"

Buna cevap vermiyor, çünkü gideceği bir yer yok. "Senin ne, Goldilocks?"

Bir yığın üst düzey yürüyüşün var.

Yepyeni botlar da dahil. Size bunları satanlardan herhangi biri, ayaklarınızı parçalamak istemiyorsanız bu botlara alışmanız gerektiği konusunda sizi uyardı mı?"

Yüzü kızarıyor.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum. Ama bir kilidi açıp kırmayacak kadar zekisin. O yüzden bana sırlarını anlat, ben de ayaklarını yamalayayım."

"Benim hiç sırrım yok," diye fısıldıyor.

"Yalancı." Ama bunu elimden geldiğince nazikçe söylüyorum, çünkü içimden bir ses bu kızın kendisi dışında kimse için bir tehdit oluşturmadığını söylüyor. "Yaşadığın bu küçük macerada başka kulübelere girme, duydun mu?"

"Yoksa ne olur?"

"Yoksa seni dizlerimin üzerine yatırırım." Elimi sert bir cezayla aşağı indirirken, o daracık yürüyüş pantolonunun içindeki daracık küçük kıcının kazara erotik görüntüsü karşısında sikim kalınlaşıyor, kotumun sınırlarına doğru geriliyor.

Gözleri kocaman oldu.

Etrafımızdaki hava yoğunlaşıyor ve ben geri çekilmeyi reddediyorum. Onun yerine tekrar eğildim. "Kaç yaşındasın prenses? Suçlarını telafi etmek için geceyi bir kulübede geçirecek kadar mı?"

Geri adım atmıyor. "Sence kaç yaşındayım?" "Bu bir hapishane sorusu. Kimlik görmem gerekecek."

"Ve *bu* sadece kim olduğumu öğrenmek için bir numara ve ben buna kanmayacağım."

"Demek isminizden tanıyabileceğim birisiniz?" "Ooh, Bay Asker Adam kendini zeki sanıyor."

"Ve Suçlu Goldilocks yere bile basamayan ayaklarıyla yürüyüşe devam edebileceğini sanıyor." Önünde çömeliyorum ve botlarının bağcıklarını çözmeye başlıyorum.

"Hey!"

"İlk yardım ya da şaplak, tatlım. Seçim senin."

"İlk yardıma su dahil değil mi? Çünkü hâlâ su şişemi rehin tutuyorsun."

İlk botunu çekip çıkardım. Çorabında kan var. Hay sikeyim. "Bak ne diyeceğim prenses. Kulübenin karşısına geçip alabilirsen su şişeni alabilirsin."

İnliyor. Kulağa ne kadar hoş geldiğini görünce sikim seğiriyor. Keşke böyle tatlı bir sesi daha iyi bir sebep için çıkarıyor olsaydı.

Diğer ayağını kurtarıyorum ve o çorabı da benzer bir durumda buluyorum. "Burada kal," diye emrederek mutfığa geçiyorum.

Hareket etmiyor, ben de ilk yardım çantamı kaptıktan sonra su şişesini Kit aldım.

Ve bugün ormanda ne kadar kaldığını bilmediğim için bir kase taze bezelye, hala baklalarında ve birkaç peynir çubuğu al. Her şeyi masaya koyup, ben ayakları üzerinde çalışırken ona yemesini söylüyorum.

Beni dinlemek yerine - ne büyük sürpriz - çoraplarını çıkarmamı, ayaklarına antiseptik sıkmamı ve merhem sürmeye başlamamı dikkatle izliyor, ardından ince bir tabaka iyileştirici ikinci deri ve son olarak her şeyi yerinde tutmak için bandajlar.

Tüm bu süre boyunca hiç ses çıkarmadı.

Ve onun narin küçük ayaklarını bu kadar kötü durumda görmek içimi parçalıyor.

Sonunda ona baktım. Ağzımın sert bir çizgi halinde olduğunu biliyorum. Ayak parmaklarını epeyce hırpaladı ve bir iki gün boyunca hiçbir yere gitmeyecek.

Huzurum ve sessizliğim için çok fazla.

"Yirmi iki yaşındayım," diye mırıldanıyor. Bir barış teklifi. Harika.

En azından bir noktada onu becerebilirim ve bakalım bu onun güzel kokusunu beynimin tabanına sarıldığı yerden silkeleyecek mi?

BÖLÜM 4

ABIGAIL

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama ayaklarım şimdiden daha iyi hissediyor. Ve o botları tekrar giymemin imkanı yok, yani hoşuna gitsin ya da gitmesin, bu denizci kendine bir ev misafiri edindi.

Bana askeri kimliğini gösterdiği andan itibaren vites değiştirdim. Babam bana her zaman acil durum planları yapmanın önemli olduğunu söylerdi. Çünkü resmi plan, savaş başlar başlamaz pencereden dışarı çıkar.

Ya da benim durumumda, vahşi, kötü düşünülmüş yalnız macera.

"Teşekkür ederim," diye ekliyorum, ona en sevimli yatılı okul gülümsememi sunarak. "Çok nazik davranıyorsunuz."

"Özellikle de adını bilmediğimi düşünürsek."

"Değil mi? Çok naziksin."

Gülüyor, sonra bana sıcak bir şüpheyile bakıyor. Sanki bana güvenmiyor - ki güvenmemeli- ama yine de benden hoşlanıyor... ki bunu hak etmiyorum.

Ona bir bezelye tanesi fırlatıyorum ve o da sırtarak yakalıyor. "Ve beni bu sandalyeye kelepçelemek yerine besliyorsun."

"Kelepçeler daha sonra çıkarılabilir."

Şaplak, kelepçe... Verdiği ipuçlarını alıyorum ve bu bana önerilen en kötü fikir değil. Tabii soyunduğumda ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmayacağı ve onun da suçlu Goldilocks'unun tutucu bir bakire olduğunu öğrendiğinde muhtemelen yeniden travma geçireceği gibi küçük sinir bozucu ayrıntılar dışında.

Bu ima yüklü öneriye yanıt vermediğimde, vites değiştiriyor. "Hadi sırlarımızı paylaşalım."

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Bu bir sır."

"Mmm. Zor." Boynunu döndürüyor. "Ama sırlar konusunda iyiyimdir. Aslında hükümet bana gizli düzeyde yetkiye sahip olmam için para ödüyor."

"Onlarla daha iyiyim. Bana kimin para ödediğini ya da yetki seviyemin ne olduğunu bile söylemeyeceğim."

Gülüyor.

Şaka yapmıyorum.

"Birinden mi saklanıyorsun?" Buna cevap vermek güvenli geliyor. "

"Başın belada mı?"

Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Hayır."

"Öyle olsaydın bana söyleyebilirdin, ben de-"

Yapacağını biliyorum. Bunu ruhumun derinliklerinde bir şekilde biliyorum. Eğer başım belada olsaydı, bu büyük, bronz saçlı dövüş makinesi, onun özel alanını işgal etmiş olsam bile arkamı kollardı. "Söz veriyorum, tehlikede değilim."

"Tüm bu teçhizatın yepyeni olduğu konusunda haklı mıydım?" Yüzümü buruşturdum. "Evet."

"Çaylak hatası." Omuz silkiyor. "Temel eğitimde bizim de başımıza gelir. Peki seni Patagonia mağazasını satın almaya iten neydi?"

"Ben sadece... üzerimde çok fazla baskı var. Ve bu hayata bir ara vermeye ihtiyacım var."

"Ve bu hayat... nerede?"

"Portland'daydım." Sadece birkaç günlüğüne, ama bunu bilmesine gerek yok.

"Buraya nasıl geldin?"

"Uber."

Boğuluyor. "Bu pahalı bir yolculuk paylaşımı."

"Bir sürü sorunum var. Para bunlardan biri değil." Yalan sayısı... Sayısını unuttum.

Ama bir denizcinin benim gibi birinin sahip olduğu küçük zengin kız sorunlarını anlamasını beklemiyorum ve bunu açıklamaya çalışmaktan daha iyisini biliyorum.

Annem bir mirasçı olabilir ama babam tüm yetişkinlik hayatını ülkesine hizmet ederek geçirdi. On beş yaşında yetim kalmam üzücü ama hayatım her zaman rahat olacak.

Çok şey istiyorsun, Abigail.

Altı yıl daha. Altı yıl daha, yoksa hamile kalırım. Bunlar, "rahat "ın ne olduğunu belirleme yetkisine sahip olmak için benim seçimlerim.

Bana bir bezelye uzattı. "Dün geceki konaklama için fatura kesebilir miyim?"

"Yine, iletişim bilgilerim için balık tutarken." Ama verdiği rahatsızlığın karşılığını almasını sağlamanın bir yolunu bulacağım. Daha sonra. Ben gittikten sonra.

"Anlıyorum, Goldilocks. Anonim kalmak istiyorsun." Çenesini ileri geri sallıyor. "Kanundan saklanmadığına yemin eder misin?"

Bakışlarını yakaladım. Gözleri ela sanırım ama şu anda oldukça yeşil görünüyorlar. Ağaçların arasından süzülen nadir bir öğleden sonra güneşi ışığında zümrüt gibi parlıyorlar.

"Yemin ederim," diye fısıldıyorum. Onu tehlikeye atacak bir duruma sokmak istemem.

Sonra bir bulut içeri giriyor ve bakışlarını okumak yine zorlaşıyor. ". Burada kalabilirsin. Ama öyle ya da böyle bedelini ödeyeceğim."

"Şaplak mı?" Şaka yapıyorum.

Bunun komik olduğunu düşünüyor gibi görünmüyor. Gerçekten yapacakmış gibi görünüyor.

Gölmeyi bıraktım.

"Burada beş günüm var," diyor sertçe. "O zaman Conception Ridge'e gidiyorum. I-" Başını sallıyor, inançsızlık karanlık dalgalar halinde üzerinden yuvarlanıyor. "Bu süre içinde tamamlamak istediğim birkaç proje vardı. Eğer burada kalmak istiyorsan, bana yardım edebilirsin." Peynir çubuklarını elime yaklaştırarak ayağa kalkıyor. "Ama şaplak kesinlikle hâlâ masada."

Sonra dışarı çıkar.

BÖLÜM 5

JUSTIN

Ne yapıyorum ben? Ona su şişesini verip kapıyı yüzüne kapatmalıydım.

Küçük hırsız. Bana adını söylemiyor. Tam olarak açıklayamadığım bir şekilde avuç içimi kaşındırıyor. Şaplak mı atayım? Bu sadece ısınma turu olurdu. Bütün günü onun ukala ağzına yürüyüş güvenliği ve ilk yardım hakkında ders vererek geçirebilirim. Kendi ilk yardımını yapmasını sağlarım, tekrar tekrar.

Ayakları ne durumdaydı? Bunun için bir kurs adayını çok fena hırpalardım.

Onu zorla küvete sokup banyo yaptırmak istiyorum. Bir daha böyle aptalca davranmayacağına söz verdirmek.

Sonra onun hafif, yumuşak vücudunun her santimini kurutmak ve onu yatağıma yatırmak istiyorum. Onu bana karşı sıkıca tutmak, ne kadar sert olduğumu hissetmesine izin vermek ve sikimin üzerinde zıplamasına izin vermeyerek onu tekrar cezalandırmak.

Senin için değil, küçük kız. Kötü davrandın.

Sandalyeleri ve ateş çukurunu yeni bir gölge noktaya taşımak için güvertede salladım. Bu haftaki projelerimden biri, gün boyu daha iyi gölge sağlamak için güvertenin üzerine bir pergola inşa etmek. Keresteyi geçen hafta teslim aldım ve şu anda odaklanmam gereken yer orası. Şu anda mutfak masamda duran küçük gizemli şeyi korkulukla çevirmeye değil.

Başımı sallıyorum ama işe yaramıyor. İçimde derin bir çekiş var, neredeyse beni geri dönmeye ve içeri girmeye zorluyor.

Adını bile bilmiyorum ve dün kesinlikle evime girdi. Polisi aramalıyım, onu nasıl kucağıma alabileceğimi düşünmemeliyim.

Belki de onu sandalyeye sıkıştırdığımda şüpheli bir şekilde nefes almasıydı. Bunu göğsümde hissettim. Sanki benden korkuyormuş gibi, en azından biraz,

Ama umutsuzca öyle olmak istemiyor ve böyle bir zaafı olabileceğini bana belli etmek istemiyor.

Kahretsin, onu korkutmak istemiyorum.

Kapı açılır ve dışarı çıkar. Sargılı ayaklarının üzerine yeni bir çift çorap giymiş. "Justin?"

Omuzlarımı kamburlaştırdım ve ellerimi ceplerime soktum. "Hey, Goldilocks."

"Yardım istediğin projeler neler?" Başımı sallıyorum. "Boş ver onu."

Bana doğru geliyor, bakışları sandalyelere kayıyor. "Bunlar gerçekten çok güzel."

"Teşekkürler."

"Onları sen mi yaptın?"

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. "Evet. Nasıl tahmin ettin?"

"Bilmiyorum." Parmaklarını kavisli metal çerçevenin üzerinde gezdiriyor ve bakışlarım onun hareketini takip ediyor.

Nasıl bu kadar büyüleyici olduğu açıklanamaz. Gerçekten hiçbir anlamı yok, bu yüzden görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

"İçerideki sandalyeleri de sen mi yaptın?" Başımı salladım.

"Yaptığın şey bu mu? Buraya tek başına gelip mobilya mı yapıyorsun?"

Boğazıma bir şey takılıyor. "Her zaman değil." Onu temizliyorum. "Bu sefer pencere pervazlarını yeniden boyamak ve güverteye bir örtü yapmak için malzeme getirdim."

"Tatilde sıkı çalışma."

"Bir gün burada emekli olacağım. O zaman bu işi yapmak istemem."

"Ah?" Başını yana eğiyor, bakışları şimdi meraklı. "Kaç yaşındasın?"

"Otuz altı." Ondan on dört yaş büyük ama bizi ayıran tek şey yıllar değil. Hayatım boyunca her şeyimi kaybetmenin eşiğine geldim ve herkesin bilebileceğinden çok daha fazlası için savaştım. Ben hayatının geri kalanında anıların peşini bırakmayacağı bir adamım. Ve o da eğlence olsun diye yürüyüş malzemelerine beş bin dolar veren bir kız.

Ama bir sonraki sorusu beni şaşırttı.

"On sekiz yaşında mı katıldın?" Sorusunda bir keskinlik var. "On dokuz."

"Yani yirmi yaşına üç yıl daha var, yoksa daha uzun mu yaşayacaksın?" Parmaklıklara yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Hadi ama, bu yönlendirici bir soru. Şimdi bu konuyu nereden bildiğini sormam gerektiğini biliyorsun.

askeri emeklilik
seçenekleri." Yüzünü
buruşturdu. "Oops."

"Hayır, sorun değil. Benimle biraz paylaşman hoşuma gidiyor." Bir elimi ona doğru salladım, sonra tekrar kolumun altına soktum. "Sorun değil, nedenini sormayacağım. Sadece bunu Goldilocks hakkında bildiğimiz ipuçları listesine ekle."

Dilini bana doğru uzatıyor. "Velet,"
diye mırıldandım.

Kıkırdıyor ve benim sikim de karşılık olarak titriyor.

Arkamı dönüyorum, ağaçların ötesindeki ışıltılı göle bakıyorum, böylece ereksiyonumun büyüdüğünü göremiyor. "Ben bir SEAL'ım," diyorum arkama bakmadan. "Orduyu biliyorsan, özel savaş operatörlerinin bu rolü sonsuza kadar yapamayacağını biliyorsundur. Yani dışarı çıkmam ya da içeride kalmam, ekibimle işim bittikten sonra seçeneklerimin ne olduğuna bağlı."

Sandalyemin gıcirtısı bana oturduğunu söylüyor. "Ama eninde sonunda, yakın gelecekte bir gün buraya taşınacaksın."

"Planımız bu."

"Küçük bir yer."

"Bir erkeğin ihtiyacı olan tek şey bu." Göğsüm sıkışıyor, bu beni şaşırtıyor. Kulübenin büyüklüğü konusunda daha önce hiç çelişkili duygulara kapılmamıştım.

İhtiyacım olan tek şey bu. Ve bunu daha önce hiç paylaşmak istememiştim.

Yastığımdaki günüşiği kokusu. Bu gece yatağa girdiğimde koklayabileceğim tek şey bu olacak.

Pergola için ahşapları ayırmamı izliyor ve birkaç ölçüyü hatırlamasını istediğimde telefonunu çıkarıp not alıyor.

"O şeyin pilinin bitmemesine şaşırdım," diyorum. Bana gözlerini deviriyor. "Taşınabilir enerji bankaları yapıyorlar."

"Biliyorum. Ama senin tanıyacağından emin değildim."

"Evet, öyleyim." Çenesini havaya kaldırdı. "Bak, ayakkabı olayının aptalca bir hata olduğunu biliyorum ama ben aptal değilim."

Kaşlarımı çattım. "Aptal olduğunu."

"Tamam."

"Tamam." Ama aramızda korunaklı bir duvarın yükseldiğini hissediyorum ve bundan sonra söylediklerim konusunda daha dikkatli oluyorum.

Başka biri ona aptal olduğunu söylüyor. Bu düzenli olarak uğraşması gereken bir şey, farkındayım.

Bu da çekicimi çok daha sert indirmeme neden oluyor.

Akşam yemeğini düzenlemek için ara , yardım etmek için ısrar ediyor.

Anlayamadığım nedenlerden dolayı kendimi onun ellerini izlerken buluyorum. Profesyonel bir aşçı gibi sebzeleri doğruyor. Sanki eski usul bir uşak tarafından eğitilmiş gibi masayı özenle kuruyor. Ve bir de, bugün hiçbir yere gitmeyeceğine karar verdikten sonra bile, çantasından bir şey çıkarması çantasını acilen yeniden yerleştirme şekli var.

Ayaklarını bir ya da iki gün dinlendirmesi gerekiyor. Kendime söylediğim bahane buydu. Ama yarım gün boyunca etrafımda vızıldadıktan sonra, benim küçük yardımcı arım, sadece kalmasını istiyorum çünkü merak ediyorum.

Ellerini, hayatını ve kimlerin onu görüldüğü gibi muhteşem bir güneş ışığından daha az hissettirdiğini merak ediyor.

Ve beni şaşırtacak şekilde, otoriter tavırlarıma direnmesi hoşuma gidiyor. İtme-çekme eğlenceli.

Olumsuz bir yerden gelmediğini söyleyebilirim. Sadece adrenalini yüksek yeni bir acemi gibi gergin. Bence bir kereden fazla, odaklanabilmek için bu enerjiyi verimli bir şekilde atması gerekiyor.

İyi bir sikiş- Hayır.

Bunu yapamam.

O gün yüzüncü kez sertleşmeme neden olan iniltili bir zevkle yaptığımız makarna yemeğini yerken tek düşündüğüm şey bu olsa bile.

Birkaç gündür yediği en iyi yemeğin bu olabileceği endişesi tahrik olmamı kısa süreliğine azaltıyor. "Yürüyüşe ne zaman başladığını söylemiştin?"

"Ben ." Çatalını bir parça rotini'ye saplıyor. "Bu çok lezzetli."

"Goldilocks, konuşmamız gerekecek."

Sırıttırıyor. "Tamam, baba."

Alaycı bir meme olarak verdiği cevabı hayal meyal hatırlıyorum. Ama lanet olsun, bu onun niyet etmediği bir şekilde içimde derin bir yankı uyandırdı.

Belki de bu kızın ihtiyacı olan şey bir baba figürüdür. Onun yerine ben varım. Babası olacak kadar yaşlı değilim, ama kesinlikle onu herhangi bir ceza olmayacak bir şaplaqla tehdit etmekten daha iyi bilecek kadar yaşlıyım.

Sorumluluk bendeyken benimle dalga geçmek isterse, bu görevi üstlenir ve onunla koşarım. Hatta bundan biraz fazla zevk bile alabilirim.

"Yemeğini ye. Sonra da bir duş almalısın. Sonra da ayaklarını yeniden bandajlarım."

"Şimdiden daha iyi hissediyorlar," diyor sesi yumuşayarak. Yollara ara verdiği için gerçekten minnettar, bunu biliyorum.

Omuz silkiyorum. "Üzerlerinde taze merhemle geçirecekleri bir geceden sonra daha da iyi hissedecekler."

Ve bu gece ona dokunmak için başka bir bahaneye ihtiyacım var.

Burada büyük bir su ısıtıcım yok, bu yüzden onu duşu kısa tutması konusunda uyarıyorum. Suyu kapatıp tekrar açtığını duyuyorum ve pahalı küçük bir prenses olduğuna dair tüm ipuçlarına rağmen gerçek hayatta kalma becerilerine de sahip olduğunu bir kez daha hatırlıyorum.

Kilidi nasıl açtığını itiraf etmesi ne kadar sürer? O hikayeyi almak için ne yapmam gerekecek?

Ve su tasarrufuna dikkat ederek nasıl duş alacağını biliyor.
Goldilocks bulmacasında bir ipucu daha.

Su ikinci kez kesildiğinde, onun havluyla kurulandığını ve çantasından çıkardığı yeni kıyafetleri giydiğini hayal ediyorum.

Banyodan küçük bir voleybol şortu ve göğüslerini sıyıran ve bel kemerinin bir santim üzerinde biterek bronz göbeğini ortaya çıkaran askılı bir atletle çıkmasına hazırlıklı değilim.

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Duraklıyor. Beni ne kadar etkilediğini söyleyebilir mi?

"İşte," diyorum huysuzca, onu kanepeye oturtuyorum. İlk yardım çantasını kanepenin koluna koyuyorum, sonra ayağını elime alıyorum. Daha önce ona biraz davranabilirken, şimdi ne kadar acı verici olduğunun farkındayım.

Küçük ayağı avucumun içinde ne kadar sıcak, cildi ne kadar yumuşak. Antiseptik ve antibiyotik merhemi dikkatlice sürdükten sonra en kötü kabarcıkları bandajla kapatıyorum. Daha küçük kabarcıkların bazıları çoktan kapandı ve sabah tekrar patikalara çıkmaya hazır olabilir.

Onun gitmesini istemiyorum.

Bu çok saçma bir düşünce. Hem davetli hem de davetsiz olarak alanımı işgal etti ve ben de huzur ve sessizliği dört gözle bekliyordum.

Çoraplarını dikkatlice giydiriyorum. İkinci ayağını da giydirdikten sonra ayak bileğini elimde tutuyorum, parmaklarım tamamen dolaşüyor. İnce bacağı kelepçeliyorum.

Bırakmalıyım. Baldırındaki gerginliği hissedebiliyorum. Sanki ayağını elimden çekmek istiyor. *Bırak denesin, küçük suçlu.*

Bu sefer görmezden gelmek daha zor. Cazibenin nabızı, bu işlevsel yardımın ötesinde dokunuşumdan daha fazlasını istemesi için umutsuz arzu. yerine, başparmağımı ayak bileği kemiğinin iç kısmında yavaş bir kavis çizerek gezdiriyorum. Nefesi boğazında düğümleniyor, o kadar keskin ki ve bakışlarımı onun yüzüne diktim.

Yakınlığımızdan etkilenen tek kişi ben değilim.

Benim adımı soluyor.

Onu kollarıma almak, sıkıca kucaklamak için karşı konulmaz bir dürtü duyuyorum. Ne olursa olsun gitmesine izin vermemek. İtiraz bile, karşı koysa bile.

Onunla biraz kavga etmek isterdim. Ben ağzını alırken yumruklarını göğsüme vurmasını.

Ayağını kucağımda daha derine çekiyorum ve ciyaklıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Üzerlerine basmadan önce bir dakika dinlenmelerine izin vermelisin." Pek doğru değil ama neyse.

Dudakları aralanıyor, yanakları pembeleşiyor ve göğsü dengesiz bir şekilde inip kalkıyor. Sanki saldırganlığım bir sonraki hamlemin beklentisiyle nefes nefese kalmasına neden oluyor.

Kanepede uzanırken o kadar seksi ki, bakışları meydan okuyor. "O zaman bir dakika burada kalacaksak, neden benim gibi bir kıza yardım etmek istediğini söyle."

Elimi baldırında gezdiriyorum. Parmaklarımı dizinin altından kıvrıp oradaki yumuşak teni okşuyorum.

Göz bebekleri büyüyor.

"Bana nasıl bir kız olduğunu söyle. Ben de sana neden yardım etmek istediğimi söyleyeyim."

Ama bana hiçbir şey söylemek istemiyor.

"Pekâlâ, Goldilocks," diyorum sonunda. "Vakit geçirmek için başka bir yol bulabiliriz." Şimşek hızıyla dönüyorum ve onu kucağıma alıyorum. Onu kucağıma alırken yine ciyaklıyor.

Küçük elleri tıpkı hayal ettiğim gibi göğsüme bastırıyordu.

Parmaklarımı ensesinde gezdirip elimi saçlarının arasına daldırıyorum. Yumuşak sarı bukleler parmaklarımı sarıyor ve ipeksi telleri nazıkçe yumruklayarak onu hareketsiz kalmaya zorluyorum.

Aramızdaki mesafeyi kapattığımda nefesi kesiliyor, artık ağzım onunkinin hemen üzerinde gezinecek kadar yakın.

Nefesinin ılık tatlı soluğunu dudaklarımda hissedebiliyorum ve onu sıkıca tutup yemyeşil bedenini becerirken o çaresiz soluğun çok iyi hissettirdiğini hayal edebiliyorum.

Ama kirli düşüncelerim onun iyi zamanlanmış bir esnemesiyle kesildi.

Ve sonra *özür diler* gibi başını eğdi.

Kaşlarını çattım. "En son ne zaman iyi bir uyku çektin?"

Dün gece yatağımda uzanırken o kadar da kötü uyumadığını suçlu bir şekilde itiraf ederek geriliyor.

Herhangi bir düzeyde uygun olduğunu düşünsem onu bu gece yine orada tutardım.

Ama bütün gece izinsiz girdiğini bildiği için diken üstünde olsaydı, kaliteli bir uyku çekemezdi. Bu gece böyle bir endişesi olmayacak.

"Boş odadaki alt ranzayı senin için hazırladım. Belki büyük yatak kadar rahat değil ama..."

Kızarır. "Bir şey olmaz. Teşekkür ederim." Onu göğsümde sıkıca tutarak ayağa kalkıyorum.

İtiraz ediyor, elleri önce yumruk şeklinde sıkılıyor -*dövüş benimle, küçük kız, yap, eğer kendini daha iyi hissedeceksen-* ama sonra kendini çok ağır hissettiren yorgunluğa teslim olarak gevşiyor.

Omuzlarımda ikinci yatak odasına giriyorum ve onu alt ranzaya yatırıyorum. Yuvarlandıkça gıcırıyor.

Biraz uyu, bebeğim.

Ama bir saat sonra, duvarın diğer tarafında uyumak için elimden geleni yaparken, onun tamamen uyanık olduğunu söyleyen bir şey duyuyorum.

Gıcırtı. Gıcır gıcır. Çocukluk yatağının ritmik sallanışı inkar edilemez.

Olağanüstü iyi işitmem beni öldürecek. Yan odadaki ranzada, benim küçük gizemim çılgınca bir zevkle kendini ovuşturuyor.

Sikim avucumun içinde dalgalanıyor. Nefesim kesiliyor ve nabzım hızla atıyor, kendimi yumruklamamı, sızan ön spermi ihtiyacım olan tek kayganlaştırıcı olarak kullanmamı ve umutsuzca salıverilmesinde ona katılmamı istiyor.

Lanet olsun, istiyorum. Elini kalçalarının arasında hayal ettiğimde taşaklarım ağrıyor. Ama aletimi çıkarıp çekecek gücü kendimde bulamıyorum. Fazla sürmez, zaten sınırdayım. Ama beni durduran başka bir şey var, yoğun bir şey.

Tohumlarım benim için değil. Neredeyse yirmi yıldır yaptığım gibi karnımda ziyan edilmeyecek.

Yarın. Yarın biraz rahatlayacağım.

BÖLÜM 6

ABIGAIL

Kafa karıştırıcı rüyalar ve kendimi tatmin etmeyen girişimlerle dolu huzursuz bir geceden sonra - vücudumu uyuyacak kadar rahatlatmak için kullandığım strateji - nihayet birkaç saat gerçekten derin bir uyku çekiyorum.

Uyandığımda saatin neredeyse 10 olduğunu fark ettim.

Eğer Justin de babam gibiyse saatlerdir ayaktaydı. Bacaklarıma dolanan ince battaniyeyi atıyorum ve yataktan zıplıyorum.

Ayaklarımın daha iyi hissettiğini hemen fark ettim. Neredeyse iyi gibi.

Mini tuvalet çantamı alıp elimi yüzümü yıkadıktan sonra isteksiz ev sahibimi aramaya koyuluyorum.

Ritmik zımpara sesi bana onun dışarıda olduğunu söylüyor. Yine de ağzımı sulandıran kahve kokusu beni önce mutfığa çekiyor. Kocaman bir kupayı sıcak, sade kahveyle doldurup arka kapıyı iterek açıyorum.

Bir merdivene çıkmış, bir pencere çerçevesinin üstünü hazırlıyor. Boya malzemeleri yanındaki güverteye düzgünce yerleştirilmiş.

"Günaydın," diye mırıldanıyorum, onu ürkütmek istemiyorum.

Onaylarcasına homurdanıyor ve elindeki zımpara taşını bana doğru sallıyor. "Tatilde işe hep bu kadar erken mi başlarsın?"

"Size bunun bir haftalık tatil olduğunu söylemiş miydim?"

"değil mi? Sen bir SEAL'sin, bu da izinli anlamına geliyor, değil mi?"

Zımparalamayı bıraktı. "Beni yakaladın."

"Sanırım San Diego'dan geliyorsunuz ve birkaç günlük zımparalama, boyama ve inşaat işleri için buraya gelmek oldukça uzun bir yol. Bu da demek oluyor ki tüm bu zor işleri tatilinizde yapmayı *seviyorsunuz*."

Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. "Hoşuma gitmese yapmazdım. Tatilde ne yapmaktan hoşlanırsınız?"

"Benim hiç olmadı. Gerçekten, bir yetişkin olarak değil." Sesime sinen hüzünlü notadan nefret ediyorum. *Zavallı küçük zengin kız*. Yanaklarımı şişiriyorum. "Karmaşık bir durum. Yine de şu anda bir macera yaşıyorum!"

"Kesinlikle öylesin." Yaptığı işi bitiriyor, sonra merdivenden iniyor, bir çıkıntıdan kendi kahve fincanını alıyor ve güverte sandalyelerini işaret ediyor. "San Diego'da görev yaptığımı nasıl anladığını söylemek ister misin?"

"Hayır."

"Sen bir donanma

veledisin." Siktir. "Evet."

"İlginç." "Hayır."

Gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. "Oh, Goldilocks. Seninle ilgili her şey ilginç."

"Benim hakkımda konuşmuyoruz. Birkaç günlük zımparalama ve boyama işi için neden Kaliforniya'dan buraya kadar geldiğinden bahsediyoruz."

"Buraya kadar birkaç gün huzur ve sakinlik için geldim. Ve sonra küçük bir suçlunun huzur ve sessizliğime burnunu soktuğunu gördüm-"

"Beni hiçbir şey yaparken bulmadın. Bıraktığım yerden çaldığınız su şişemi aramak için kapınızı çaldım!"

Gülüyor. "Tam burada, benim güvertemde mi?

Ben mi çaldım?" "Yanlışlıkla arkada bırakmışım."

"Ve bunu bilerek buldum." Kahvesinden büyük bir yudum almadan önce göz kırpmıyor. "Sonra da saklamak için evime getirdim. Bunun bizi bir araya getirmesine çok sevindim."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Sen her zaman böyle..." Doğru kelimeyi bulmaya çalışıyorum.

Boşluğu doldurmak için birkaç kelime söyleme içgüdüleriyle savaşırken yüz ifadesi komiktir. *Yakışıklı*, belki de önermek istiyor. *Zeki*. Belki *otoriter* ya da *talepkâr* olduğunu bile kabul edebilir.

"Katı," diye karar verdim

sonunda. Omuz silkiyor.

"Evet."

Kupamı ağzıma götürüyorum. "İlginç."

İçerken beni izliyor, bitirdiğimde bakışları ağzımda kalıyor. Bir damla kahveyi yalayarak uzaklaştırıyorum.

"O zaman anlaşıyoruz," diyor sonunda. "Birbirimizi ilginç buluyoruz. Bu iyi bir başlangıç." Sonra elini çırpıyor. "Pekâlâ prenses. Bu ev kendi kendini boyamayacak. Ayakların nasıl? Botlarını giymeyi denemek ister misin?"

Zımparalama işini ben devralıyorum, o ilkini boyarken bir sonraki pencere çerçevesine geçiyorum. Zor bir iş, omuzlarım ve kollarım yanıyor, ama ne zaman dikkatimi dağıtmak istesem, yan gözle yüksek huysuza bakıyorum.

Çalışırken kaşları birbirine dolanıyor, sanki kendi çabasını bile gibi, ama pencereyi bitirip benim çalıştığım yere geldiğinde, uzun süren bir gülümsemeyi başarıyor. "Sen harika bir yardımcısın."

"Teşekkür ." Ciddiyim. Bir eleştiri bekliyordum ama gelmedi.

Merdiveni bu duvardaki üçüncü ve son pencereye taşımama yardım ediyor, sonra işimizi tekrarlıyoruz.

O çalışırken gömleğinde koyu bir leke belirliyor ve ben de terin omurgamdan aşağı kaydığını hissediyorum. Sonunda yedi pencerenin hepsini bitirdiğimizde, kabin çok daha iyi görünüyor ve biz de berbat görünüyoruz.

"Burnunda biraz boya var," diye mırıldanıyor biz temizlenirken. Bakışları burnuma takılıyor ve ılık öğleden sonra güneşinde bile yeni bir sıcaklık dalgası hissetmeme neden oluyor.

"Ben de saçımda çok fazla toz varmış gibi hissediyorum..." Onu büküp boynumdan çıkarıyorum. "Belki de duş alma vakti gelmiştir."

Başını sallıyor. "Ya da önce göle bir dalış yapabiliriz. Ferahlatıcıdır."

Dün ayak parmağımı daldırdım. Ferahlatıcı, asla ısınmayacak bir dağ gölü için çok cömert bir kelime. "Ben almayayım," diyorum gülerek. "O suları dün test ettim."

Şimdi bakışları vücudumdan aşağı kayıyor, kalçalarımın üzerinde duruyor. "Bunu görmek isterdim. Çılgılık attın mı?"

"Çok sessiz bir nefes."

Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor, göz kapakları kapanıyor. Bu beni ona daha da yaklaştıran tehlikeli bir bakış. Dün gece beni kucağına çektiğinde ve beni öpmeden hemen önce yüzüne doğru esnediğimde de aynı buyurgan, şehvetli havayı estirmişti.

Dün gece saatlerce kendime dokundum, itiraz edip onu ittiğimde gözlerinin nasıl parladığını düşündüm.

"Çok ," diye fısıldadım. "Benim de karşılık vermemi istiyorsun. Su çok soğuk olduğu için ciyakladığımı görmek istiyorlar."

Bana doğru büyük bir adım atacakmış gibi hareket ediyor, sonra duruyor. Beklenti göğsümde isyan ediyor. Onu fazla zorlarsam ne yapacaktı? Dün söz verdiği gibi beni gerçekten tokatlar mıydı? *Hoşuna gider miydi?*

Göle inen patıkaya bakıyorum. Sonra tekrar Justin'e. "Goldilocks," diye uyarırcasına homurdanıyor.

Olduğum yerde döndüm ve koşmaya başladım.

"Benden kaçma lan," diye tersliyor, arkadan kovalıyor. "Ayaklarını inciteceksin, seni küçük velet."

Ama biri dün onlara çok iyi bakmış ve bugün kendimi harika hissediyorum. Kısa patikadan aşağı yuvarlanıyorum, bacaklarım hızla çalkalanıyor, gölün önünde parlak mavinin olduğu ormandaki molaya doğru koşarken heyecan beni güldürüyor-

Nefes nefese kalışından ve kollarının belime dolanmasından bir an önce ayak seslerinin gürültüsünü duyuyorum.

Yakalandım.

Beni yere bırakırken nefes nefese gülüyorum ama gitmeme izin vermiyor.

"Yanımdayım," diye mırıldanıyor kulağıma sıcak bir şekilde. Bunu söyleme şekli, sanki üç metre boyundaymış ve beni her şeyden koruyacakmış gibi, içimde çok tehlikeli bir şey yapıyor.

Beni tokatlamak isteyebilecek kaba bir adam tarafından kovalanmaktan çok daha riskli bir şey.

BÖLÜM 7

JUSTIN

Kollarımda titriyor ve bedenimi ona daha sıkı sarıyorum. "Küçük Bayan Sırlar. Seni neden bu kadar çok istiyorum?"

Bunu itiraf etmek istememiştim ama şimdi açıkta olduğu için doğru geliyor. İfademin yanıt verdiği kısmı da bu değil zaten.

"Sırlarım sana zarar vermeyecek." Sesi küçük ve yumuşak.

"O zaman neden bana kim olduğunu söylemiyorsun?"

"Çünkü bunu daha önce hiç yapamamıştım. Hiç anonimlik özgürlüğüne sahip olmamıştım."

"Sen gerçek bir prenses misin?"

Gülüyor. "Hayır. Sana söz veriyorum, kraliyet ailesinden değilim. Ama öyle bir şey. Ama öğrendiğinizde çok etkileneceksiniz. Ben varlıklı bir aileden geliyorum ve-"

"Başka bir şey söylemene gerek yok." Anlayış doğar. İsimsiz bir kız olarak kim olduğundan ziyade, kiminle akraba olduğu konusunda her zaman önyargılıdır. "Ama eğer başın beladaysa-"

"Ben ." Dönüp bana bakıyor, bakışları şimdiye kadar gördüğümünden daha güven dolu. "Hayatım karmaşık ve başkaları tarafından kontrol ediliyor, hepsi bu."

Kaşlarımı çattım. "Ne tür bir kontrol?"

Yanaklarını üflüyor. "Seçemediğim türden."

Ve benden kaçmak, onu kovalamamı sağlamak, onu yakalamama ve sıkıca tutmama izin vermek... Bu onun seçebileceği bir tür kontrol. Ayakları konusunda ona patronluk taslamam... "Peki ne yaptın, idarecilerini ektin mi?"

"Hayır." Yanakları pembenin o sevimli tonuna dönüşmeseydi inkârı daha inandırıcı olurdu. "Sayılır."

Tanrım. Başı belada olmasa bile, bu kız benden farklı bir ligde. "Roma Tatili göndermesini anlamak için çok mu gençsin?"

Nefes nefese kaldı. "O filme bayılıyorum! Evet, sanırım buna benim Virgin Peak Holiday'im diyebiliriz." Gülüyor. "Hayır. Ama yemin ederim ben bir prenses değilim."

"Sen benim için bir prensessin."

"Ve sen de bu kısa kaçıışı benim için özel kılan seksi, yaşlı adam mısın?" Utangaç bir şekilde bana göz kırıyor ama çekici olduğumu düşünmesi beni şaşırtmıyor. Bakışlarının kulübenin içinde beni takip ettiğini fark ettim. Onu her yakınımın çektiğinde ve öpmekle tehdit ettiğimde kollarımda nasıl tepki verdiğini hissediyorum. *Seni görüyorum, bebeğim. Aç küçük gözlerini görüyorum.*

"Perşembeye kadar ne yapmamı istersen yaparım. Sonra gitmem gerek." Bu beş kelime boğazımda düğümleniyor ve birlikte geçirdiğimiz zamana son noktayı koyuyorum.

Dudaklarını yalıyor. "Yani ne olursa olsun... ne istersem isteyeyim... şu andan itibaren bu sadece bizim sırrımız mı?"

"Kod Adı Goldilocks, mümkün olan en yüksek güvenlik seviyesi."

Az önce patıkaya bir göz atıyor, sonra dönüp ışıltılı gölün kenarına doğru yürüyor.

Ona ihtiyacı olan alanı veriyorum, çünkü o ne isterse benim de onu isteyeceğimi biliyorum.

Bakışları tekrar bana döndüğünde, bu nazlı bakışın bir davet olduğunu anlıyorum. Yaklaşıyorum. Eli yanında sallanıyor, ben de kendi elimle parmaklarını dürtüyorum.

Hevesle ellerimizi birbirine doluyor, ben de güven verici bir şekilde parmaklarını sıkıyorum. "Sadece söyle prenses. bu vahşi şeyi ne kadar ileri götürebileceğimi söyle."

Keskin alım bana doğru yolda olduğumu söylüyor.

"Bekçilerim..." Yüzünü buruşturuyor. "Aslında onlardan çok var. Emlak mütevellileri, aile avukatları, şirket irtibat görevlileri. Ve hepsi birlikte, ben yetişkin olmadan çok önce konulmuş kuralları uyguluyorlar. Dürüst olmak gerekirse, dışarıdan bakıldığında hayatımın arkaik görüneceğini düşünüyorum. Ve değişime yer yok."

"Kulağa karmaşık geliyor. Yalnız mısın? Ailen yok mu?"

"Ben tek çocuktum."

Öyleydi. Tek bir kelime çok fazla acı taşır. "Ailen öldü mü?"

Başını sallıyor. "Onları aynı anda kaybettim. Ben gençken."

Cümlelerin ortasında yeniden ifade edişine kaşlarımı çatıyorum. Ergenlik çağında yetim kalmış zengin bir genç kadın. Bu tür bir hikaye

Kimliğini gizli tutmak istemesinin bununla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum.

Ama son on beş yıldır askeri görev üstüne askeri görev yapıyorum. Eğer bir anlığına kötü şöhretli olduysa, büyük ihtimalle kaçırmışımdır.

Ve umurumda da değil.

"Gittikleri için üzgünüm," diyorum usulca. "Ve şu anda hayatının çok fazla kurala bağlı olduğu için üzgünüm."

"İstemediğim kurallar," diye açıklıyor. "Son kırk sekiz saat kesinlikle hayatımda biraz rehberlik ve düzene ihtiyacım olduğunu gösterdi. Burada ne yaptığımı bilmiyorum! Ama *bu kurallar* değil. Onlar bana dayatıldı." Yan gözle bana bakıyor, o nazlı bakışı geri döndü. "Ben seni seçtim. Önemli olan tek fark bu."

Kalbim göğsümde çarpıyor. "Benim sorumlu olmamı istiyorsun."

Başını sallıyor. "Dün bana o sandalyeye oturmamı söylediğinde ve sonra beni kafese tıktığında? Bunu heyecan verici buldum."

Bu ikimizi de yapar. Onun inatçı meydan okumasını hatırlayınca sikim zonkluyor.

"Ve seni kovalamamı sağlamak," diye homurdanıyorum kollarının üst kısmını ellerimle kavrarken. "Bu da mı hoşuna gitti?"

"Çok fazla." Bana gergin bir gülümseme verirken gözleri parlıyor. "Biraz otorite figürü sorunum var. Bunun üzerinde çalışmama yardım etmek ister misin?"

O kadar çok acıtıyor ki. Ama henüz işin özüne indiğimizi sanmıyorum. Ve sonraki sorular dikkatlice sorulmalı. Gölün kenarında değil, orada sinirlenebilir.

Ben de onu kucağıma aldım ve omzuma attım.

"Justin!" diye bağırıp sırtıma vurdu.

Sırıttıyorum ve kulübeye giden patıkaya geri dönerken onu görmezden geliyorum.

BÖLÜM 8

ABIGAIL

Justin beni kamaraya taşımak yerine güverteye tırmanıyor ve iki açık hava sandalyesinden birine yayılıyor. İri vücudunu yatar koltuğa yerleştirirken, beni kucağına atıyor, yüzüm aşağı, kığım yukarı.

Ve beni öyle tutuyor, sanki bu beni omzuna atıp buraya geri dönmek kadar normal bir şeymiş gibi.

Ona kontrolü ele almasını istediğini söyledin.

Sadece bu kadar ani olmasını beklemiyordum. Ya da dün başladığımız "iyi bir şaplağa ihtiyacın var" noktasına bu kadar çabuk gelmesini.

Gerçi bu pozisyonda vücudum ağrıyor, sanki memnun bir kedi yavrusu gibi gerinmek istiyorum, belki de iyi bir şaplak atmaya ihtiyacım var.

Böyle insanlar. İyi ve seksi bir kadın kavramının farkındayım.

Güm. Eli popomun en etli kısmına sertçe iniyor, dile getirmedığım düşüncelerime ağır bir karşılık veriyor. "Şimdi, Goldilocks. Belirlememiz gereken ilk şey, sorumluluğun bende olduğu."

Tamam, belki bu seksi bir şaplak olmayacak.

Diğer yanağıma ikinci bir ağır şaplak atmadan önce inlese ve kığım biraz sıkırsa bile. Eğer bu bize seksi geliyorsa, bu bir kaza, çünkü o iki şaplak açıkça iş içindi.

Bir gün önce söz verdiği şaplakları şimdi attı çünkü sonunda beni, kulübesine girip yatağında uyuyan asi kızı düzeltmesi için ona izin verdim.

Bir başka sıkıcı elleme. "Bunu anlıyor musun? Sen küçük bir kızsın, ben ise yetişkin bir adamım ve birlikte geçireceğimiz bu birkaç gün için bana ihtiyacın var."

Başımı sallıyorum, içimi tatlı ve şaşırtıcı bir rahatlama kaplıyor. Tek başıma olmanın verdiği stres -o kadar aptalca ki- hemen üzerimden kalkıyor.

"Seninle ilgileneceğim. Her türlü arzun için bana güvenebilirsin." Sesi sertleşiyor ve dokunuşu kıcımdan aşağıya, şortumun eteklerinin altındaki uyluklarımın çıplak sırtlarına doğru iniyor. Parmaklarını dizlerime kadar sürüklüyor, sonra yavaşça şortumun eteklerine geri dönüyor.

Kalçalarımın üst kısmına yaklaştığında ürperiyorum ama parmaklarını şortun bacaklarına daldırmıyor. Dokunuşunu sinir bozucu bir şekilde, aniden elinin seksime değmesini istediğim yerden uzak tutuyor.

"Ne istiyorsun, küçük Goldilocks?"

Bilmiyorum. *Küçük kız. Yetişkin adam.* Bu kelimeler kafamın içinde dönüp duruyor. Güverteye bakıyorum ve bacaklarımın arkasını okşamaya devam etmesini, *bana* daha fazla dokunmasını, *sadece* ve *bunu bana söyletmemesini* istiyorum, ama hareket etmeyi bıraktı.

Beni bekliyor ve ben ne istediğimi bilmiyorum. Tam olarak değil.

Uzun bir aradan sonra kıcımlı okşadı. "Otur."

Onun yardımıyla ayağa kalkıyorum ve beni kollarının arasına alıyor. "Bir teorim var," diye mırıldandı. "Ve bunu ilk kez birine soruyorum, bu yüzden eğer yanılsam bana vurmaktan çekinme, biz de yolumuza devam edelim."

Ona telaşlı bir bakış atmış olmalıyım, çünkü bana orantısız bir gülümseme veriyor. "Kıçına şaplak atılması gerektiğini bilmemden daha garip değil."

"Oh." Derin bir nefes aldım. "Tamam."

Beni sıkıca tutarken bakışları yumuşuyor. "Aileni kaybettiğinde kaç yaşındaydın?"

Geriliyorum, kaçmak istiyorum ama beni çok sıkı tutuyor. Nefes alıp vermem ve sonra rahatlamam gerekiyor. "On beş," diyorum sonunda.

Yanağımı okşuyor. "O zaman bir parçanız, sevgi dolu birinin parçaları toplamasını diliyor mu?"

Gözlerimden sıcak, keskin yaşlar akıyor. "Bu yüzden mi bana küçük kız dedin?"

"Olabilir. Sakıncası var mı? Sadece uyuyor gibiydi." Başımı salladım. "Hoşuma gitti."

"Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Neyi yapmadın?"

"Biriyle ilgilenmek istedim." "Beni tanımıyorsun bile."

"Görünüşe göre, bu gerekli değil." Sesi şaşkınlıkla dolu.

"Sen hiç..." Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Başka biriyle böyle ilgilendiniz mi? Onlara şaplak attın, onları düzelttin, onları çağırdın..."

Tüm vücudu altımda geriliyor. "Küçük kız mı? Hayır. Sen tek kişisin."

"Neden ben?"

"Belki de buna ihtiyacın olduğu içindir. Doğru yer, doğru zaman." "Senin de ihtiyacın var mı?"

"Sanırım öyle. *Benim* küçük kızım olmak ister misin? Ve..." Duraklıyor, sesi kalınlaşıyor. "Belki de ihtiyacın olan baba ben olacağım. Ve senin de benim yetişkin kızım olduğunu unutmayacağız. Böylece ben de senin istediğin gibi bir baba olabilirim."

"Ne..." Zihnimde vahşi bir merak filizleniyor. "Bu ne anlama geliyor? İstedğim baba mı?"

Eli uyluğumu okşuyor. "Bu sana bağlı."

Bacaklarımı iki yana açıp daha önce kimsenin dokunmadığı yerlerimi okşamasını istiyorum. Sanırım tam olarak bunu demek istiyor, ama daha öpüşmedik bile.

Öp onu.

Kalbim hızla çarpıyor ve onun yerine yüzümü boynuna gömüyorum.

Elini çıplak bacağımdan sırtıma, oradan da saçlarıma götürüyor ve hepsine dokunarak beni rahatlatıyor. Tatlı ve şefkatli, ama hiç de istediğim gibi değil.

İyi hissettirmeleri dışında.

Ve dudaklarını şakağıma sürttüğünde ve ona yürüyüş planlarım hakkında daha fazla bilgi vermemi istediğinde, bana bu yalnız maceraya çıkma çılgın fikrini veren şey, bu da iyi hissettiriyor.

Kimse benim ne istediğimle ilgilenmiyor ve bu seksi dev adam şu anda beni baştan çıkarıyor olabilirdi - ikimizin de istediğini bildiğim bir şey - ama bunun yerine konuşmayı daha güvenli bir alana taşıyor ve *beni* ve ne *istediğimi* soruyor. Neden istediğimi.

Göğsümde sürekli bana eşlik eden gerginlik biraz hafifliyor. "Gölünüzü

Instagram'da gördüm," diye itiraf ediyorum. "O yüzden buraya geldim.

Başka birinin bu dağdaki beş günlük yürüyüşünün tavşan deliğinden aşağı indim ve o mutlu ve kaygısız görünüyordu. Ben *de bunu* istiyordum, o kadar içgüdüsel olarak bunu tadabiliyordum ki. Satın aldığı ekipmanlar ve paketlediği yiyeceklerle ilgili videoları vardı, ben de dikkatli notlar aldım ve ertesi gün alışverişe gittim."

"Ne zaman oldu bu?"

Pazar. "Perşembe."

"Hiçbir zamanın boşa gitmesine izin vermedin, ha?"

"Biliyorum, bunu daha iyi düşünmeliydim-"

"Bu bir eleştiri değildi." enemi yakalıyor ve yüzümü kaldırarak birbirimize bakmamızı sağlıyor. "Kararlı olmakta yanlış bir şey yok. Ve bu seni bana getirdi."

Babama.

Bu isim omurgamda bir farkındalık sarsıntısı yaratıyor. Vücudumda sahip olduğu bu tatlı tutuştan kurtulup onun yerine ona sarılmak istememe neden oluyor. Ona Goldilocks'unun her zaman kötü olmadığını göstermek.

Ama ben söyleyemeden gökyüzüne baktı.

"Pencereleri ikinci kat boyayacaktım ama şimdi yağmur yağacak gibi görünüyor, o yüzden biraz yürüyelim."

Bir yürüyüş.

Bana küçük kızı olmamı istediğini, kendisinin de babam olacağını ve şimdi yürüyüşe çıkacağımızı söyledi.

Yine de beni ayağa kaldırırken itiraz etmiyorum. O da ayağa kalkıp elini uzattığında, parmaklarımı onunkilerin etrafında dolaştırarak elini tutuyorum.

Avuç içi sıcak ve sert, elimi sıkarken parmakları uzun ve kendinden emin.

Sanki çok yakında bir noktada birbirimize arpacakmışız ve bu çok yetişkince ve yaramazca olacakmış gibi bir dalganın yükseldiğini hissedebiliyorum. Ama belki de önce bu daha yumuşak, daha masum ilgiye ihtiyacım olduğu konusunda haklıdır.

Bu dağa kendimle ilgili bir şeyler keşfetmek, hayatıma biraz açıklık getirmek ve tutumumda sert bir sıfırlama yapmak için ıktım. Ruhumu arayarak bunu kendim keşfetmeyi umuyordum. Bunun yerine, çenesinde kızıl-altın tüyleri olan ve izinsiz girenlere şaplak atmak gibi derin sapkın bir özel fantezisi olan münzevi bir Navy SEAL aracılığıyla bulmuş olabilirim.

Instagram'a koyabileceğiniz bir şey değil ama düşündüğümde aslında oldukça derin. Beni başka bir patikadan aşağıya, ormanın derinliklerine doğru götürürken bunu uzun uzun düşünüyorum.

BÖLÜM 9

JUSTIN

Onu kulübeden uzaktaki en sevdiğim yürüyüşlerden birine götürürken nabzım hızla atıyor. Kısa bir yokuşu tırmanıyor, sonra bir sırt boyunca düzleşiyor ve bir çayırdaki sona eriyor. Yazın zirvesinde kır çiçekleriyle dolu olacak, ama şu anda sadece gür, yeşil ve sessiz.

Güzel, tıpkı Goldilocks gibi.

İhtiyacın olan baba. İsteddiğin baba.

Sözcükleri söylerken pek fark etmemiştim ama o anda doğru olduklarını hissettim ve şimdi bu fanteziye ses verdiğim için -ve o kaçmadığı için- içimde bir şenlik ateşi gibi çatırdıyor.

Bana nasıl bir baba şefkati *istediğini* en ince ayrıntısına kadar anlatmasını sağlamak için sabırsızlanıyorum. Onu yere yatırın ve her yerine dokunun, ona güzel, akıllı ve olduğu gibi mükemmel olduğunu söyleyin. Birkaç ay içinde başka bir dağda yalnız kalmaması için ona güven aşılayacağım...

Kaşlarımı çattım.

Dört kısa günde üstesinden gelinmesi gereken çok şey var.

Yapılacaklar listesinin en başında, iletişimde kalabileceğimiz kadar bana güvenmesini sağlamak var. Bunu tekrar yapmak isterse, onun erkeğinin ben olduğumu bildiğinden emin olmak.

Kaşlarım . "Sorun nedir?"

Ormanın çayıra doğru yayıldığı patikanın başında duruyoruz.

Bu kızı tanımıyorum. Gerçekten tanımıyorum. Ve ona karşı hissettiğim sahiplenme duygusunu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Çünkü bu, centilmenlik ve kibarlığın ötesinde daha karanlık, daha çiğ bir yere gidiyor.

Goldilocks ve tüm sırları, hiçbiri bana tehdit gibi gelmiyor. Onu gördüğüm her açı, başka kimsenin onu korumamış olmasına öfkelenmeme neden oluyor.

başka kimse onunla ilgilenmedi.

Yirmi dört saat içinde, onu umursamamaya başladım - çünkü bana ne kadar az şey anlatmak isterse, benden bir şey istediği konusunda o kadar az endişelenmem gerekiyor - şimdi ise tam tersi.

Lanet olsun, benden bir şey istemesini istiyorum. Çok fazla istemesini, her şeyi istemesini.

"I-"

Gürleyen bir gök gürültüsü beni böldü ve hemen ardından gelen iri yağmur damlaları yürüyüşümüzü ve bu konuşmayı başlamadan bitirdi.

Bana memnun bir bakış atıyor, hiç rahatsız olmuyor ve topuğunun üzerinde dönerek patikadan aşağı iniyor.

Yine kovalıyorum. Yine onun muhteşem kıkırdamaları ve nefessiz alayları içimdeki ilkel canavarı besliyor. Kulübe görünmeden hemen önce onu karanın yükselişinde yakalıyorum. Kollarım beline dolanıyor ve sırtı önüme değer değmez kendimi daha iyi hissediyorum. *Benim. Tamamen benim.*

Yağmur ikimize de yağıyor, onun saçlarını yüzüne, benim gömleğimi de vücuduma yapıştırıyor.

Onu döndürüyorum.

"Bundan daha fazlasını istiyorum," diye hırlıyorum ona. "Bugün daha fazlasına ihtiyacım yok, ama bu hafta bir noktada bana kim olduğunu söyleyeceksin, çünkü seninle işim bitmeyecek. Hem de hiç."

Göğsü aramızda kabarıyor, gözleri irileşiyor ve dudakları şaşkınlıkla aralanıyor.

Sonra kendini bana doğru fırlatıyor. "Benim adım Abigail," diye fısıldıyor, sonra dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Ağzı ıslak, sıcak ve mükemmel. İlk öpücüğümüz tatlı başlıyor, dudaklarının yumuşak baskısı ve sonra meraklı bir dil, ama sonra onu vücuduma çekiyorum. Bacakları belime dolanıyor ve sikim hatasız bir şekilde gömülmek istediği yeri buluyor. Kıyafetlerimizin arasından, onun küçük amını ereksiyonuma karşı çalıştırıyorum.

Ağzıma doğru soluk soluğa geliyor, dili çılgınca ağzımı sikmeye çalışıyor, ben de ona sürtünüyorum.

Onu sıkıştırarak bir ağaç bulmak için dönüyorum ve ayağım hızla çamura dönüşen patikada kayıyor. İkimiz de devrilmeden önce kendimi yakalamaya çalışıyorum ama faydası yok ve yapabildiğim tek şey dönerek yere inmek ve onun da üzerime yayılması.

"Kahretsin," diye soluk soluğa ayağa kalkmaya çalışıyor. Bacakları çamur içinde, benim sırtım da çamura bulanmış. "Çok özür dilerim."

"Bunu sen yapmadın." Gülüyorum ve nefesimi tutmaya çalışırken beni mahvediyor, ama iyi bir şekilde. Vahşi, pervasız, harika bir şekilde. "O bendim, sağanak yağmurda kaygan bir yamaçta seninle kuru kuruya sevişebileceğimi sanıyordum."

Kıkırdıyor, sonra elimi tutuyor. Birlikte gülerek eve doğru koşuyoruz. Kapıyı önce o açıyor ve bir halde içeride duruyor. Güvertede çamura bulanmış giysilerimi çıkarıp korkuluklara asıyorum, sonra sadece boxer külotumla onun peşinden içeri giriyorum. İki havlu alıp ona dönüyorum.

Gömleğini çıkarıp ilk havluyu ona sararken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Sonra ikincisini kullanarak saçlarımdaki suyu emebildiğim kadar emiyorum ama havlu kirli çıkıyor.

"Duşa ihtiyacım var," diye itiraf ediyorum.

Dudağını ısırtıyor, arzusu açık. Gerçekten ne istediğini dile getirdiği için onu ödüllendirmeye daha sonra çalışacağız. Şimdi, sadece geleceğim. "Bana katılmak ister misin?"

Gergin bir şekilde başını sallıyor.

Diz çökerek yürüyüş botlarını dikkatlice çözdüm ve çoraplarını çıkardım.

Ayaklarını kontrol ederken kalçaları titriyor -ki iyi görünüyorlar- ve ellerimi baldırlarında gezdiriyorum. "Hey," diyorum usulca ona bakarken. "Abigail."

Adını ilk kez kullandığımda titriyor. "Sorun değil, sana bir şey yapmayacağız."

Şortunun düğmesini karıştırıyor, sonra şortu yerde bir su düşüyor.

Şimdi sadece külot ve küçük bir spor sütyeni giyiyor, ama onun dışında çıplak ve gözlerimiz tekrar buluştuğunda ifadesinde sinir görmeyi bekliyorum.

Bunun yerine, ham ihtiyaçtan başka bir şey görmüyorum.

Parmaklarımı kalçasına doluyor ve yavaşça kaldırıyorum, bacağını omzuma atarken göz temasını hiç kesmiyorum.

Ağzımı uyluğunun iç kısmına ve yumuşak pamuğa doğru kaydırduğımda tüm vücudu kararsız bir nefes alıyor. Ortasında kışkırtıcı bir nemli nokta var ve dilimi oraya bastırıp iç çamaşırının içinden onu tadıyorum.

Haykırıyor, elleri başıma gidiyor. "Justin, bekle-"

Duruyorum. Hareket etmiyorum, sadece duruyorum ve alnımı karnının alt kısmına bastırıyorum.

Küçük eli başımı okşuyor. "Bunu daha önce hiç yapmadım." Yirmi iki yaşında. Bu doğru olamaz.

"Kimse senin küçük dar amını yalamadı mı?"

"Hiç kimse..." Derin bir nefes alır. "Her şeyi yaptım." Ben de ona babası olmak istediğimi söyledim.

Kahretsin... Başımı kaldırdım, nabzım ağırdı. "Sen bakırsın."

Başını salladığında, şiddetli bir gururla doluyorum, onu sahiplenecek ilk erkek olacağım için vahşi bir heyecan . Ama bunu ikinci bir düşünce takip ediyor. Pratik bir düşünce, isteğim dışında araya giriyor. "Bu doğum kontrol hapi kullanmadığın anlamına mı geliyor?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır."

"Hiç prezervatifim yok." Siktir. "Bunu daha önce düşünmeliydim. Bu hafta bir ziyaretçiye hazırlıklı değildim, o yüzden ağırdan alacağız."

Yüzüme bakarken dili dışarı çıkıyor. "Başka şeyler de yapabilir miyiz?"

"Yapabileceğimiz çok şey var." Ayağa kalkmadan önce onun tatlı kokusunu derin bir nefesle içime çekiyorum. Sonra onu kapıya doğru bastırıyorum, titreyişinin tadını çıkarıyorum.

Kollarım.

Bir sonraki öpüşmemiz vahşiceydi. Ben ne kadar aç hissediyorsam, o da dilinin kuduz vuruşlarıyla ve çıkardığı tatlı, küçük nefes alma sesiyle buna karşılık veriyor. Ereksiyonum boxer külotumu zorluyor ve onu tam burada becerme dürtüsü, bakire olduğu yeni bilgisiyle neredeyse yeterince azalmıyor.

Onunla duşta çıplak olamam. Duştan girdiği kadar saf çıkmayacaktır.

BÖLÜM 10

ABIGAIL

Justin kükreyerek üzerimden sıyrılıyor ve banyoyu işaret ediyor. "İlk duşu sen al."

"Birlikte götürebiliriz."

Göğsü kabarıyor. "İnan bana, istiyorum. Ama kıyafetlerimizi aramızda tutarsak daha iyi olur. Sadece öğleden sonra için." Elini çenesine götürüyor, gözleri parlıyor. "Senin küçük tatlı amının ilk tadına baktıktan sonra arabayla gezintiye çıkar ve prezervatif alırsın. Eğer istersen."

"" Kalbim küt küt atmaya . "Çabucak duşa gireceğim."

Yakıcı bakışları beni yol boyunca takip ediyor. Banyo kapısını kapatma zahmetine girmiyorum, suyun ısınmasını beklerken onun gözü önünde sütyenimi ve külotumu çıkarıyorum.

Bacaklarımdaki çamuru ekstra agresif bir sabunla ovuyorum, sonra bir bezle vücudumun her santimini elden geçiriyorum. *Arabayla gezintiye çıkıp prezervatif alacağız.*

Bu insanlar için normal bir şey. Sağlıklı, açık. Yirmi iki yaşındakiler her zaman seks yapar. Ben de hemen şimdi, prezervatif gerekmezsin, banyonun hemen dışında duvara yaslanmış çok seksi bir deniz komandosuyla seks *yapmak istiyorum.*

Ama yine de büyük bir şey, en azından psikolojik olarak. Yıllardır, annem ve babam öldüğünde içinde bulunduğum duygusal durum içinde sıkışıp kaldım. Onların mirasları ve benim bu miraslara karşı sorumluluğum, üniversiteye gitmeye çalıştığım da bile hayatımın her anına hakim oldu.

Denedim ve başarısız oldum.

Tıpkı geçen yıl kendi başıma yaşamayı deneyip başaramadığım gibi. Hiçbir gerçek becerim olmadığı ortaya çıktı ve yirmi bir yaşındayken deneyimsiz bir şekilde iş bulmak çok zor.

Altı yılını kaldı, yoksa bebek sahibi olabilirim.

Kimin prezervatife ihtiyacı var ki?

Bizim var. Çünkü o bir sperm donörü değil, birkaç günlük izni olan ve bunu normal, bebek yapmayan seks yaparak geçirmek isteyen bir adam.

Bu dünyaya bir çocuk getirmeyi düşünmeden önce muhtemelen ben de ikincisiyle ilgili biraz deneyim sahibi olmalıyım.

Muhtemelen altı yıl beklemeliyim. Sadece- "Her şey yolunda mı, Abigail?"

Suyu kapatıp perdeyi kenara itiyorum.

Justin'in bakışları temiz, kaygan bedenimi incelerken kararıyor.

"Düşüncelerimde biraz kayboldum," diyorum nefes nefese. "Bana bir havlu uzatabilir misin?"

Bir tane uzatıyor, ben de kendi etrafıma sarıyorum ve küçük küvetten çıkıyorum.

"Dışarı," diye hırlıyor, beni tekrar kovalamak istiyormuş gibi görünüyor.

Gülümsüyorum, kendime acıdığım düşünceler sarmalım gitti, yerini o şımarık düğmelere basma ve bana daha fazla şaplak atmak isteyip görme arzusu aldı. "Ama sen beni izledin."

Çok etkili bir şekilde üzerime eğildi ve "Babasını duşta izleyen küçük kızlar, kaygan kısımları kullanılmak üzere küvete çekilebilirler" dedi.

İçimden kaba bir tahrik dalgası geçiyor. "Yani bu daha çok yarınki bir aktivite, öyle mi?"

Benimle dalga geçerken yolundan çekiliyorum.

"Nelerden hoşlandığını bilmek güzel Abigail," diye sesleniyor arkamdan, sırt çantama ve yeni bir çift külotun güvenliğine doğru koşarken.

Adımı söyleme şeklini seviyorum. Aynı anda hem bir tehdit hem de bir söz gibi.

On dakika sonra beni yatağında kıvrılmış bulduğunda hâlâ sırtıyordum.

Kalçalarına kadar inen ve erekte olduğu gerçeğini gizlemeyen bir havluyla içeri giriyor, sonra onu soyuyor ve bana onu tamamen çıplak olarak ilk kez göstermiş oluyor.

Vücudu bir sanat eseri. Beklediğimden daha kalın, göbeği yoğun bir şekilde kaslı ve beklenen tüm yerlerde altın rengi kıllarla tozlanmış. Ve sonra göbek deliğinin hemen altında net bir çizgi halinde daha koyu renkli kıllar, kesinlikle vücuduma sığmayacak kadar büyük görünen kalın bir horoza yol açıyor.

Ama hiç beklemediğim yeni ve şaşırtıcı bir şekilde ağzımı sulandırıyor.
Seks yapmak, evet, bunu yapmak istiyorum. Bu, sürekli aklımda olan bir bebek sahibi olmanın habercisi.

Vakıf kuralları ya da can sıkıcı mütevelliler olmadan kendi başıma yetiştirebileceğim küçük bir insan, çünkü müteveli ben olacağım.

Eğer bebek sahibi olmanın yolu o lezzetli görünen uzantıya çok yaklaşıp onu içime sokmaksa, emin değilim.

Onu emmek istiyor muyum? Hayatın kendisinden daha çok.

Onu içimde istiyor muyum? Mmm, henüz bu fikre ikna olmadım.

"Abigail." Adımı alçak sesle ve sertçe söylerken sesindeki o aciliyet hissini seviyorum.

"Evet?"

"Gözlerim burada."

"Mmm." ucunda boncuk boncuk nem mi var? Dudaklarımı yalıyorum.

"Tadına bakmak ister misin?"

Yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor. Bu da ona bakmamı sağlıyor.

"Evet?" "Emin değil misin?"

"Tadına bakmak istediğimden çok eminim. Geri kalanında iyi olup olmayacağımdan emin değilim."

Alt dudağını dişlerinin arasında yakalıyor, bakışları kapanıyor ve kendini okşuyor. "Yatakta sana katılabilir miyim?"

Sessizce başımı sallıyorum.

Yanımda uzanıyor, benim küçük, titreyen formumun yanında büyük, sert ve sıcak.

Parmakları belimi, sonra göğsümün kıvrımını okşayarak yanımda ilerliyor ve ben ereksiyonuna uzanırken kolumu yakalıyor. Parmaklarını bileğimin etrafında sıkıca kavıyor. Bir homurtuyla beni yatağa yapıştırıyor.

"Tadına bakabileceğimi söylemiştin," diye itiraz ediyorum çılgınca. "Fikrimi değiştirdim."

"Ama-"

"Zamanla, Abigail." Bana ateşli bir bakış attı. "Kulübelere girip yabancı erkeklerin yataklarında uyuyan kötü bir kız için ne kadar da güzel bir isim."

Oh. "Bunu aşmış olabileceğimizi düşünmüştüm."

"Bağışlayıcı olabilirim." Ağzı, parmaklarının vücudumda açtığı yolu takip ediyor ve aniden çıkarak tüm vücut ağırlığını bileklerimdeki sıkı ellerine ekliyor.

Ben geriliyorum ve o hırlıyor. Karşı koymamı istiyor. Mücadele etmemi istiyor.

Önce onunla ilgili, sonra da kendimle ilgili bir farkındalığım var.

Dövüşmek istiyorum.

Mücadele etmek istiyorum.

Sıkı kavrayışına karşı sarsılıyorum. Başını kaldırıyor, bakışları benim bakışlarıma takılıyor. Beni yatakta güreştirirken gözleri parlıyor, iki eliyle kollarımı aşağıya bastırıyor. Bacakları kalçalarımın arasında çalışarak beni iyice açıyor ve eziyor.

Ve sonra ereksiyonunun uzun, sert, kalın çıkıntısını hissediyorum. Uyluklarımın yumuşak, sıcak tepesine müstehcen bir şekilde sürtünüyor.

Tüm vücudunu yuvarlıyor, o uzunluğu klitorisime doğru sürüklüyor ve külotumun içinden bile amımın yumuşak kıvrımlarına doğru çalışıyor.

Titriyorum, tüm vücudum ona karşı dalgalanıyor.

O bana bakarken zaman donuyor, gözleri parlıyor. Ve sonra birlikte çarpışıyoruz.

Onunla buluşmak için zorlanıyorum. Ağzımı ısırırken hırlıyor, dişleri dudaklarımı tırmalıyor, dili benimkine karşı sert bir hamle yapıyor.

Şimdi beni alması için can atıyorum, bedenim yanmaya başladığında cüssesinden duyduğum korku unutuluyor.

Ama yapmayacak. *Bunu* yapacaktır. Beni vahşileştirecek, ama beni riske atmayacak-

İçimde histeri kabarıyor. *Söyle ona. Ona günahattan daha zengin olduğunu söyle, eğer bir bebeğin varsa...*

Ama teklif edilen bu ve iki elimle sarılacağım.

Ya da ellerim yok, çünkü o yetkili ve ben sadece taciz edilmek için varım.

Bizi yan yatırıp beni önüne hapsediyor. Aleti önce hafifçe kıcımın kıvrımına sürtünüyor, sonra beni kendine doğru daha sıkı çekiyor. Bir kolu vücudumun altından kayarak göğsümü sarıyor, eli sahiplenici bir şekilde göğsümü kavırıyor ve diğer eli kalçamın üzerinden iç çamaşıırıma doğru kayıyor.

Parmakları beni ıslak, sıcak, yumuşak ve çok istekli buluyor. Onun esiri, bana yapmak istediği her şeyi kabul ediyorum.

Belki bana savaşı kaybetmenin ne kadar zevkli olduğunu öğretir.

"Bunların hepsi benim için mi? Ne kadar ıslaksın?"

"Evet," diye alıyorum.

"Ne seversin?" Boynumu ısıyor. "Klitorisinin etrafında tatlı küçük daireler mi? Yoksa amına sert, derin bir parmak darbesi mi?"

"Sert istiyorum," diye yalvarıyorum.

Bir küfür savurur. "Böyle şeyler söyle, işte böyle sikilirsin küçük kız."

Sızlanıyorum ve eline karşı sallanıyorum.

Göğsümdeki kavrayışını sıkılaştırıyor. "Bakire bir amcık nasıl bu kadar sulu olabilir?"

"Bu senin hatan," diye nefes nefese kaldım. "Sikini

gördüm ve..." "Ne? İçinde olmasını mı istedin?"

Umutsuz bir kahkaha atıyorum. "Tanrım, hayır. Benim için çok büyüksün."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor, sanki bu bekaretimi almak istemesine engel değilmiş gibi. "O zaman seni baban için bu kadar kaygan yapan neyi arzuladın?"

"Ağzıma girdin."

İnliyor. "Ciddiydin."

"Hiç... ve iyi görünmüyor muydu?"

"Bu bir soru mu?"

"Şaşırdım." Parmaklarına karşı sallanıyorum, yaptığı yavaş dairesel keşiften daha fazlasını istiyorum. Onu yalamaktan bahsetmek beni tahrik ediyor.

Aklımdan geçenleri okuyor ve elinin tamamını bana uzatıyor, parmakları girişimi kızdırmak için daha derine inerken parmak boğumunun alt tarafı klitorisime sürtünüyor.

Ona sadece onu almak için çok küçük olduğumu .

"Beni tatmak istemene şaşırmadım," diye fısıldıyor ateşli bir şekilde. "Geldiğinden beri dilimin üzerinde ne kadar iyi hissettiğini bilmek istiyordum."

BÖLÜM 11

JUSTIN

Kollarımda dönmeye çalışıyor, bu etkisiz bir hareket çünkü onu bana sıkıca bağlamıştım. Ama yüzündeki şoku hâlâ görebiliyorum.

"Geldiğimden beri mi?"

Bu şaşkınlık ve inançsızlık bir hediye. Ama onu ne kadar çok istediğimi şüphesiz bilmesini istiyorum.

"Seni o sandalyeye oturttuğum andan itibaren. Akıllı ağzını istedim. Lanet olası adını sormayı hatırlamadan önce bile seni öpmek istedim. Sonra seni içime çektim ve bu istek daha önce hiç yaşamadığım kadar çaresiz bir ihtiyaca dönüştü."

"Oh." Yanakları pembeleşti.

Abigail.

Benimki

ni.

Elimi tekrar amına götürüyorum, orta parmağımın ucunu daracık deliğinin içine sokuyorum. O kadar dar ki, onu sikimi almaya hazırlamak bütün günümü alabilir. "Sen her zaman Abigail misin?"

Nefes nefese kaldı. "Uh..."

"Şşşt... Panik yapma. Sadece dokunuyorum. Soruya cevap ver."

Nefesini tutmaya çalışırken pembelik kulaklarına yayılıyor. Parmaklarıma karşı, narin seksi çırpınıyor ve nabız atıyor.

Lanet bir bakire.

Bunun olacağını tahmin etmemiştim ve şimdi onu yatağımdan hiç çıkarmak istemiyorum. "Herkes bana Abigail der, evet."

"Sana hiç Abby diyen oldu mu?"

Bir ürperti. "Babam. Ben gençken."

Sesindeki acıyı hissediyorum. "Özür dilerim."

Başını sallar. "Senin sesinde kulağa hoş geliyor. Sana çok benziyordu."

Bunu zaten tahmin etmiştim, babası muhtemelen ordudaydı. Hayatın dönüp dolaşıp geldiği komik bir yolu var.

"Hâlâ üzgünüm," diyorum olabildiğince sessiz bir şekilde, sadece onun için.

"Üzülme. Sadece..." Sözüünü kesiyor ama ne demek istediğini anlıyorum.

Ona boş sözlerden daha iyi bir şey ver. "Bacaklarını aç, Abby."

Nefes nefese kalıyor ve kalçalarını elime doğru yuvarlıyor, yeni bir kayganlık dalgası parmaklarımı karşılıyor - şimdi iki tane - ben onun açıklığını test edip gererken.

"Aferin kızıma, böyle. Siktir, hissediyorsun. Hepsi benim için mi?" Sesi titriyor. "Evet. Baban için."

Dudaklarındaki nefes nefese isim, sikimin zevkle sızmasına neden oluyor. Ona sürtünüyorum, aletim kıç yanaklarının arasındaki tatlı, kıvrımlı kıvrıma biniyor. Tohumum ile onun ıslak, davetkâr amcığı arasında duran tek şey esnek bir pamuk parçası.

İkimizin de şu anda ne yapacağıma ve henüz ne yapmayacağıma odaklanmamızı sağlamak için fanteziye yaslanıyorum. "Sen babanın küçük sırrısın, değil mi? Kimse burada olduğunu bilmiyor. Ellerimin senin küçük, sıkı vücudunda olduğunu kimse bilmiyor. Tatlı, seksi Abby, kulübede benimle baş başa."

Kıpırdanıyor, elime aktif bir şekilde biniyor.

"Burası bizim dünyadan gizli kaçış yerimiz Abby. Sadece sen ve ben. Ne istersen yapabiliriz ve kimsenin haberi olmaz. Benim için istediğin her şey olabilirsin."

"Kötü bir kız mı?"

İnledim. "En iyi kötü kız türü. Benim küçük sürtüğüm. Benim küçük mutlu prensesim. Benim azgın kızım."

"Seni içimde istiyorum," diye patladı.

Yapamayacağım tek şey. Henüz değil. Homurdanıyorum ve kalçalarımı ona karşı beceriyorum, klitorisini elime karşı daha sert itiyorum ve ereksiyonumu tekrar kıç yanaklarının arasına sürüklüyorum. "Hayır, bebeğim. Bunun için çok küçüksün. Bırak baban sana dokunsun. Gizli hazineni keşfetmek istiyorum."

Bunun zor olduğunu bilerek iki parmağımı içine sokuyorum. Biraz canını yakabileceğini biliyorum ama onu bu şekilde boşaltırsam daha iyi olacağını hatırlatmaya ihtiyacı var.

Sadece çığlık atıyor ve elime daha sert biniyor.

Sikeyim.

"Seni tatmam gerek." Onu sırtüstü yatırdım ve kendimi yatağın üzerinde, kalçalarının arasında düzleştirdim.

Bana bakarken tüm vücudu birlikte yükselip alçalıyor. Bugün ikinci kez burnumu nemli külotuna bastırıyorum.

Onun kokusunu asla unutmak istemiyorum.

Bakışlarını tutarak külotu yana çekiyorum ve dünyanın en güzel yarığına ilk kez iyice bakıyorum. Şişmiş dudaklar, narin kıvrımlar ve o kadar çok parlayan kayganlık var ki sikim yatağa çarpıyor.

Benim için bu kadar ıslak. Çünkü vücudu *benim için* hazır. *Al onu. Sik onu. Doldur onu-*

Hayır. İyi bir baba böyle yapmaz.

Bu gece kesinlikle bu küçük kızı becereceğim. Sikimi onun dar deliğine sokacağım ve vücudunun içinde hiç kimsenin sahip olmadığı o boşluğu talep edeceğim.

Ama bunu doğru yapacağım. Onu kamyonetimle gezdireceğim ve önce prezervatif alacağım. Giderken ve dönerken elini tutacağım, böylece bir canavar gibi üstüne çıktığımda bana güvenebileceğini bilecek.

Şu anda yüzüme boşalabilir.

"Sana ne kadar aç olduğumu göstermeme izin ver." Güzel pembe amcığına tükürdüm, onu peşinen sahiplendim. "Bunların hepsi benim için. Bu benim."

Başını sallıyor.

"Senin." "Bu

babamın."

İkinci baş sallaması şiddetliydi. "Evet, evet, Tanrım, lütfen sik beni."

"Ve onun sikine ne zaman hazır olacağını sadece *babam* söyler."

"Hayır..."

"Abby, eğer seni şimdi becerirsem, seni doğurana kadar duramam.

Anladınız mı?"

Donup kalır. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

Kalın, çok büyük parmağımla amının etrafında dönüyorum. "Bu küçük tatlı amcık beni öyle bir kavrayacak ki, içimdeki tüm dölleri sağacaksın. Çekip çıkaramayacağım. Çekmek *istemeyeceğim*. Doğum kontrol hapi kullanmıyorsun. Eğer seni dölleriyle doldurursam, hamile kalabilirsin."

Elimden geldiğince tehditkâr bir şekilde söylüyorum.

Dudaklarını yalıyor. Bir an için bana tekrar yalvaracağını düşünüyorum ama sonra sağduyusu devreye giriyor ve başını sallıyor. "Ve sen bunu istemezsin..."

Bu bir soru değil. Sadece tek bir cevabı olan yönlendirici bir ifadedir.

Özel savaş operatörü, Oregon dağlarında küçük bir kulübenin sahibi ve Coronado Plajı'nda tek yatak odalı bir dairenin kiracısı olan Justin Lowe, bir yabancıyı hamile bırakmak isteyemez.

Ve bunun hala doğru cevap olduğunu bilecek kadar disiplinliyim.

Ama lanet olsun, yüksek sesle söyleyebileceğim ve yalancı olmayacağım bir cevap değil bu.

Cevap vermek yerine kalçalarını ellerimin arasına alıp başımı eğiyorum ve göz temasını kesiyorum. Mükemmel yarığını tüm ağzımla kapatıyorum ve onu becermek istediğim yerden öpüyorum. Bana karşı kıvrana kadar şişmiş, ağrıyan amının her santimini yalayıp emiyorum ve sonra klitorisini nazikçe ağzıma alıp emiyorum, yavaşça, sürekli nabız gibi atarak boşalmasını talep ediyorum.

Vücudu hemen itaat ediyor.

Sırtını yatağa yaslıyor ve kalçaları başımın etrafını sarıyor. Etinin yumuşak baskısı çığlığının en çaresiz kısmını bastırıyor, ama yatağa sırtını yasladığında, artçı şokların arasından soluk soluğa kalıyorum.

Dizlerimin üzerinde yükseliyorum ve sikimi çıplak amının üzerinde sarsıyorum. Beni izlerken nefes nefese kalmıştı.

Tam orada. Başını onun zonklayan seksine sürtebilirdim. Onu sikmezdim, sadece-

İnledim.

Sadece ipucu. Tehlikeli bir oyun.

Ve bir an için bunu gerçekleştireceğini düşünüyorum, çünkü kalçalarını yuvarlıyor, elimdeki sikimle buluşmak için amını yukarı kaldırıyor.

Ama sonra dönüyor, muhteşem seksi vücudu dönüyor ve önümde dört ayak üzerinde duruyor.

Eli benimkinin yerini alıyor ve ağzı -tatlı, masum ağzı- sikimin sperm öncesi kayganlaşmış başına sürtünüyor.

"Nefis," diye fisıldıyor ben yatağa yuvarlanıp genişçe yayılırken.

O da peşimden geliyor, kalçalarımın arasına tünüyor, beceriksizce beni okşarken bakışları meraklı bir niyetle dolu.

Kahretsin, bu işte daha iyi olmasını hiç istemiyorum. Tepedeki belirsiz sıkma ve aşağıya doğru aceleyle inen vuruş beynime, kendi becerikli ellerimin şimdiye kadar başardığından daha pis şeyler yapıyor.

Parmakları o kadar ince, o kadar *küçük* , hepsini tek elinde zar zor tutabiliyor. Yalamak için tekrar eğildiğinde, o kadar iyi hissettiriyor ki sikim avuçlarının arasından fırlıyor ve kıkırıyor.

Kendime asla tam olarak keşfetme izni vermediğim her ahlaksız fantezi şimdi birbiri ardına ön plana çıkıyor.

Masumiyet.

Boyut farkı. Heves.

Küçük kızım, sadece dünyadan uzaklaşmak istediğimde beni kulübede baştan çıkardı. Kirli düşüncelerim yüzünden, sınır tanımayan arzularım yüzünden.

Beni buraya kadar takip etti, içeri girdi, mükemmel küçük kız kokusunu yastığımın her tarafına yaydı, karşı koymamı güçleştirmek için.

Gerçekte, burada baştan çıkaran benim. Bir yabancıyı tokatlamakla tehdit eden ve sonra da bunu yapan pis adamım.

Her nasılsa, bir el işinden çok daha fazlası olan ve tamamen mükemmel olan bu işi düzenledim.

Bunu ona ben yaptım, benim tatlı küçük Abigail'im.

Ve hiç üzgün değilim. O bir tanrıça, seksi bir yıldız serbest bırakıldı ve şimdi tüm potansiyelini keşfediyor.

Bu hafta her şeyi yapacağız. Ağzına, amına, tenine ve kıkırına sahip olacağım.

Ve sonra onu geride bırakacaksın.

İnliyorum ve bu rahatsız edici düşünceden nefret ederek bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum. Bu anda yeri yok.

Sonra bakışlarımı tekrar ağzına çevirdim, hâlâ sikimin başını yalıyor ve etrafında dönüyordu.

"Em beni," diyorum kısık sesle. "Sadece birazcık. Sadece alabileceğin kadar."

"Çok büyüksün," diye fısıldıyor, gözleri kocaman. "Ve benim ağzım çok küçük."

Taşaklarım bu alay karşısında yeni bir ön-gelin darbesiyle çalkalanıyor.

Belki de burada birbirimizi baştan çıkarıyoruz. Belki de bu karşılıklı bir oyundur ve oyunda benimkinden daha fazla kural vardır.

"Tanrım, bebeğim, beni öldüreceksin."

"Dün gece uyuyamadım. Seni düşünüyordum. Bunu yapmayı ne kadar çok istediğimi."

İnledim. "Seni duydum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten mi?"

"O duvar o kadar kalın değil ve o eski ranzanın sıkılaştırılması gerekiyor." Sızdıran yarığıma nefesi üflüyor. "Kendine dokundun mu?" "Sadece biraz. Sadece sikimi bekletmek için."

"Bugün beni becereceğini bildiğin için mi?"

Elimi onun altın dalgalarına doluyorum. "Deneyeceğimi biliyordum."

Ağzını sonuna kadar açıyor ve tacın tamamını ağzına alıyor, memnun bir ses çıkararak mırıldanıyor.

Dudaklarını ve dillerini istediği yere götürürken onun için zonkluyorum ve sonra kalçalarım kendi istekleriyle pompalanıyor. Çok derine inen bir hamle, öğürmesine neden oluyor. Ama küfredip özür mırıldandığımda başını sallıyor ve beni kendi başına tekrar o kadar derine alıyor ve işte bu kadar, oyun bitti.

Orgazmım derinden başlayıp içime doğru roket gibi fırlıyor, boşalmam onun ağzına doğru sertçe fişkırıyor. Bu onu sıçratıyor, güldürüyor ve sonra - lanet olsun - dudaklarından yalıyor ve gelmeye devam ediyor, küçük ellerinin her tarafına fişkırıyor.

Yumruğunu kendi yumruğumla kapatıyorum, sonuncusunu nasıl sağacağını gösteriyorum ve sonra onu üstüme çekiyorum, böylece onun zeki, veren ağzını yiyebiliyorum.

Onu öptüğümde nefesi kesiliyor. Tadımız birbirimize benziyor, seks, günah ve neşe gibi ve dilim onunkinin derinliklerine gidiyor. Bu öpücük yavaş. Hiçbir şeyin başlangıcı değil, ilk tam seks eylemimizin bitişi. Bir son, bir teşekkür, bir dua. Çünkü ilk öpüşmelerimizden daha temel bir şekilde onunla ne kadar çok şey yapacağımı ortaya koyuyor. Ona ne kadarını vereceğimi, utanmadan ve çekinmeden.

Paylaştığımız şey hayal ettiğimden çok daha fazlasıydı. Onu arkada mı bırakayım?

Oh, hayır. Böyle bir şey . Dört gün yeterli olmaz.

Göğsüme yerleştiğinde, çıplak vücudu benimkinin üzerine mükemmel bir şekilde oturduğunda, aptal olduğumu fark ettim. Şu anda ihtiyacı olan şey olabilirsem, bunun onu sonsuza dek elimde tutmaya yönelik içimdeki vahşi arzuyu yatıştıracağını düşünmüştüm.

Şimdi bu kadının üzerinde kurmak istediğim iddiayı inkar edemeyeceğimi biliyorum. O benim.

Öyle ya da böyle, bunu ona göstermek zorundayım... hem de yakında.

BÖLÜM 12

ABIGAIL

Justin, prezervatif bulmak için kamyonetiyle yola çıkmadan önce, çok daha iyi hissetmelerine rağmen kabarcıklarımı yeniden giydirmekte ısrar ediyor.

Sürücü koltuğunda ona bakmaktan kendimi alamıyorum ve o da elini çıplak kalçamın üzerinde sıkıca tutuyor.

Nasıl oldu da daha dün tanıştık? Sanki bir ömür geçmiş gibi.

Virgin Peak Kavşağı'ndaki benzin istasyonuna girdiğimizde yağmur durdu, burası kelimenin tam anlamıyla iki yolun kesiştiği bir kavşak. Benzin istasyonuna bağlı bir market, caddenin yanında beyzbol sahası olan bir toplum merkezi ve bunun yanında bir ucunda veteriner kliniği, diğer girişinde ise doktor muayenehanesi eczane bulunan alçak bir bina var.

Görünürdeki mezranın tamamını yarım düzine ev oluşturuyor.

"Hadi," diyor, kalçamı okşuyor, sonra sıkıyor. Kamyondan atlıyor, sonra yolcu tarafına geliyor ve inmeme yardım ediyor.

İçeri girerken elimi tutuyor, ağzının kenarlarında gizli bir gülümseme oynuyor. Ama mağazanın prezervatiflerin olduğu bölümüne geldiğimizde gülümsemesi kayboluyor ve kancada asılı duran tek bir üçlü paket var.

"Bu da bir başlangıç," diye mırıldanıyor ve yüzüm kızarıyor.

Onu alıyor, sonra kolunu omuzlarıma doluyor. "Buraya kadar gelmişken başka ne alalım? Atıştırmalık?"

Şimdiye kadar sadece evdekine benzer sağlıklı yemekler yedik. Patates cipsi raflarına bakıyorum. "Ne seversin?"

"Ben de Doritos . Peki ya sen?" "I..." Bunu nasıl söylesem?

Bana komik bir bakış attı. "Prenses, en son ne zaman abur cubur yedin?"

"Birkaç yıl." Abartmak ya da küçümsemek yalanla aynı şey mi? Justin'den sakladığım sırlar listesine bir yalan daha eklediğim için midem bulanıyor, ona hiçbir açıklama borçlu olmadığımı bilsem de.

"bir hikaye var."

"İlginç şey değil!" İtirazımda samimiyim. Hayatımla ilgili hiçbir şey ilginç değil ya da şu anda odaklanmak istediğim yer değil. Justin'in kollarında bulduğum beklenmedik neşeyle kıyaslanamaz bile.

Şakağımı öpüyor. "Bırak da buna ben karar vereyim."

Onun güvenli kucağından parlak poşetlerin olduğu rafa bakıyorum. "Doritos sever misin?"

"Ve tuz ve sirke..." Üç farklı tür sıralıyor ve ben bir seçim yapmayınca hepsini kapıyor. "Hepsi iyi."

Parasını öderken aptal gibi sırtıyorum. Kasiyerin umurunda olmasa da, prezervatifler sayıldığında içimde küçük bir heyecan oluşuyor.

Justin yine de tepkimi fark etti. "Hoşuna gitti mi?" diye mırıldandı dışarı çıktığımızda. "Baban senin sıcak, tatlı amına güvenle girebilmek için prezervatif mi alıyor?"

Bunu daha da çok sevdim. "Mm-hmm."

Kamyonetinin yolcu tarafındaki kapısını açıyor, sonra beni açık kapının korumalı alanında döndürüyor, arkası meraklı gözlerin beni görmesini engelliyor. "Bana ne yaptığını hisset."

Aşağı bakıyorum. Ereksiyonu kargo pantolonunun ön kısmına gözle görülür bir şekilde baskı yapıyor.

"Dokun ona, Abby."

Gıcırđıyorum ve çıkıntıya uzanıyorum. Sert ve kalın, tek elle kadar büyük ve ben onu okşadıkça daha da büyüyor.

Temas karşısında inliyor. "Bu prezervatifleri karneye bağlamamız gerekecek. Kalçalarının arasında ağzımla çok zaman geçireceğim. Seni dizlerinin üstünde de istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin? Seni hamile bırakmayayım diye aç ağzını bana verir misin?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp öfkeyle başımı sallıyorum, gerçeğı ağzımdan kaçırmaya çok yakınlım.

Ama sonra eğlence bitecek ve beni kulübeden atacak. Ayaklarım iyileşti, ve yaramazlık yapmakla oynamak arasında dünya kadar fark var.

ve birinden hayatını değiştirecek bir olaya katılmasını istemek.

Özellikle de New York'taki hayatımdan uzakta gerçek sorumlulukları olan biri. Mümkün olduğunca ülkenin öbür ucunda.

Kalbim aniden ağrıyor ve bu duyguyla bir an daha oturmaktansa burada, çakıllı otoparkta dizlerimin üzerine çökmeyi tercih ediyorum. "Baba," diye nefes alıyorum, bu kelimenin ona ne yaptığını biliyorum. Kendim için de buna ihtiyacım var. Bu günü tekrar doğru bağlama oturtma zamanı. O benim dağ kaçamağım, başka bir şey değil. "Sana ne istersen veririm."

Yanağımı avuçluyor, yüzümü kaldırıyor ki ağzını ağzıma bastırabilsin. Birbirimize sarılıyoruz, sonra beni kamyonete kaldırıyor ve emniyet kemerimi bağlıyor. Kayışları dikkatlice ayarlarken parmakları vücudumda geziniyor, sonra beni bacaklarımın arasından, şortumun üzerinden kavırıyor.

"Bunu istiyorum," diye hırlıyor. "Kulübeye döner dönmez."

Kamyonetin etrafında dönüp kendi koltuğuna tırmandığında hâlâ nefes nefeseyim. Elini uyluğuma götürmeden önce bana attığı ateşli bakış, tepkimi daha da belirginleştiriyor.

"Bir kulede kilitli kaldığınız için başka neler yaşamadınız?"

Kıvranıyorum. "Uh..."

"Peki bu yer tam olarak neresi? Portland'lı bir kızın hiç Doritos yememiş olması fikrini kafamda oturtmakta zorlanıyorum."

"Portland'lı olduğumu söylemedim," diyorum, beni sinirlendirdiğı ve şimdi de sorguya çektiğı için sinirlenerek.

Eğer iki soruya ızgara diyebilirsiniz, ki belki de . Ama yine de. "Ne dedin sen?"

"Portland'dan geldim. Ki bu doğru." "Ah."

İç çekiyorum ve tekrar kıvranıyorum. "Ben New Yorkta yaşıyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Doğu Yakası'nda Doritos olduğuna eminim."

"Mmm."

"Orayı seviyor musun?"

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. "New York mu?"

"Evet." Sol eli direksiyonu sıkıca kavırıyor, parmak eklemleri beyazlaşıyor.

"Son yedi yıldır yaşadığım yer burası."

Dikkatini dolambaçlı dağ yoluna vermeden önce yana doğru bir bakış atıyor. *Peki ya ondan önce?* Bakışlar soruyor.

Sorgulamadan çok, seks yapmak istediği kişiyi tanımak için.

Derin bir nefes alıyorum. "Washington."

"Sizi Oregon'a neyin getirdiğini sorabilir miyim?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Aile geleneği. Ama ailemden geriye kalan tek kişi benim. Yani daha çok kasvetli, hüznü bir anma etkinliği."

Kamyonu yavaşlattı ve kendi şeridine dönmesi için işaret verdi. Dağın tepesine ulaştık.

Evine. Çoğu zaman burada yaşamıyor olsa da, evine geri dönüyormuşuz gibi hissettiriyor ve New York'u sevmekle ilgili sorusu bana bir ton tuğla gibi çarpıyor.

Benim bir evim yok. New York annemin eviydi ama babamla evlendikten sonra orası dışında her yerde yaşamaya başladı.

Hawaii, doğduğum yer.

San Diego. Uzak çocukluk anıları zihnimin kenarlarında parıldıyor.

Washington. Benim için memlekete en yakın yer ama asla geri dönmek istemiyorum.

Şeritte fazla ilerleyemeden -yol ile kulübe arasında, ormanın derinliklerinde bir yerdeyiz- kamyonu aniden durdurdu. "Özür dilerim," dedi kabaca. "Buraya gel."

Emniyet kemerimin tokasını bulmak için çabalıyorum, sonra beni konsolun üzerinden kucağına çekiyor. Ağzı benimkini buluyor, sıcak ve acil.

"Burnumu sokmak istememiştin," diye mırıldanıyor ağzıma karşı.

"Biliyorum." Ben *de* onu öpüyorum, anladığımı göstermek için çırpınıyorum ama nasıl özgürce paylaşacağımı bilmiyorum.

"Yalnız olduğun için üzgünüm."

Sıcak gözyaşları tehdit ediyor ve ben bunu istemiyorum. Onun yerine gömleğini çekiştiriyorum, ellerimin sıcak teninde olmasını istiyorum.

İnliyor. "Hadi kulübeye gidelim."

"Hayır." Şimdi nefes nefeseyim, ona sürtünüyorum. "Sana ne kadar ateşli olduğunu söylemiş miydim? Çok çekici." Kirli sakallı çenesini öpüyorum. "Bakması gerçekten çok güzel. Ama aynı zamanda tüm doğru yollarla kaba olmayı da garanti ediyor."

Bir kahkaha atıyor. "Ormanın ortasında beni baştan mı çıkarıyorsun?"

"İşe yarıyor mu? Bana şaplak atmak ister misin?"

Kapısını açıyor ve kendini altımdan çekiyor, sonra ben şoför koltuğunda oturacak şekilde dönüyor, kalçalarımı ayırıyorum ve o da kalçalarımın arasında duruyor.

Elimi tutuyor ve ereksiyonuna doğru itiyor. "Seni baştan çıkarması gereken kişi benim, küçük kız."

Ona zayıf ama memnun bir gülümseme veriyorum. "Karşılıklı baştan çıkarma topluluğu."

"İhtiyacın olan şey bu mu? Kötü bir adamın sana büyü yapması ve onunla iğrenç şeyler yapmanı sağlaması mı?"

"Nasıl tahmin ettin?"

Saçlarımı yumrukluyor, yüzümü ararken bakışları sıcak. "Seni görüyorum, Abby.

Sana ne istersen veririm."

Alt dudağını ısıriyorum, sonra ağzımı yanağından kulağına doğru fırçalıyorum. "Prezervatifler nerede?"

Göğsü kabarıyor. "Burası mı?"

Bu fikir tüm vücudumu zonklatıyor ve başımı sallıyorum.

Arka koltuktaki çantadan kutuyu alıyor, sonra da bana ayağa kalkmam için işaret ediyor.

Şortumun düğmelerini açıp aşağı iterken her şey yavaşlıyor. İşlemi külotumla tekrarladığında tüm dünya tamamen duruyor.

Sonra ellerini kalçalarımın üzerinde gezdiriyor, saygılı bir şekilde şeklimin izini sürüyor. Elleri tişörtümün altına kaydığında, göğüslerimi sıkıca avuçlamayı beni koltuğa geri yatırıp kalçalarımı ayırmakla birleştiriyor.

Sanki istediği gibi kullanabileceği bir oyuncak bebekmişim gibi.

Sonra gömleğimi ve sütyenimi çıkarıp beni tamamen çıplak bıraktı.

Başını eğiyor, içeri doğru eğiliyor ve iç baldırımı ısıriyor. "Bacaklarını aç ve bana göster tatlım," diye homurdanıyor. "Sadece iyi ve yapışkan olursan sikilirsin."

Yüzüm alev alev yanıyor, ama bana söyleneni yapıyorum. Ve ilk yavaş *yalamada*, tepkim hızla *evet, lütfen, uyarılmama ne dersiniz deyin* şekline dönüşüyor. Beni her şey kadar tatlıymışım gibi yutuyor ve sadece kalçalarımı utanmazca salladığımda duruyor.

Sonra beni ters çevirerek vücudumun üst kısmını koltuğa doğru itiyor. "Böyle mi istiyorsun?"

Miyavlıyorum ve başımı sallıyorum, alnım kumaşa sürtünüyorum.

"Bekaretini bu şekilde kaybetmemelisin Abby. Senin gibi bir prenses mi? Nazik bir sevişmeyi hak ediyorsun ama baban tatlı bir adam değil."

Öyle olması dışında. Kulübesine girdikten sonra bile benimle ilgilendi.

"Seni marketin dışına çıkarmak istedim. Tam orada, çakıllı otoparkta, ayrıldığımızdan beri benimle alay eden bu küçük şortu aşağı çekmek istedim. Bu kalın, mükemmel kalçaları ayır ve nasıl olduğunu öğren-" Parmakları yarığımı ve kalçalarımı havaya kaldırdığı için ürettiğim yeni kaygan dalgayı bulduğunda yemin ediyor. "Çok ıslaksın."

"Seni istiyorum," diye nefes nefese kaldım. "Ben bir prenses değilim. Ben senin suçlu Goldilocks'unum. Cezalandır beni."

"İstediğin bu mu? Kötü bir kız oldun ve baban sana yine şaplak mı atmalı?" Eli tembelce kığımın en kalın kısmına iniyor. "El izim seni tahrik ediyorsa bu nasıl bir ceza olur?"

İnliyorum.

"Benimle oynayabileceğini mi sanıyorsun? Gerçekten neye ihtiyacın olduğunu biliyorum." Sırtıma doğru eğildi, dişleri omzumu sıyırdı. "Senin için uygun bir şekilde, benim de ihtiyacım olan şey bu. Kulübeme girdiğinden beri arzuladığım şey, küçük kız. İyi, sert bir sikiş."

Tekrar doğruluyor, fermuarını açıp prezervatifle bir şeyler yaparken sırtım dağ havasında serinliyor. Sonra eli kalçama çarpıyor ve bacaklarımı ayırıyor.

"Bana o ipeksi küçük amcığımı göster. Baban şimdi onu alacak."

Kamyonetinden sarkan tüneğimde sallanıyorum ve o da diğer eliyle kalçamı kavriyor. "Şşşt," diye homurdanıyor. "Acıtması umurumda değil, anlıyor musun? Bunu sen istedin. Bir şeyleri ısır, çünkü taşaklarına kadar içine girene kadar durmayacağım, anladın mı?"

Saldırı başlamadan önce başımı sallamaya fırsat bulamıyorum. Ağzım açık kalıyor, şok beni ürkütüyor ama istesem de çığlık atamıyorum. Hiç de hayal ettiğim gibi değil. *Kocaman* ve sert, bir bakıma, ama *acıtmıyor*.

Beni değiştiriyor. Anında ve sonsuza kadar. Acımasızca içime bastırıyor ve tam uzunluğunun, vücudumda kaplayabileceği alanın daha fazla olamayacağını düşündüğümde homurdanıyor ve kalçalarını itiyor.

Ve sonra haykırıyorum.

Çığlıktan çok bir soluk alma, ama yine de üstüme düşüyor, birlikte sallanırken bir eli ağzıma vuruyor, büyük vücudu benimkinin üzerinde kıvrılıyor.

Ayrılmış parmaklarının arasından titreyen bir nefes alıyorum, eli beni hiç susturmuyor ve o da arkamdan aynı nefesi alıyor.

"Tanrım, Abby," diye inliyor. "Mükemmel hissediyorsun."

Canavar gibi hissediyorsun, demek istiyorum ama diyemiyorum ve bu doğru da değil. Belki *canavarca*. Kesinlikle medeniyetsiz.

Ve çok, çok iyi, şimdi nefesimi tuttum ve o hareket etmeyi bıraktı.

Kendimi toparlamaya çalışarak ona karşı kıpırdandım.

Oh, evet. *Çok* iyi.

Tekrar homurdanıyor ve kalçalarını döndürüyor, o ağır siki amımdan dışarı sürüklüyor, sonra tekrar içime bastırıyor.

Yumruğumu ısıyorum. Hepsi aynı çok fazla. İyi ve canavarca ve çok fazla.

Tam olarak istediğim şey.

"Beni beklediğine inanamıyorum," diye homurdanıyor bir hamle daha yaptıktan sonra. "Çok iyi bir küçük kızsın, derinlerde. Bunu senin için iyi yapacağım. Kulübeme girip yatağında uyumuş olsan bile."

Yüzümü gizleyerek koltuğa sırtıyorum. Bunun böyle sonuçlanacağını kim bilebilirdi? "Belki-ah-bir nedeni vardı..."

Aletini derine gömüyor ve kalçalarımı sıkıyor. "Az önce haneye tecavüz ettiğini mi itiraf ettin?"

Zayıfça gülüyorum. "Ne? Hayır mı?"

"Hayır..." Kıçıma şaplak atıyor. "Hayır mı baba?" Ben yip. "Hayır, baba. Hiçbir şey itiraf etmedim." "Tam bir velet."

Sesindeki sıcak şefkatle kalbim küt küt atıyor. Ve beni sikmeye devam ederken de devam ediyor.

"Keşke bunu görebilseydin, Abby..." Beni tekrar içine alırken yavaşça nefes veriyor. Vay canına, siki vücudumun içinde çok fazla yer kaplıyor. "Etrafımı o kadar mükemmel sarmışsın ki. Bu çok iyi görünüyor."

Kıçımı avuçlayıp kalçalarımı kaldırıyor. Başımı bana baktığını görecektense kadar çeviriyorum, bakışları kapüşonlu, dili alt dudağına yapışmış, kıçımın yanaklarını ayırıyor.

Başparmağı arka girişimi hafifçe çevrelerken nefesim kesiliyor. "Şşşt," diye mırıldanıyor. "Rahatla, ben sadece..."

Kendini bırakma şekli erotik bir potansiyelle dolu. Sadece *ne*?

Bedenim onun nazik dokunuşuna karşı kenetleniyor ve nabız gibi atıyor. Derin hamleleri hızlanıyor, içimdeki bir noktayı çivileyerek beni cesaretlendiriyor.

Vücudum bunun için hazırlanmıştı, şimdi kendimi kaygan, sıcak ve rahatlamış hissediyorum ve birkaç dakika önce gerçeküstü bir an yaşıyorum

Bakireydim ve Şimdi daha hızlı gitmesi için inliyorum - içimde bir Şey yakalamadan önce, yeni bir duygu.

Geri dönüşü olmayan bir Şey. Sanki gökten bir merdiven inmiŐ ve ben tırmanıyormuŐum gibi, neredeyse havada süzölüyormuŐum gibi ve ben ilerledikçe hava inceliyor. Ciğerlerim eforla geriliyor, uzuvlarım karıncalanıyor ve sonra her Şey özölüyor, saf ışığa dönüşüyor ve sonra yükseliyorum, kaslarım seğiriyor ve amım bekaretimi alan ve bana rekorlar için bir orgazm veren kalın horozun etrafında sertçe sıkılıyor.

Homurdanıyor ve üzerimde kamburlaŐıyor, Şimdi gerçekten bir canavar gibi içime giriyor. Parmak uçları derimi imdikliyor, acının sınırında flört ediyor ve sonra dalgalanıp duruyor. *Vuruş*.

Klitorisim hâlâ çırpınıyor ama içimde de ağır bir nabız atıŐı var.

Kamyonetinin Şoför koltuğuna , kemiksiz, mutlu bir karmaşa.

Boynumun arkasını, sonra omzumu öpüyor, sonra alnını omurgama bastırıyor ve siki bedenimden kıyor.

Ardından gelen boŐluk hissiyle ürperiyorum.

"Bu çok mu fazla oldu?" Justin prezervatifi çabucak atıyor, sonra beni çevirip kollarına alıyor.

Kendimi ona doğru bastırıyorum, yüzünü ellerimle kavıyorum. "Bu mükemmeldi. Tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum."

BÖLÜM 13

JUSTIN

Kulübeye gittiğimizde yaptığım ilk şey ona banyo yaptırmak oluyor.

"Tam bir küvet için yeterince sıcak su yok," diyorum özür dileyerek.

Önemli değilmiş gibi beni tekrar öpüyor. "Sırtımı yıkar mısın, Eğer ıslatamazsam?"

Vahşi atlar artık beni ondan uzak tutamazdı. "Israr edeceğim."

Önümde soyunuyor, sırt çantasından ihtiyacı olanları topladıktan sonra çıplak bir şekilde kulübede geziniyor, ancak etkilenmiş umursamazlık havası, kendini yarı dolu küvete indirdiğinde ve seksi suya çarptığında yüzünü buruşturduğunda bozuluyor.

"Siktir, canını mı yaktım?"

Yüzünü buruşturdu. "Hayır mı?" Bir duraklama. Sonra gülümsüyor ve başını sallıyor. "Hayır. Sadece biraz hassas. Ve kötü anlamda değil. Ata binmekten farklı değil."

Rahatladığım için boğuluyorum. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Bana su fırlatıyor ve sırtıyor. "Kibirli bir baba mısın?" Bu içimde bir şeyleri harekete geçiriyor.

"Hayır." Sabun kalıbını köpürtüyorum. "Arkana yaslan."

"Babamla ilgili bir şey sorabilir miyim?"

Çekiş daha da güçleniyor. "Tabii ki."

"Sen..." Sanki kendini toparlıyormuş gibi duraklıyor, sonra farklı kelimeler seçiyor. "Bu konuda ne gibi deneyimleriniz var?"

Günü nasıl geçirdiğimiz düşünüldüğünde, oldukça dengeli bir soru. Dünün azgın bir husumet seli içinde geçtiği düşünülürse, belki de fark ettiğimden daha dengeli bir genç kadın olduğunu hatırlattı.

Hiçbiri. Cevap dilimin ucunda ama tam olarak doğru değil. "Bunu başka kimseyle keşfetmedim." Köpürmeye devam ediyorum

Çünkü Şimdi gslerini yıkamanın zamanı değil. "Ama kafamın içinde? Daha önce de böyle dŐsncelerim olmuştu."

BakiŐları önce sabuna, sonra tekrar yüzüme kayıyor. "Bu konuda daha fazla Şey bilmek isterim. Sırlarımızı paylaşmak ister misin?"

Evet. Ama aynı zamanda hayır. Başımı sallıyorum. "Bunu özgürce paylaŐmalıyım."

Dönüp sabunu benden alıyor ve bir kenara koyuyor. Kollarını küvetin kenarında kavuşturuyor ve çenesini onların üzerine koyuyor.

Rahatlayarak nefes veriyorum. Söylenecek en doğru Şey buydu. Bunu ona karŐılıksız vermeliydim.

Ben de oturuŐ Őekliimi deęiŐtiriyorum, böylece birbirimize dönük oluyoruz. Bir baba küçük çocuğuna karşı dürüst olmalı. Fanteziler böyle baŐlamadı ama sona erdi.

"Uzun zamandır içimde karanlık bir his vardı... daha doğrusu karanlık olduğunu düşünüyordum. Birinin babası olma *arzusu*. Gerçekten net fanteziler, ancak bunları başka biriyle gerçekleŐtirmenin önünde büyük bir engel. Ve sonra sen..." At kuyruğundan kurtulmuŐ, kıvrılmış bir tutam saçını ekiŐtiriyorum. "Benim seksi küçük Goldilocks'um... İstediuim her Şey kristalleŐti... Sen kapımın eŐięinde. Birinin poposunu krelemek için hiç bu kadar ani bir arzu hissetmemiŐtim."

Gülüyor. Sonra durur. Sonra sırtıyor. "Bu çok komik. Ve eğlenceli."

"İkisine de evet." Parmaklarımı önce yanağında, sonra boynunda gezdiriyorum. "Şimdi seni baştan aşağı yıkamamı ister misin?"

"Yakında." Gözleri parıldıyor. "ok fazla sorum var."

"Anlayabiliyorum."

Dilini dışarı çıkartıyor. "Takas teklif ettim."

Elimi ensesine koyup aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve küvetin kenarından onu öpüyorum. "Biliyorum kğm. Ama tüm sırlarını bu Şekilde öğrenmek istemiyorum."

Ben geri çekilirken dudaklarını yalıyor. "Gerçekten hiç çıkmadım. Őaperonlu randevularım oldu... etkiliklere. Hepsi çok snkt ve kesinlikle benim tipim değildi. Ama bu dağa tırmanmadan önce teoride nelerden hoŐlandıęımı biliyordum."

Kalbim gğs kafesime çarpıyor. "Oh?"

Yumuşak bir Şekilde gülümsüyor. "Benim de bir fantezim vardı. Hiç karanlık olduğunu düşünmemiştim. Her zaman çok hoŐtu. Benimle arkadaŐ olacak ve beni soyadım ya da sorumluluklarımla değil, gerçekte olduğum gibi *görecek* yaşlı bir adam. Sırlarımızı paylaŐırdık ve sonra bir öğleden sonra -her zaman bir öğleden sonraydı, asla gece olmazdı- onu perdim."

Sesi tıpkı fantezisi gibi daha da tatlılaşıyor. Kendimden geçtim.

"İlk başta isteksiz davranırdı. Sanırım bunun nedeni, gerçekten çok isteksiz olması gereken bir yaşta bu düşüncelere sahip olmaya başlamamdı. Gerçek hayatta bana dokunmaz, çünkü o iyi bir adamdır, ama fantezimde, onu kontrol edebildiğim yerde, sonunda teslim olur. Beni kucağına alıyor ve ben onun kucağında kıvrana kadar elbisemin altına dokunuyor ve..."

Kızardı.

"Ne?" Sesim sert.

Pozisyonunu değiştirirken küvetteki su sıçırıyor. "Ben... kendi başıma elde edemeyeceğim bir rahatlama buluyorum. Ama o ne yapacağını biliyor. Bana nasıl dokunacağını." Sikim şişti, taşaklarımda tohum birikiyor. Şimdiye kadar gördüğüm tüm seks rüyalarının yerini şimdi kucağımda oturan hapishane kaçkını Abby aldı,

Ona dokunmam için yalvarıyordu.

Bir çıkış yolu bul. Seks konuşması bile dengeli.

Abby prenses olmadığını iddia edebilir ama eminim kraliyet ailesi gibi eğitim almıştır. Özel okullar ve her şey.

Asker olan ebeveyni her kimse, deniz piyadesi olmadığı kesin.

Nefes nefese bir kahkaha atarak dizlerinin üzerinde yükseliyor ve elimi tutuyor. "Hadi baba. Bana banyomu yaptır ve sonra o patates cipslerini istiyorum."

"Evet, egzotik atıştırmalığın." Sabunu aldım ve kollarından başladım. "Seni uyarıyorum, çok fazla olursa miden ağrıyabilir."

Dudakları seğiriyor. "Not edildi."

Ben güzel kokulu sabunu tüm vücudunda gezdirirken sessizliğe gömülüyoruz. Sıra hassas amcığına geldiğinde, sabunu atlayıp bir el bezinin üzerine temiz su döküyorum, sonra da çıplak elimle dikkatlice. Dokunuşuma karşı nazikçe sallanıyor.

"İyi hissediyor musun?"

"Mmm." Gülümsüyor. "Yatmadan önce tekrar yapabilir miyiz?" "Hiçbir şey beni durduramaz - senin çok ağırlı olman dışında." "Ağrıyorum."

"Güzel." Onu çevirip sırtını, poposunu ve yanaklarının arasındaki gizli hazineyi yıkıyorum.

Nazikçe ama iyice dar göt deliğini okşarken omzunun üzerinden beni izliyor, sonra sabunu durulayıp onu havluya sardığımda beni aç bir şekilde öpüyor.

O giyindikten sonra hemen duş alıyorum. Dışarı çıktığında akşam yemeği için bize sandviç hazırladığını fark ettim. şimdiye kadar yediğim en güzel görünümlü sandviçler, ince kat kat soslar ve sürülebilir malzemeler ve açılı kesilmiş ekmek, tam da böyle sergileniyor.

Dışarıda yiyoruz, sandalyelerimiz yan yana. Ayak parmaklarını kalçamın altına sokabilmek için kendi ayak parmaklarını biraz açıyla çeviriyor.

"Başka hangi maceralara atılmak istersin?" Tabağında kırıntılardan başka bir şey kalmadığında soruyorum.

"Bunu aşmak gerçekten zor olacak..." Gle bakıyor. Alacakaranlık kmek üzere ve yakında güverteden ötesini göremeyeceğiz. "Herhangi bir önerin var mı?"

Ona ğretebileceğim onca şeyi düşünüyorum. Tüplü dalış, srf, paraşütle atlama. "Ne kadar maceracı olmak istiyorsun?"

Kulübeye doğru bakıyor. "Bir bira deneyebilir miyim?"

Ona göz kırpyorum. "Tabii ki. Hiç *bira* imedin mi?"

Yüzünde okunamayan bir ifade beliriyor. Sonra zarife nefes veriyor. "2015'te neredeydiniz?"

"Afganistan," diyorum sessizce. "Neden?"

"Tam adım Abigail Forrest. Elana Golden Forrest ve kocasının tek kızıyım." Parmakları birbirine dolanıyor ve titrediğini fark ediyorum.

Ona uzanıyorum ama beni durdurmak için titreyen bir elini uzatıyor. Bunu çıkarması gerekiyor.

"Annem Golden Industries'in tek varisiydi ve bu şirketi yönetmekle hiç ilgilenmiyordu. Babası bunu bildiği için annemin hisselerini bir emanete bıraktı. Annem ve babam öldüğünde bu emanet bana geçti - annemin yönetim kurulundaki koltuğu ile birlikte. Golden Industries'i muhtemelen duymamışsınızdır, çünkü halka açık çok fazla markamız yok, ancak Amerika'nın en büyük şirketlerinden biriyiz."

"On beş yaşındayken şirket size mi miras kaldı?" Sözlerim kısık sesle ıktı.

Bu kadın beni o kadar açıyor ki, hiç komik değil.

Başını sallıyor. "Hiç bira ya da patates cipsi yemedim çünkü hiç market alışverişi yapmadım. Bir yetişkin olarak değil. Ben kk bir kızken nispeten normal bir hayat yaşardık." Sıkı bir gülümsemeyle bana doğru kayıyor. "Hâlâ ayrıcalıklı ama farklı bir şekilde."

Kaşlarımı çatıyorum, zihnimde bir şeyler neredeyse birbirine uyuyor ama tam olarak değil. "Neden 2015'te nerede olduğumu sordun?"

Keskin bir nefes çekiyor. "Çünkü babam Amiral David Forrest'tı."

Hatıralar beni çarptı. Afganistan'da bile, amiral ve eşi Washington'da bir trafik kazasında öldüğünde bayraklarımız yarıya indirilmişti.

Ben savaş bölgesinde yetişkin bir adamdım, Abby ise dünyanın öbür ucunda yetim kalmış küçük bir kızdı.

Ve yedi yıl sonra, çalıştığım yerde bir binaya babasının adı veriliyor. Zaman çizelgesinin tam olarak örtüşüp örtüşmediğini bilmiyorum ama benim Cehennem Haftası'nı geçirdiğim sıralarda o da komutan olmuş olmalı.

Ve küçük bir kız olacaktı. "Abby..."

"Daha önce bazı SEAL'lerle tanışmıştım." Yanağından bir damla gözyaşı siliyor. "Her zaman çok sevecenler, ama babamın kim olduğunu öğrendiklerinde işler garipleşiyor. Güzel. Gerçekten..."

"Sevimli mi?" Beni ve takım arkadaşlarımı tanımlamak için sıkça kullanılan bir kelime değil, ancak ölenlerin aile üyeleri söz konusu olduğunda bunu görebiliyorum.

Başını sallıyor ve alt dudağı titriyor. "Sana sarılmama izin verecek misin?"

"Ağlayabilirim."

"Lanet , Abby, ağlayabilirim. Sorun değil. Kıcını kucağıma koy."

Kollarını boynuma dolayarak sandalyeme tırmanıyor. "I..."

"Başka bir şey söylemene gerek yok." Onu elimden geldiğince güçlü ve sevgi dolu bir şekilde sarıyorum.

Çünkü evet, bu kadını seviyorum. Dün bir yabancı olması önemli değil. Bugün bana kendinden çok şey verdi ve kimsenin öğrenemeyeceğini düşündüğüm kadar kilitli tuttuğum şeyleri paylaşmam için kapıyı açtı.

"Gelecek ay üssünüze geliyorum," diye fısıldıyor.

Amiral Forrest Özel Harp Liderlik Okulu'nun açılışı için. Tabii ki öyle. "Adanma töreni için mi?"

Yine titrek bir baş sallama.

"Ve daha fazla tuhafılık ve sevimli insanlar mı?"

Yanaklarını şişiriyor. "Bunun şikayet edilecek şey olmadığını biliyorum."

"Hey, bunların hiçbirisi değil. İstedğin tepkiyi verebilirsin." Sertçe yutkundum. "Benim ailem de öldü."

Bana en sert şekilde sarıldı. "Özür dilerim."

Alnından öperim. "Ben de öyle. Ama biliyorsun, annem öldükten sonra ben ve kardeşlerim yas danışmanlığı aldık. Bu uzun zaman önceydi. Ve yasın bencilce olması gerektiğini, onu istemediği bir şekle sokamayacağımızı öğrendik. Yani istediğin tepkiyi verebilirsin. Sonsuza kadar. Annem gideli yirmi yıl oldu ve bazen hala zor geliyor."

"Ergen miydin?" Sesi çok kısık. "Evet," diyorum huysuzca. "Kanser."

"Peki ya baban?"

"Dört yıl önce öldü. Kalp krizinden. Golf oynuyordu, o yüzden mutlu gitti." Her zaman söylediğimiz şey buydu, ama bu gece daha önce hiç olmadığı kadar boş geliyor. Keskin bir nefes çekiyorum, sonra yavaşça bırakıyorum. "Ailemi özlüyorum ve bu duygunun etrafında iyileşirken bile her zaman zor oluyor."

"Ben de benimkini
özledim." "Tabii ki
özlüyorsun."

"Kimse bana böyle bir şey söylemedi."

O kadar serveti var ve kimse ona terapi yaptırmayı düşünmedi mi? Onun adına çok öfkeliyim.

Bana sokuluyor ve konuyu değiştiriyor. "Sırada hangi maceralar var diye sorduğunda... Yani, bakkal oldukça heyecan vericiydi. Sadece normal şeyler yapmak kulağa oldukça egzotik geliyor."

"Salı günü toplum merkezinde bir çiftçi pazarı var," diyorum ona usulca. "Oraya gitmek ister misin? Neredeyse bir bakkal dükkanı gibi."

"Kulağa daha da iyi geliyor," diye fısıldıyor, sesi tam olarak anlamaya bile başlayamadığım bir duygu denizine kapılıyor.

Nefes alış verişini düzelene kadar onu tutuyorum, sonra içeri girip birkaç şişe bira ve cips buluyoruz. Sonra dağın yangın derecesini kontrol ediyorum ve güvenli olduğunu gördüğümde ateşi yakıyorum.

Abby ilk birasını kucağıma tüneyerek tattı. Pek sevmedi ama sonra birkaç cips yedi -ki bayılıyor- ve biranın patates cipsinden *sonra* yenebilecek lezzetli bir şey olduğunu söyledi.

Ve kucağıma tünemiş tatlı masum bir kızla bira kokulu öpücükler?
Bu benim yeni favori lezzetim.

O gece uykuya dalmadan önce tekrar seviştik, bu sefer olabildiğince naziktik.

İki prezervatif bitti, bir tane daha kaldı. Kollarımda kıvrılıyor, sarı bukleleri yine yastığıma yayılıyor. Bu kez, onun güneşli kokusunu kaynağından içime çekiyorum ve göğsümde baş döndürücü bir şey açılıyor.

Uyumadan önceki son düşüncelerimden biri, *bu kızla evleneceğim*.

Hemen ardından, *ne oluyor lan?*

Ve sonra boktan bir sırtış. Çünkü evet, onunla evleneceğim. Bana izin verdiği anda.

Gecenin bir yarısı uyandığımda, sıcak bir bedenin bana yaslanmış olduğunu fark ediyorum. Kendimi bilinçli olarak kabine yerleştirmeden ve yanımdaki kişiye Abby adını vermeden önce bile tahrik olmuştum.

Uykusunda kıpırdanıyor ve bana doğru uzanıyor. Yatağı girmeden önce boxer külot giymiştim ama o çıplaktı ve ben son prezervatifi almayı düşünemedim üstüme çıktı.

"Benim olmanı istiyorum..." diye mırıldanıyor.

"Ben seninim." Kalçalarını kavriyorum ve onu ereksiyonuma doğru yönlendiriyorum. Boxerlarımın pamuğı iyi hissettirmiyor, bu yüzden onları aşağı itiyorum.

Onun içinde olmama gerek yok, sadece ona karşı. Evet.

Üstüme yerleşirken amının sıcak, yumuşak kayganlığı sikimin alt tarafına doğru kayıyor.

"Bebeğim," diye
nefes alıyor. "Ben
buradayım."

"Baba..."

İnliyorum ve kalçalarımı itiyorum, bizi birlikte çalıştırırken vücudunu kavriyorum. "Beni boşaltacaksın prenses."

"Mmm. İçime boşalmanı istiyorum." Uykulu itirafı beni çılgına çeviriyor.

Onu ters çeviriyorum, böylece açıyı değıştirebiliyorum ve sikimi kedi dudakları arasında çalıştırırken başparmağımlı klitorisine sokuyorum. "Ben de seni doldurmak istiyorum prenses. Bunu daha önce hiç yapmadım. Ama yakında bir gün, seni bir bekçi olduğuma ikna edeceğim."

Gözlerini kırpıştırarak açıyor, sonra tekrar kapatıyor ve gülümsüyor.

"Benimle misin, Abby?"

Uykulu bir şekilde başını sallıyor. "Gelmeni sağlayacağım."

"Evet, yapacaksın. Sen iyi bir kızsın. Küçük, seksi bir

şeysin." "Bana bir bebek ver," diye nefes alıyor.

Kalbim durdu.

Aletimin tabanı kasılıyor, onun uykulu haline yavaş çekim bir tepki... itiraf mı? İtiraf mı? Fantezi mi?

Sanki emir almış gibi içimden sıcak bir tohum fişkırıyor.

Tanrım, Abby'yi doldurma düşüncesi çok daha gerçek oldu. Sadece gece yarısı seks konuşması olsa bile.

Kalçalarım umutsuzca pompalanıyor ve vücudunu benimkiyle buluşmak için yukarı çekiyorum. , klitorisi bir sonraki hamlede sikimin başına doğru titreşiyor ve sonra karnında patlıyorum, boşalmam teninde birikiyor.

Bir an için kendimi onun üzerinde tutup tüm bu sahnenin farklı bir sırayla oynandığını hayal ettiğimde nabzım boynumdan kollarıma doğru çarpıyor. tamamen uyanırken, bilinçli olarak ereksiyonumu yukarı ve hala titreyen karnının üzerine değil, içine yönlendiriyor.

Sikeyim.

BÖLÜM 14

JUSTIN

Şafakta tekrar uyanıyorum ve kendimi çıplak bir Abby' sıcaklığından ve güzelliğinden kurtarıyorum.

Eğer bugün dünkü gibiyse, saatlerce uyuyacak, ben de bir fincan kahve koyup ortalığı temizledikten sonra (göbek deliğimde kurumuş sperm var, her nasılsa) pergola üzerinde çalışmak üzere dışarı çıkıyorum.

Dört dikey direk çok fazla zorlanmadan yukarı çıkıyor ve kapı açılıp Abby dışarı çıktığında yatay destek parçaları üzerinde çalışıyorum.

Bir elinde kupa, diğerinde kahve demliği taşıyor. Utangaç bir gülümsemeyle, "Bir fincan daha istersin diye düşündüm," diyor.

Merdivenden iniyorum ve onunla korkulukta buluşuyorum. Yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve onu derinden öpebilmek için sabit tutuyorum.

Bu kadınla evlen.

Lanet olsun, o kadar basit değil. Kolay kolay güvenmiyor. Dün konuşmamız ailesiyle ilgili duygusal bir alana kayınca korktu ve konuyu değiştirmek için onu açık alanda becermemi talep etti.

Ve ben de yaptım. Yolun kenarında bekaretini aldım. Onu domalttım ve mümkün olan en kaba dille sikimin üzerinde ne kadar iyi görüldüğünden bahsettim.

Bağlantımız ya da uykulu itirafları ne olursa olsun, dikkatli davranmak zorundayım.

"Yine uyuyakalmışım," diye fısıldıyor ağzıma.

"Belki de dinlenmeye ihtiyacın vardır."

Kızarıyor. "Biz... gecenin bir yarısı mı?"

"Üstüme tırmandın ve bana süründün, eğer kastettiğin buysa." Yüzünü ellerinin arasına gömerken hınzırca sırtıyorum.

"Bunu ben mi başlattım?"

"Kesin olarak söyleyemem. Bir noktada kesinlikle ben devraldım."

"Sen..." Yüzü karmaşık bir duygu karmaşasına bürünerek sözünü kesiyor.

Göğsümde bir şey sertçe çekiliyor. "Senden faydalanmadım. Üçüncüyü geçtik ama kaleye ulaşamadım."

Kirpikleri yanaklarına çarpıyor, sonra bakışlarını kaldırıyor. "Yani hâlâ bir prezervatifimiz daha var?"

Pergola planları ve kahve kupalarının ikisi de hemen terk edildi.

Kıyafetlerimizi çıkarmadan önce kapıdan içeri giriyoruz. Benim gömleğim yere düştü. Onunki odanın öbür ucuna savrulup mutfak sandalyelerinden birine takılıyor.

Onu kollarıma aldığımda ve ağzı boynuma yapıştığında, bakışlarım o sandalyelere takılıyor.

İkisini.

Neden bu kulübedeki her şeyden iki tane yaptım? Dışarı için iki sandalye, mutfak için iki sandalye. Aklımdaki eğlence olsaydı, daha fazlasını yapardım. Eğer gerçekten hayatımın geri kalanını burada tek başıma geçirmek isteseydim, sadece bir tane yapardım.

Ve bu sadece rastgele iki sandalye ya da benim için yapılmış iki sandalye değil. Biri benim ölçülerimde, diğeri ise şu anda yatağıma taşıdığım suçlu Goldilocks'a tam uyuyor.

Ben onu görmeden önce onun için özel olarak üretildi.

Abigail masamda tatlı tatlı mırıldanıyor, bezelye ayıklıyor. Dışarıda, güvertede, ateşin önünde bira içerek geçirdiğim akşamlar... İşte bunca zamandır beklediğim şey buydu.

Onunla.

Onu yatağa yatırdım ve şortunu çıkardım. Güzelliği nefesimi kesiyor ve sikimi sertleştiriyor. Onu arzuluyorum. Onu tekrar becermek istiyorum. Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde beşinci kez seks yapmış olacağız.

Ama bu sadece seks değil.

Sevişeceğiz ve bu hayal edebileceğimden çok daha fazla şey ifade ediyor.

Siktir et. Ayağını yakaladım ve bileğinin iç kısmını öptüm. Keşke bir yüzüğüm ya da bunu daha iyi gösterecek bir şeyim olsaydı. "Evlen benimle."

Zor nefes alıyor ve cevap vermesi bir saniye sürüyor. "Pardon?"

Ayağını indirdim ve ona ciddi bir bakış attım. "Aramızda özel bir şey var."
"Daha yeni tanıştık."
"Ve köşende birine ihtiyacın olduğunu biliyorum. Seni koruyabilirim." "Benimle evlenerek mi?"
"Evet."
"Bu oldukça iyi bir teklif."
" yüzden söylemedim." Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Bütün sebep bu değil."
"Geri kalan sebep ne?" "Sen benimsin."
"Bu çok vahşi."
Bununla ne demek istediğini anlayamıyorum. *Onu sevdiğini söyle. Ona sandalyelerden bahset.*
Ama şimdi kelimelerimin üzerinde tökezliyorum. "Bunun alışılmışın dışında olduğunu biliyorum. Ben de ayrılışımın böyle olacağını düşünmemiştim. Ama burada zaman sıkıntısı çekiyoruz." Kulağa mantıklı geliyor mu? Belki fazla mantıklı. Kesinlikle romantik değil. *Hay sikeyim.*
Bunu mantıklı bir yerden yaptığımdan emin değilim. Ama bu çok doğru geliyor. Çok doğru ve onu birkaç gün içinde terk etme düşüncesi derinden, umutsuzca yanılsı.
Ama ikimiz de çıplakken ona aşık olduğumu söyleyebilir miyim? Romantizm için daha sonra zamanımız olacak. Onu çiftçi pazarına götürdüğümde. *Evlenme teklif etmek için o zamanı beklemeliydim. Çıplakken, amı tahrikten parlarken olmaz.*
Ağır, isli kirpiklerinin altından bana göz kırpmıyor. Doğal bir sarışın için kirpikleri o kadar koyu ki...
"Şu anda ne düşünüyorsun? Yüzün çok kötü oldu."
Daha sağlam bir zemine geri döndüğüm için rahatlamış bir şekilde sırtıyorum. "Bacaklarının arasındaki muhteşem sarı bukleler ve kirpiklerinin o yumuşaklıktan daha koyu olması..."
Yanakları pembeleşti. "Justin!"
"Ne yani? Sana evlenme teklif edebiliyorum ama küçük vücudunun ne kadar tatlı olduğundan bahsedemiyor muyum?"
"Bana evlenme teklif edemezsin." Ayak parmağıyla beni dürtüyor. "Ama vücudum hakkında konuşabilirsin."

Sahip olduğumuz tek şeyin bu olduğunu söylemeye çalışıyor. O benim, ama sadece geçici olarak. Bileğini tekrar yakalıyorum ve bu sefer bacağına önce havaya kaldırıp sonra dışarı çıkarıyorum. Eğer ona neden karım olması gerektiğini açıklayacak kelimeleri bulamazsam, ağzımla gösterebilirim. "Bana amını göster."

Allığı derinleşiyor. Alt dudağını ısıtıyor ve kirpikleri tekrar aşağıya iniyor.

Ama kalçalarını eğiyor ve bana daha önce iki kez sahiplendiğim kaygan yarayı gösteriyor.

Bir prezervatif daha kaldı. Belki Conception Ridge'e bir iki gün erken gideriz. Kardeşimin evinde kalırız. Hayır.

AirBnB kiralı. Mahremiyeti olan bir yer.

Kalçasını ısırdım, dizinin hemen üstünden.

"Baba!"

Benim için babasını böyle soluyan bir kadının karım olmamasına imkan yok.

"Çok lezzetlisin," diyorum utanmadan.

Kıpırdanıyor, belli ki ağzımı bacağına daha yukarısında istiyor. "Tadımı beğendin mi?"

Masum şarkı sesi beni çivi gibi sertleştiriyor. Ve cesur.

Yumuşak etini yalayarak yukarı çıkıyorum, ikimizin de ağzımı istediği yere çok az kala duruyorum. "Neden benimle evlenmiyorsun?"

Kıpırdamıyor. Artık kıpırdamak yok, kıkırdamak yok, şarkı yok. "Beni tanı mıyorsun," diyor sonunda.

İtirazı *beni* tanımadığı için değil. Tam tersi. Sanki onun hakkında öğrenebileceğim bir şey varmış da kalbimin sadece ve sadece onun adıyla atmasını değiştirecekmiş gibi.

Abby.

Beni

mkini

"Yeterince biliyorum. Seninle bir iddiaya gireceğim. Eğer evlenirsek ve sonra uyumlu olmadığımız, birbirimize uygun olmadığımız ortaya çıkarsa..." Benim için tamamen önemsiz olan bu konuda ciddi görünmeye çalışarak sözümü kesiyorum, "o zaman olmamı istediğin kişi olmak için tamamen değişeceğim."

Bir kahkaha patlattı. "Bu işler böyle yürümez."

"Hayır," diye homurdanıyorum, gerçek niyetim yine ortaya çıkıyor. Kollarımı başının iki yanında birleştirerek vücuduna tırmanıyorum. "Bu iş böyle yürüyor, seni sıkıştırıyorum ve beni dinlemenı sağlıyorum. Sana yeterince bildiğimi söylediğimde, seni geride bırakmak istemediğimi bildiğimi. Seni düşüneceğimi bildiğimi

Ayrı kaldığımız her günün her dakikasının her saniyesinde seninleyim, bu Tanrı'nın dürüst gerçeği. Ve San Diego'da sorumluluklarım var, bu yüzden bir ay sonra seksi kışını avlamak ve seni benimle birlikte geri getirmek için kaçarsam çok garip olur. Bir ay dayanabileceğimden değil. California-Oregon sınırına kadar gider ve seni kaçırmak için geri dönerdim. Bir SEAL'in ABD Donanması tarihindeki en saygın amirallerden birinin kızını kaçırmasının ne kadar pis bir iş olacağını biliyor musun?"

Parmaklarını saçlarıma doluyor ve her ne kadar ikimiz de beni kalçalarının arasına geri itmesini istesek de, şimdi tüm iddiamı ortaya koyuyorum. Caydırılmayacağım.

"Seni karım yapmamam için bana gerçek bir sebep söyle."

"Çünkü bir kocaya ya da herhangi bir korumaya ihtiyacım yok." İç çekiyor ve geriniyor, sıkı, tatlı meme uçları göğsümü okşuyor, neredeyse dikkatimi bir sonraki söyleyeceklerinden uzaklaştırıyor. "Sadece bir bebeğe ihtiyacım var."

BÖLÜM 15

ABIGAIL

Justin'in yüzündeki ifadeyi okumak çok zor, bu yüzden yana dönüyorum ve o da yuvarlanmama izin veriyor. Kaba çam duvarına bakıyorum, ona sırtımı veriyorum, bir yaprak gibi titriyorum.

Kim bir evlilik teklifini, *hayır, o değil, belki bir bebekle* karşılar?

Benimle en şüpheli koşullarda tanıştıktan iki gün sonra evlenme teklif eden bir adam için bile bu sol alanın dışında bir fikir. Seksi, sahiplenici bir ucube için bile çok garip.

"Ciddi misin sen?"

Gözlerimi kapatıyorum, sesindeki ızgara içimi parçalıyor. "Bana bundan daha fazla bahsedecek misin?"

"Hayır."

Pozisyonunu ayarlarken şilte kayıyor, iri vücudu benimkini kucaklıyor. "Neden olmasın?"

"Çünkü bu mümkün değil. , unut gitsin."

"Bu mümkün. Ve bunu söylediğini unutamam." Nazikçe -çok nazikçe- saçlarımı topluyor ve omzumun üzerinden kaydırıyor.

Sonra parmak uçlarını omurgamda gezdiriyor, çok yavaşça. Omur omur, boynumdan kuyruk sokumuma kadar.

Bu mümkün.

"Abby, neden bir bebeğe ihtiyacın var?" Sesi kadife gibi ve kalbim göğsümde dönüp duruyor.

"Sana söyleyemem. Bu bencillik olur." Ama gerçekten sevip değer vereceğim küçük bir insan istiyorum. Ben *istiyorum*.

"Dene bakalım. Dün gece ne konuştuğumuzu hatırlıyor musun?"

Keder bencildir. Sıkılmış kirpiklerimden bir damla gözyaşı süzülüyor. Justin benden büyük olsa da ikimiz de yetimiz.

Ama ikimiz de annemizi genç yaşta kaybettik ve bu hayatımızı sonsuza dek değiştirdi.

Bir parçam annemi özlediğim için mi çocuk sahibi olmak istiyor?

Eli yavaşça kalçamın etrafında kıvrılıyor, sonra karnıma yerleşiyor. Beni doldurmasını istediğim sıcak bir marka.

"Karışık bir durum," diye fısıldıyorum. "Beni dene."

Gözlerimi kırpıştırarak tekrar açıyorum. Duvardaki ahşap paneller artık bulanık, gözyaşları onu gizliyor, ama yine de ona odaklanmaya çalışıyorum. Bu oda bir nevi güvenli bir alan ve en kötü ihtimalle hayır diyebilir. "Çok sıkı bir finansal güvene bağlıyım. Aslında büyükbabam tarafından annemi kontrol etmek için oluşturulmuştu ve ölmeden önce yeniden yazdırmadı, bu yüzden aynı kurallar benim için de geçerli. Yirmi sekizinci yaş günümüze kadar tröstün kontrolünü ele geçiremiyoruz. Ancak vakıf aynı zamanda varlıkların büyük kısmını doğumda bir sonraki nesle aktaracak şekilde inşa edilmiştir ve herhangi bir alıcının ebeveyni onların mütevellisi olacak şekilde tasarlanmıştır. Yani, eğer bir çocuğum olursa, onların tröstteki paylarının mütevellisi ben olacağım."

"Çocuklarınız için para ayırdınız mı?"

"Bu... evet. Karmaşık bir konu ama temelde paranın büyük kısmı benim adıma emanet edilmekten çıkıp onların adına emanet edilecek ve annemin mirası benim adıma kontrol etmek yerine aylık ödeneği onlara dağıtacağım."

Bunu sindirmesi bir dakika sürüyor, hayatımın en uzun dakikası. Yemin ederim saniyelerin nasıl geçtiğini anlamıyorum. "Bunu parçalara ayırabilecek avukatlarınız yok mu? Kulağa yasal gelmiyor."

"Mahkemelere kadar gitti. Ve tüm bunları çok yorucu buluyorum. Sadece hayatımı yaşamak istiyorum."

"Paradan daha fazlasını mı kontrol ediyorlar?"

"Vakıf her şeyi kontrol ediyor. Nerede yaşadığım, kimin benim için çalıştığı -ki buna beni kimin beslediği de dahil, dolayısıyla ne yediğim de-, yönetim kurulu için vekaleten verdiğim oylar ve nasıl seyahat ettiğim. On sekiz yaşıma geldiğimde bir cep telefonu almak için mücadele etmek zorunda kaldım."

"Peki, buraya nasıl geldin?"

"Her ay harçlığımdan para biriktirirdim. Ki bu her açıdan cömertçe. Param var. Ama hakkım olanı da terk etmek istemiyorum. Ailemin mirasının nasıl şekillendirilmesi gerektiğine dair fikirlerim var ve bunları altı yıl daha dile getiremeyeceğim."

"Abby, bu şekilde yaşanmaz."

"Biliyorum. Ama bu sonsuza kadar sürmeyecek. Eğer o zamana kadar bir çocuğum olmazsa, yirmi sekiz yaşına geldiğimde güvenimin kontrolünü ele geçireceğim."

"Altı yıl bağımsızlığı beklemek için çok uzun bir süre." Karnımın büyük bir kısmını kaplayacak kadar büyük olan eliyle nazik bir daire çiziyor. "Ama bu çocuk sahibi olmak için bir neden değil."

"Biliyorum." Göğsümde korkunç bir ağrı kabarıyor. "Kulağa her türlü yanlış geliyor. Ama onları tüm kalbimle seveceğim, söz veriyorum."

Omzumu öpüyor. "Ve sonra başka bir faktör daha var."

"Ne?" Sesim çatlıyor.

"İçini bir kez bitirirsem, seni sahiplenmek, ömür boyu seninle çiftleşmek isterim." Başını sallıyor. "Otoriter SEAL kocası olmadan bebek sahibi olamazsın."

Gözlerimi öfkeyle kırıştıyorum, yeni gözyaşları döküyorum, kafam çok karışık. "Ne?" "Bu çok mu kötü olurdu?"

Gülüyorum, çaresiz bir patlama, çünkü bu korkunç olmanın tam tersi olurdu.

Bu çok... imkansız. İnanılır gibi değil.

Ve yine de...

"dön," diye mırıldanıyor. "Bana bak."

Kollarının arasında dönerken titriyorum. Yüzü sert ama gözleri sıcak. "Şu anki çıkmazından kurtulmak için evlenmene gerek olmayabilir ama evlenmek ister miydin? Küçük holiganı büyütme yardımı edecek bir eşin olsun ister miydin?"

"Bebeğim neden bir holigan olsun ki?"

"Çünkü o benim oğlum olacak ve ben korkusuz bir canavardım."

"Peki ya kızın benim olursa?" Son iki kelimedeye gözleri parlıyor ve sesim titriyor.

"O zaman çok güzel olacak, tıpkı annesi gibi." Yanağımı okşuyor. "Ama yine de ele avuca sığmaz olacak, çünkü ona erken yaşta kilit açmayı öğreteceksin. Çocuklarımızı kanunsuz canavarlar olmaktan korumak söz konusu olduğunda birinin ağır olması gerekecek Abby. O kişi ben olmak zorundayım."

"Görünüşe göre başka seçeneğim yok."

Sırt üstü dönüyor, beni de yanında taşıyor. "Pek sayılmaz. Şu anda seçme şansın var. Bir prezervatifimiz daha var. Kullanabiliriz de, kullanmayabiliriz de. Ama eğer kullanmazsak, bu benim birden fazla düzeyde babam olmamı istediğine dair yasal olarak bağlayıcı bir sözleşme olur."

Ve dört günden fazla.

Onu itip üzerine oturduğumda kalbim küt küt atıyor. Bunun kötü bir fikir olmasının nedenleri var, bundan eminim ama aklıma bir tane bile gelmiyor. Bunun delilik olması dışında.

Bazen elinizdeki en iyi plan deliliktir.

Bunun babamın gerçekten söylediği bir şey olup olmadığını bilmiyorum - hafıza bu şekilde kararsızdır - ama kulağa onun gibi geliyor. Ve yetişkin kızının çıplak haldeyken tavsiyelerini uygulayacağını düşündüğünü hiç sanmıyorum ama bu doğru geliyor.

Ayağa kalkıp bacaklarımın arasına uzanıyorum ve onu kavıyorum. Konuşmamız tersine dönmeye önce öpüştüğümüz için hâlâ ıslağım ve bedenlerimizi birbirine uydurmak için fazla bir şey gerekmiyor.

Justin bana dik dik bakıyor, ben kaygan girişimi onun sikinin tepesinin etrafında döndürürken sertliği beni tahrik ediyor.

"Küçük kötü kızlar böyle hamile kalıyor," diye mırıldanıyor.

İçimden bir heyecan geçiyor. Aleti elimde zonkluyor. Kocaman, kalın ve damarlı.

"Emin misin?" diye sordum.

"Ben mi?" Dudaklarını yalıyor, yüz ifadesi saf günah. "Kendine dokunduğunu duyduğum andan beri içine boşalmak istiyorum prenses."

Aramızdaki kimyanın anlık olduğunu ve ikimizin de bunu daha adını koymadan önce arzuladığımızı hatırlatan mükemmel bir şey.

"Koca sikimi içine sok," diye homurdanıyor. "Sonra arkana yaslan ve bana nasıl aldığını göster."

Titreyerek uzun boyunun üzerine çöküyorum, ağır çevresi beni iyice bastırıyor, etimin onun etrafında gerilmesini sağlıyor. İçime tamamen oturduğunda ilk zonklama nefesimi kesiyor, sonra ağırlığımı geri verip ellerimi kalçalarına yaslıyorum.

"İşte bu, bebeğim. Bana ait olanı göster," diye homurdanıyor, bakışları bacaklarımın arasına kilitlenmiş. "Seni doldurmam için nereye ihtiyacın olduğunu göster bana."

Parmağını giriş yerimde dolaştırarak beni titretiyor, sonra da klitorisime dokunuyor.

"Seni çiftleştirmemi mi istiyorsun?" Sesi gür bir törpü gibi, seks damlıyor ve anımı okşarken benimle böyle konuşmaya devam ederse hemen boşalacağım.

Ama artık prezervatifleri saymıyoruz, bu yüzden tekrar yapabiliriz.

Heyecan verici bir düşünce.

"Evet," diye nefes alıyorum.

"Söyle bana." Ben onu yavaşça sürerken inliyor. "Kahretsin, söylediğini duymam gerek prenses. Benden ne yapmamı istediğini söyle."

Şimdi tepeden tırnağa titriyorum, her yerim hazır. Serbest elini tutup göğsüme doğru çekiyorum, her yerime dokunmasını istiyorum. "Beni doğurmanı istiyorum," diye fısıldıyorum. "Babamın beni doldurmasını ve hamile bırakmasını istiyorum."

Bunun üzerine homurdanıyor, eli etimde sıkılaşıyor, meme ucumu parmaklarının arasına sıkıştırıyor. "Bir yabancınn seni çiftleştirmesine izin mi vereceksin?"

"Sen yabancı değilsin." Sesim titriyor. Artık çok yakınım, her yerim gergin, her hareketim lezzetli ve sınıra çok yakınım. "Sen benimsin." "Aynen öyle." Homurdanıyor ve kalçalarını yatağa doğru itiyor. "Ve Sen benimsin. Seni tanıyorum prenses. Sen de beni tanıyorsun. Bunun doğru olduğunu biliyorsun."

"Evet..."

"Buna ihtiyacın

var." "Evet..."

"Baban seni bırakacak. Karnına bir bebek koyacak."

Şimdi haykırıyorum ve öne doğru atıldığımda beni yakalamadan önce tekrar itiyor. Orgazmım sanki kanatlıymış, havadan yapılmış gibi hissediyorum ve sonra beni üstüne sabitliyor, vücudu altımda hareket ediyor. Aleti şişiyor, içimde büyüyor ve uzunluğunu acımasız bir hızla içeri ve dışarı sürüklüyor.

"Benim mükemmel küçük karım olacaksın," diye mırıldanıyor. "Ne zaman istersen bebeklerle dolu. Sadece üstüme tırman ve bana bir tane daha istediğini söyle, ben de seni doğurayım Abby. Yani. Lanet olsun. Mükemmel."

Ağzı göğsüme yapışıyor ve son bir kez daha derine itiyor, ereksiyonu ağır bir şekilde nabız atıyor.

Ve kendi doruk noktam aniden bir ağırlık kazanıyor, beni tohumuyla doldurduğunu hissettiğimde etrafımda tekrar çöküyor. Tüm seksim onun sikinin etrafında sıkışıyor, bana verdiği hediyeyle memnuniyetle karşılıyor.

BÖLÜM 16

JUSTIN

Yataktan çıkmadan önce onu tekrar alıyorum. Kendimi bacaklarının arasına sıkıştırırken boynuna karşı en iğrenç kelimeleri homurdanıyorum. Yaptığım şeyi mümkün olan en kirli şekilde anlatıyorum. Babası küçük kızını hamile bırakıyor, onu benim küçük karım yapıyor. Onu sonsuza dek bu kulübede yalınayak ve hamile tutacağım. Buna gülüyor ve lanet olsun, bu da iyi hissettiriyor. İçine girdiğimde gülmesi, sanki bu her şey kadar keyifliymiş gibi.

Sonra beni yatağımdan sürükleyerek pencere çerçevelerine bir kat daha boya atmamız ve pergolayı bitirmemiz gerektiğini hatırlattı.

Önce pergolayı yapacağız, böylece yağmur yağdığında altında oturabileceğimiz güzel bir şeyimiz olacak
-Ve eğer yağmur yağarsa, bunun da boyayı bozmasını istemeyiz. Öğleden sonra geç saatlerde, bana çatı parçalarını uzatıyor ve ben de onları yerlerine vidalıyorum.

"Bunu iki günde inşa ettiğine inanamıyorum," diyor, geri çekilip her şeyi incelerken yüzünde hayranlık dolu bir ifade belirliyor.

"*Biz* inşa ettik."

"Bütün ağır işleri sen yaptın..." Elektrikli aletlerimi işaret ediyor. "Şu parçalar."

Merdivenden atladım ve onu kollarımın arasında yakaladım. "Sondaj."

Gözleri parıldıyor. "Bu doğru. Sondajdan sen sorumlusun." "Ve sevişme."

Dudakları seğiriyor. "Mmm."

"Çekiçleme."

"Vurmak mı?"

"Ben de biraz yaptım. Ama hiç de zor bir iş değildi."

"Hayır mı?" Onu kucağıma alıp ikimizi de hasır sandalyelerden birine oturturken keyifle gülüyor.

Bilinçaltım gerçekten de bir noktada iki sandalyeye ihtiyacım olacağını düşündü ve ikisini de kullanıyoruz, ama *lanet* olsun, onu böyle kucağımda tutmayı seviyorum. Daha iyisi yok.

"Dinle," diyorum sırtını okşayarak. "Kardeşimle özel bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Hafta sonu için birkaç şey ayarlamalıyım. Ama tam açıklama, o bir avukat. Küçük bir kasaba avukatı, daha önce hiç büyük bir şirketle çalışmadı ama istersen senin durumundan bahsedebilirim. İstemezsen de bahsetmem."

Alt dudağını çiğniyor. "Bunu düşünebilir miyim? Bu hafta bu konuda daha fazla endişelenmek istemiyorum. Birkaç gün sonra telefon edip mutlu bir şekilde kaçırıldığımı ve bir süreliğine Kaliforniya'ya gideceğimi bildirmek yeterince zor olacak."

Bir süreliğine. Göğsüm sahiplenici bir şekilde sıkılıyor. Ama biliyorum ki onun hayatı Coronado Sahili'nden daha büyük ve New York'a gidip gelmesi gerekecek.

Bu olmadan önce onun *benim* olmasını istiyorum. "Anlaşıldı."

Üzerimden iniyor. "Öğleden sonra atıştırmak için bir bira ve o lezzetli patates cipslerinden alacağım. Sen de ister misin?"

"Elbette. Telefonda kalmayacağım, sonra dışarı çıkıp bana katılır mısın?"

Beni dudaklarımdan öpüyor, sonra dans ederek uzaklaşıyor.

Telefonumu çıkardım ve kardeşimi aradım. "Jacob, ben Justin. Bazı haberlerim var ve bana bir iyilik yapmanı istiyorum."

Konuştuktan sonra kız kardeşimi aradım. "Hey, abla. Düğün planları nasıl gidiyor?"

"Bunu duymak istemezsin," diye alay ediyor. "Bay Somurtkan Bekar mı?" Bir kahkaha attım. "Evet, o konuda..."

"Ne?"

"Bir kadınla tanıştım. Ve bu... Biz... Bu ciddi bir şey. Detaylar ileride."

"Ne?" Sanki bir şey düşürmüş gibi ses çıkarır ve hafif bir küfür savurur.

"Şaka yapmıyorsun değil mi?"

"Hayır."

"Gidip birine aşık olacağını bilseydim, gelip onu kendim görebilmek için gelmekte ısrar ederdim." Jenna ailenin bebeği, benden on beş, Jacob'dan on yaş küçük. Ama Jacob'ın gerçekçi tepkisinden sonra, *bu* bana annemden azar işitiyormuşum gibi geliyor.

Ve buna bayıldım. "Bir süre benimle kalması için onu geri getiriyorum. Onunla tanışacaksın."

Buna mutlu bir alkış geliyor, sonra Jenna'ya onu sevdiğimi ve gitmem gerektiğini söylüyorum, çünkü söz konusu kadın kamaramın arka kapısını açmış ve bana doğru bir şişe bira sallıyor.

Mükemmel öğleden sonra daha da iyi oldu.

Günün geri kalanını birbirimizi tanıyarak geçiriyoruz. Birden fazla kez beni durduruyor, ellerini yanaklarıma bastırıyor ve bunun gerçek olup olmadığını soruyor. "Gerçekten benimle evlenmek istiyor musun?"

"Otuz altı yaşındayım. On sekiz yılımı sarsılmaz bir gerçeği bilerek geçirdim: Hiç kimse beni geçici bir eğlenceden fazlasını istemeye teşvik etmedi. Sen o kapıyı çalana kadar sarsılmazdı Abby. Daha da güçlü bir inançla sana söz veriyorum ki, seninle evlenmek konusundaki kesinliğim de asla sarsılmayacak. Sen benim için osun."

"Yapacağın şey bu mu? Bana eş mi olacaksın?"

"Bunu kendime görev edindim," diye homurdanıyorum onu döndürürken. "Ve her zaman görev açısından kritik başarı hedeflerime ulaşırım."

Kıkırdıyor. "Bildiğim iyi oldu."

"Şimdi bana kendin hakkında başka bir şey söyle. En sevdiğin tatlı hangisi?"

Anlaşılan müstakbel eşim dondurmayı seviyor, ne kadar kaymaklı olursa o kadar iyi ve ben de oral seks şakası fırsatını kaçırmıyorum.

Oral sekse de bayılıyor, mutfakta dizlerinin üzerine çöküyor. Ona hamile kalana kadar içinden başka bir yere boşalmak istemediğimi söylediğimde "Sadece yalamak istiyorum," diye somurtuyor. "Dilimin üzerinde zonklaması hoşuma gidiyor."

Sırtım tezgâha çarpıyor, elim su şişesini bulduktan sonra koyduğum yere iniyor.

Teşekkürler, kader.

BÖLÜM 17

ABIGAIL

Salı gününe kadar günde dört kez sikişmeye başladık. Justin böyle söylüyor, *sevişmek* derken sesi biraz alçalıyor ve yavaşlıyor. Sanki yüzümün kızarmasını umuyormuş gibi.

Her seferinde öyle oluyor.

Ve o pembe kızarmayı seviyor. Beni kendine çekerken ve ellerini etimle doldururken çıkardığım çığlığı seviyor. Onu bir tuzakmış gibi çevirmemi ve hevesli, baştan çıkarıcı bir genç kızı oynamamı seviyor. Bu da onu bana karşı koyamayan sabırlı, verici bir adam yapıyor -gerçekten istediğinden değil. *Benim istediğim baba.*

Bu tür sıcak bir hayranlığı hissetmeyeli yedi uzun yıl olmuştu. Bunu bir yetişkin olarak, bir sevgiliden, üstelik *o benim ailem olacak* katmanı ile deneyimlemek akıllara durgunluk veriyor.

Bunun ne anlama geleceğine dair tüm küçük parçalar üzerinde çalışırken bile tam olarak kabul etmek neredeyse imkansız.

Kaliforniya'ya taşınabilir miyim yoksa diğer SEAL ekiplerinin bulunduğu Virginia'ya transfer olmak için talepte mi gerekiyor? Bunu samimi bir teklif olarak sunması benim için çok önemli.

Ancak New York'tan ve Golden Industries ekibinden koca bir kıta uzakta olma fikri beni heyecanlandırıyor.

Annemin babamla neden kaçtığını şimdi anlıyorum ve paralellikleri görmezden gelmek zor. Her ne kadar babam annemle evlendiğinde kıdemli bir subay olsa da ve Justin düşünmek bile istemediğim tehlikeli bölgelerde görev yapacak bir keşif uzmanı olsa .

Vites değiştir, Abigail.

Kafamdaki otoriter sesi duymayalı günler oldu ve ilk kez New York'taki ekibin eleştirilerini papağan gibi tekrarlamıyor.

Eğer bu büyülü hafta Justin ile gerçek bir geleceğe dönüşürse, onları bir daha asla dinlememe gerek kalmayacak.

"Ne düşünüyorsun?"

Kamyonetin kabinine bakıyorum. "Biz. Batıya olan 'seyahatimi' nasıl uzatacağımı düşünürken..." Sözümü kesiyorum.

Dizimi sıkıyor. "Kardeşimden bahsettim ama San Diego'da avukatlar da var. Hamileliğin boyunca ekibini senden uzak tutmak zor olacak, değil mi? Baskı yok, ama senin için stresi düşük tutmak için ne yapmamız gerekiyorsa, ben varım. Ne gerekiyorsa karşılayacağım."

Milyar dolarlık bir şirketin varisi olmak ve banka hesabınız sağlıklı ama o kadar da sağlıklı olmadığı ve her an dondurulabileceği için yeni bulduğunuz erkek arkadaşınızdan yasal ücretler almak zorunda kalmak ne kadar tuhaf. Yanaklarımı şişirdim. "Evet. Ama şu anda bunu düşünmek istemiyorum." Kendimi neşelenmeye zorluyorum. "Gitmemiz gereken bir çiftçi pazarı var!"

Heyecanım karşısında sırtıyor.

İstedığımız bir şeyi bulamadığımız takdirde alternatifleri de içeren bir alışveriş listesi yaptık ve tüm süreci büyüleyici buldum.

Park ettiğimizde, toplum merkezinin girişindeki çıkıntının hemen içinde bir bankamatik görüyorum. Justin'in elini tutarak, "Biraz para çekmek istiyorum," diyorum.

Beni durdurdu. "Çok paranoyak olmak istemem ama birinin seni takip etmek için bunu kullanma ihtimali var mı?"

Ona göz kırpıyorum. "Siktir,"

diye fısıldıyorum. Yüzünü

buruşturdu. "Özür dilerim."

"Hayır, bu..." Ayağımı yere vurmak istiyorum. "İz güçlü bir kelime olabilir ama..." Yumruğumu gökyüzüne doğru sallıyorum. "Evet, olabilirler."

"Sarımsak ve mantarın parasını bugün ben ödesem nasıl olur?"

"Pekâlâ." Ama yine suratım asık ve bunu saklamakta hiç iyi değilim.

Zavallı *küçük zengin kız*, diye fısıldıyor içimden bir ses. *Her türlü belaya neden oluyor.*

"Hey." Kaşlarını çatı. "Neydi o?" "Ne?"

"Yüz ifadeniz..." Yüzümü avuçluyor.

Gözlemci ve iyi eğitilmiş bir askeri ajandan bir şey saklamak zordur.

"Kötü hissettiğim için kendimi biraz hırpalıyorum."

"Kulağa verimsiz geliyor." "Bir de bana sor."

Başparmağının çeneme yaptığı baskıyı fark etmemi sağlayacak kadar sıkıyor. "Prenses, hiçbir şey için kendini kötü hissetmene gerek yok."

"Ama ben-"

"*Kötü hissetmene gerek yok* dedim." Sesindeki emir nefesimi kesiyor. Sonra sırtıyor, karnımı çok iyi bir şekilde döndüren tembel bir yarı gülümseme. "Ve babam ne derse o olur."

Isı yüzümü tekrar alevlendiriyor. Ama isteksizce de olsa gülümsüyorum.

"Şimdi, işte harçlığın." Cüzdanını çıkardı ve birkaç yirmilik uzattı.

Kaşımı kaldırıyorum.

"İyi bir kız oldun," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Çok iyi bir kız."

Bu da beni tekrar kızartıyor.

"Hadi gidip biraz sebze alalım." Beni çevirdi ve kışımı okşadı. "Ve biraz pazarlık yaptığından emin ol."

"Bekle, *ben* mi?"

"Goldilocks alışveriş deneyimi istedi. Hepsi senin."

Alışveriş listemizi çıkarıyorum ve kalbimin iki kat attığı göğsümü ovuyorum.

İlk tezgâhta, elmaları toplu olarak satın almak için indirim olup olmadığını sordum.

Justin bana başparmağıyla onay verdi.

İkincisinde, zaten indirimde olan bir peynir seçiyorum. Bu bana mırıldanarak "Aferin kızıma." dedirtti.

Üçüncüsünde, istediğim mantarları ve yeşil fasulyeleri seçiyorum.

"Pazarlık etmeyi unutma," diye mırıldanıyor kulağıma.

Boğazımı temizliyorum. "Bir soğan sarımsak atabilir

misin?" "Üç tanesi bir dolara nasıl olur?"

"Satıldı." Orada bir anlaşma yaptığımdan bile emin değilim, ama yine de heyecan vericiydi.

Listemizdeki her şeyi aldıktan sonra kamyonu geri dönüyoruz ve yiyeceklerimizi arka koltuğa yerleştiriyoruz.

"İyi iş çıkardın," diyor Justin ve sesinde beni şaşırtan bir samimiyet var, birbirimize yaptığımız ve söylediğimiz onca şeyden sonra bile. "Seninle gurur duyuyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Bu senin konfor alanının dışındaydı ve sen bunu başardın." "Yine de gurur duyulacak bir şey gibi görünmüyor."

"Sana gelecek ay gitmek istemediğim düğünden ve *senin* bu deneyimi hiç düşünmeden nasıl başaracağından bahsedeyim." Beni kamyonuna doğru bastırıyor ve diğer taraftaki kalabalıktan saklandığımız için minnettarım. "Senin için yeni olan bir şeyi yapmandan ve bunu coşkuyla yapmandan ne kadar gurur duyduğumu sana göstermeme izin ver."

Ağız sıcak ve aç, öpücüğü benim için bir ödül olduğu kadar onun için de bir şımartma. Dili dudaklarımın arasından kayarken inliyor, sanki sabırlı olmaya çalışmış ama buna gerçekten *ihtiyacı varmış* gibi ve ben tüm bunlara tutunuyorum. Benim için duyduğu içten arzuya ve açıkça ifade ettiği gururuna.

Onu etkiledim.

Kollarına kıvrılıp sonsuza dek benimle ilgilenmesine izin vermek istiyorum.

Bu duygu günün geri kalanında da devam ediyor. Ve Justin benim ekstra kırılganlığıma ve bu hisleri kirli seksin altına saklama içgüdüme uyum sağlamış görünüyor.

Daha birkaç gün öncesine kadar kendini tutucu olarak tanımlayan bir kız için hiç de tutucu biri *olmadığım* ortaya çıktı.

"İhtiyacın olan şey bu, değil mi?" Boynumun arkasını öpüyor, ağzını açarak emiyor ve nefesim kesiliyor. "Çünkü olgunlaşmışsın. Babanın seni tutup beslemesine ihtiyacın var. Seni tekrar tekrar almaktan zevk alacağım, benim sıkı küçük karım. Sadece bir bebekle yetinmeyeceğim. Seni ne kadar sevdiğimi her hatırlatma ihtiyacı duyduğunda, ben-"

İkimiz de donup kaldık.

Kalbinin göğsünde attığını neredeyse duyabiliyorum ve kesinlikle sırtımda hissedebiliyorum.

"Sen..." Dönüyorum ve o da saçımı bırakıyor. "Ne?"

Yakışıklı yüzü gerginlikten gerilmiş bir halde duruyor. "Çok mu erken?"

"Evlenme teklif ettin ve ben de bebeğini istiyorum." Nefes nefese kaldım. Ama bazı açılardan erken gibi geliyor. Bu ifadeler arzuyla, kimyayla ve koşullara bağlı ihtiyaçla ilgiliydi.

Öte yandan *aşk*, bilinçli bir seçim gibi hissettirir.

En azından birine onu sevdiğinizi söylemek bir seçimdir ve ben henüz bu seçimi yapmadım.

Çünkü sen bunu ilk duyması gereken korkmuş küçük bir kızsın.

"Tekrar söyler misin?" Bu bir yalvarış. Ve sesim çatlıyor.

"Seni seviyorum Abby. Gökten inen bir yıldırımın ağacı ikiye ayırması gibi, seni o sandalyeye çivilediğimde dünyam ikiye bölündü."

Uzanıp ağzının izini sürüyorum. Onun nazık, yetenekli dudakları bana çok fazla zevk veriyor ve istendiğimi duymaya her ihtiyaç duyduğumda söyleyecek doğru şeyi buluyor.

"I..."

Başını sallıyor. "Ciddi değilsen söyleme."

Biliyorum, söylemek istiyorum. Ama boğazımda bir yumru var.

İnliyor ve beni öpüyor, vücudumu örtmek için kendini aşağı indiriyor.

"Biliyorum," diye mırıldanıyor boynuma, kalçalarımı yukarı kaldırıp içime doğru kayarken. "Biliyorum."

Çok güzel ve elini karnıma bastırdıkça daha da güzelleşiyor. "Yolumuzu bulacağız," diye nefes alıyor. "Çünkü seni anne yapacağım ve ömür boyu sahipleneceğim. Bunu çözmek için sonsuza kadar vaktimiz olacak."

Ertesi sabah, değişiklik olsun diye ilk ben uyandım. Onun tişörtlerinden birini giydim ve kahve yaptım.

Verandada oturmuş, uzaktaki dağın sırtında kalan kar parçasına bakıyorum ve hala düz olan karnımı ovuyorum.

Arkamdaki verandanın tahtalarının gıcirtısı Justin'in varlığını haber veriyor. "Erken kalkmışsın," diyor sessizce.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve onu karnımın üzerindeki elime bakarken yakalıyorum.

Bir an için diğer her şey kayboluyor ve sanırım ikimiz de dün gece bana hırlayarak söylediği sahiplenici sözleri hatırlıyoruz. Avucunun sıcaklığını hâlâ hissedebildiğimi biliyor mu? Yaşadığım sürece, sanırım bunu her zaman hissedebileceğim.

İlişkimiz yürümese bile. Hamile kalmasam bile, bu haftayı her zaman birisinin bana aşık olduğu o büyüü birkaç gün olarak hatırlayacaktım.

Beni tamamen ve bütünüyle istiyordu.

"Babam dün gece beni yıprattı."

Bakışları tekrar elime düşüyor. Birden fazla yönden baba. "Çok zorlandın."

Askeri argoyu duyunca dudaklarım büküldü. "Babam gibi konuşuyorsun." Yanaklarına renk geldi. "Bu iyi bir şey mi?"

"Bu harika bir şey."

Karşı sandalyeye oturuyor ve ayaklarımı kucağına alıyor. "Onunla şahsen tanıştığımı hiç sanmıyorum, tanıştıysam da Cehennem Haftası'nın sonunda kendimi zar zor tanıdığım bir zamanda tanışmışımdır, ama onu iyi tanıyan insanlar tanıyorum. Eğer onun gençliğine dair hikâyeler dinlemek isterseniz, bunu sağlayabilirim."

Sertçe yutkunuyorum. "Benim için çok şey yapacaksın."

Eli bileğimin etrafında sıkılaşıyor. "Hiçbir şey bana daha büyük bir zevk veremez."

"Ama eğer... bunu yapacaksak... eşitler arasında bir ilişki olması gerekmez mi? Senin için ne yapabilirim?"

Sırıyor. "Abby, beni *mutlu* ediyorsun. Beni güldürüyorsun, bana meydan okuyorsun ve bana yardım ediyorsun." Üstümüzdeki pergolayı işaret ediyor. "Eğer sen burada olmasaydın, o hala garaj yolunda parçalanmış olurdu."

Gözlerimi deviriyorum ve çıplak ayağımın altını gıdıklamak için çorabımı aşağı çekiyor.

"Buraya gel."

Sandalyesine tırmanıyorum, bacaklarım kalçalarına değiyor.

Alnını benimkine bastırıyor. "Buraya her şeyden uzaklaşmak için geldiğimi sanıyordum. Ama bunca zamandır iki kişi için güvenli bir sığınak yapıyordum. Sen ve ben, Goldilocks. Sonsuza kadar."

Kalbim yerinden fırlayacak.

Dudaklarını benimkilere değdiriyor. "Ve sadece ikimiz değil, değil ?"

Planımız bu.

Eli, üzerimdeki gömleğinin yumuşak pamuğunun altında, titreyen karnımın üzerinde sahiplenici bir şekilde yayılıyor. "Bu artık benim. Sen benimsin. Üremek ve korumak için. Bunu anlıyor musun? Ayrı değiller. Seni hamile bırakıp bensiz dünyaya açılmana izin vermeyeceğim."

Doğru. Bunu biliyorum.

Seni seviyorum.

Ama buna inanmak çok zor.

"Abigail." Adımı o kadar sert söylüyor ki, içimde harika bir şey oluyor. "Bana anladığını söyle."

"Senin olduğumu mu?" Dokunuşuna karşı eğiliyorum ve o da okşamasını kalçama ve uyluğuma doğru kaydırıyor.

"Söyle."

"Yapamam."

"Henüz inanmadığın için mi?" Külotumu kenara iterken yüzü şimdi çok sert. "O zaman sana *tekrar* göstermeme izin ver. Birlikte ne kadar iyi olduğumuzu. Büyük, şişman baba sikimi senin daracık bedenine sokup seni bebeğimizi yapacak tohumla doldurduğumda ne kadar doğru hissettirdiğini."

Nefesim kesiliyor ve vücudum hemen ısınıyor, sözleri tam da istediği gibi işliyor, beni hazırlamak için. Beni tahrik etmek için, beni San Diego'ya geri götürmek ve beni gelini yapmakla ilgili çılgın planı hakkındaki belirsizliğimi unutmam için, ki bunu her şeyden çok istiyorum, ama bunun *ben* olduğumu aklıma getiremiyorum.

Bunu neden hak ediyorum?

"Siktir, Abby. Bunu hissetmiyor musun?" İçimde nabızı atıyor. "Hissediyorum."

"Daha yüksek sesle söyle."

Sesimi yükseltiyorum ve rüzgârın taşıyabileceği kadar yüksek sesle bağıriyorum. "Hissediyorum." "Ne hissediyorsun?"

"Bu ne kadar doğru bir his." Titremeye başladım. "Aynen öyle."

Alnımı onunkine bastırıyorum. Bu yüzü sevdiğimi fark ettim. Bunu söyleyebilirim.

Kalbini, yüzünü ve bana sarıldığında kollarını seviyorum.

"Seni hamile bırakacağım, bebeğim. Tohumlarımı derine gömeceğim. Emin ol. Bebeğimle birlikte olana kadar seni doldurmaya devam edeceğim."

Elleri kalçalarımı tutuyor, beni onun üstüne taşıyor ve tek yapabildiğim yolculuğa tutunmak.

Bana hem kirli hem de tatlı olanı eşit ölçüde vermesini seviyorum, sanki ikisi de değerli hediyelermiş gibi.

Vücudum titremeye ettikçe homurdanıyor ve kalçalarını sandalyenin üzerinden kaldırıyor. "Lanet olsun Abby, önce sen gel. Beni sağdığını hissediyorum. Çok sıkısın, beni içine alacaksın. Oraya var-"

Haykırıyorum, doruk noktam içimi parçalıyor ve o da beni takip ederek içime giriyor.

Sonra kolunu belime dolayarak sandalyeye geri çöküyor. Yüzünü boynumun kıvrımına bastırıyor, elini kıçıma doğru indiriyor ve sonra hâlâ onun sikiyle dolu olan şişmiş amımı okşamak için etrafımda dolanıyor. "Benim," diye homurdanıyor. "Bundan bir an bile şüphe etme. Biz gidene kadar seni çıplak tutacağım. Çıplak ve tohumlarımla damlıyor, çünkü seni alana kadar üremeye devam edeceğim."

Kıkırdıyorum.

Kıçımı tokatladı. "Ben ciddiylim. Ve bu-" Bir kahkaha attı. "*Kahretsin* Abby, sana gösterecek tatlı bir şeyim vardı."

Dudaklarından operim. "Bu çok tatlıydı. Bizim tatlı markamız."

"Mmm." O bana yavaş bir öpücük veriyor, diliyle ve dudaklarıyla, uzun uzun.

Ve sonra beni kucağından kaldırıyor, üzerimden pislik damlamasına aldırmadan. Kurt gibi bir bakışla külotumu çekiştirerek yerine oturtuyor ve kirli kızların üremesiyle ilgili bir şeyler mırıldanıyor, bu da bende günün geri kalanında gerçekten çıplak olma isteği uyandırıyor, sadece ne olacağını görmek için.

Ama ayağa kalktığında, tüm tavrı değişti. Ciddileşiyor ve elimi tutuyor. "Sana göstermem gereken bir şey var."

BÖLÜM 18

JUSTIN

Onu kulübenin uzak tarafındaki, aletlerimi sakladığım kulübeye götürüyorum.

"Dün gece sen uyuduktan sonra aklıma bir fikir geldi. Buraya geldim ve Bir şeyler. En azından başladım. Bu biraz zor. Biliyorum olmayabilir de..." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve kulübenin kapısını açıyorum.

Sabahın erken saatlerinde mekânı aydınlatan ışığın şaftında durmak, bir bebeğin beşiğinin başlangıcıdır.

"Ne..." Nefesi kesiliyor ve önümde ilerleyerek raylara hürmetle dokunuyor. "Nasıl yaptın...?"

"Bazı becerilerim var."

"Pek çok yeteneğiniz var ama bu..." Islık çalıyor. Sonra mutlu, gülerek gözyaşlarına boğuluyor.

Onu kendime çekiyorum ve başını öpüyorum.

"Hey, şimdi." "Çok tatlısın."

"Geri döndüğümüzde küçüğün uyuyabileceği güvenli bir yere ihtiyacı olacağını düşündüm."

Şiddetle başını sallıyor. "Bu mükemmel."

"Üzerinde biraz daha çalışmam gerekiyor ama bu iyi bir başlangıç." Derin bir nefes alıyorum. "Yeni bir şeyler yapmamın zamanı gelmişti."

Bunu birden fazla düzeyde söylüyorum. Bu hafta hayatım sonsuza dek değişti. Birlikte yeni bir şey yapacağız.

Tişörtüme sarılıp mutlu bir şekilde ağladıktan sonra küçük atölyeye bakıyor. "Burada başka ne üzerinde çalışıyorsun?"

Ona mutfağa hiç yerleştirmedığım bir baharatlığı gösteriyorum ve ardından ailemin garajındaki eski sandığa dokunuyorum. "Bu benim bir sonraki projem. Kilidin anahtarını kaybettik, bu yüzden onu menteşelerinden ayırmayı deneyeceğim."

Gözleri parlıyor. "Toplamayı denedin mi?"

"Hepimiz suçlu değiliz," diye gürlüyorum ama yüzündeki ifade hoşuma gidiyor. "Denemek ister misin?"

Yanakları pembeleşti. "Hemen döneceğim."

Döndüğünde sırt çantasından küçük bir makyaj çantası taşıyordu. İlk gün o duştayken yaptığım hızlı aramadan hatırlıyorum.

Özel eşyalarına girdiğim için pişmanlık duyuyorum, bir şey bulduğumdan değil.

Ama görünüşe göre sandığımdan daha zeki, çünkü makyaj çantasının içinde bir pudra fırçası var... vidalı bir ucu var.

Onun içinde de bazı kilit açma aletleri var.

"Goldilocks," diye mırıldandım. "Seni zeki kız."

"Siz gelmeden bir gün önce evinize girdiğimi söylemem gerek sanırım," diyor gözleri parlayarak.

"Söylemiyorsun."

"Bir dahaki sefere yere daha dikkat edeceğim." "Bir dahaki sefer olmayacak."

"Buzzkill." "Baş belası."

"Bagajı açmamı istiyor musun, istemiyor musun?"

"İstiyorum, istiyorum. Aslında seni öncelikle kilit açma becerilerin için karım olarak istiyorum."

Homurdanıyor, sonra işe koyuluyor. Mandalın açılması uzun sürmüyor ve sonra tatmin olmuş bir "Ah ha" ile geri adım atıyor.

"Bu kurnazcaydı."

"Babam öğretti."

Kaşları kalktı. "Yani, tahmin ettim ama bu bize öğrettikleri bir şey değil."

Sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Sadece bir hobiydi. Çok sıcak bir baba değildi, parka giden biri değildi ama garajdaki tezgahının yanındaki tabureye tırmanmamdan mutluluk duyardı. En güzel anılarımdan bazıları bana kilitlerin nasıl çalıştığını ve sonra da nasıl açılacağını göstermesi."

"Ve her zaman yanınızda alet mi taşıyorsunuz?"

"Uh..." Yüzünü buruşturuyor. "Evet, hemen hemen. Son yedi yılın çoğunu şirket ofislerinde gizlice dolaşarak geçirdim. Kendi çatı katımın mütevelliler tarafından kilitlenmiş bölümleri bile var."

"Bu cidden bir durum. Fransızcamı mazur görün."

"Evet, şey..." Omuz silkiyor. "Yani, bunu biliyorum. Bu yüzden küçük kaçış sanatçım gibi davranıyorum."

"Biriyle iletişime geçip daha uzun bir molaya ihtiyacınız olduğunu söylemeyi düşündünüz mü?"

Başını sallıyor. "Kardeşinle konuşma teklifin hala..." "Her zaman. Yarın onu görmeye gidebiliriz."

"Yarın." Kelimeyi tehlikeli bir şeymiş gibi tekrarlıyor.

Burada bir gün daha geçirdikten sonra Goldilocks gerçek dünyaya dönecek. Ama bu sefer, onun yanında olacağım.

BÖLÜM 19

ABIGAIL

Önümüzdeki 24 saati bir bebekle sevişerek geçireceğiz, umarım
-Sonra da dışarıdaki mobilyaları dikkatlice içeri yerleştirip evi ve barakayı kilitliyoruz.

Birkaç günlük muhteşem havanın ardından yola çıktığımızda yağmur yağmaya başlıyor. Pazartesi sabahı üsse dönmesi gerekiyor ve düz bir yolculuk yapmak istemiyor. Bunu bir yolculuk haline getireceğiz.

Bir çeşit düğün öncesi balayı. Çünkü evlendiğimizde, ortalık karışacak.

Justin ön cam sileceklerini çalıştırdı ve gülmeye başladı.

Ona meraklı bir bakış attım. "Ne oldu?"

Elimi tuttu. "Bir hafta önce dün, Güney Kaliforniya'dan ayrılırken bu hafta yağmur yağmasını ne kadar çok istediğimi düşünüyordum. Ve gerçekten de sadece bir gün yağdı, biz yağmura yakalandık ve ben fark etmedim bile."

"İyi bir yağmur fırtınasını severim," diyorum mutlulukla, parmaklarını sıkarak. "Belki gelecek yıl tekrar geldiğimizde, istediğin sağanak yağmura kavuşursun."

"Ah, Goldilocks, bu hafta tam olarak istediğimi alamadığımı bir an bile düşünme. Güneşin altında mısın? Daha iyisi yok."

"San Diego'da çok fazla güneş ışığı var."

"Öyle."

Ona ısınlanıyorum.

"Bu arada, benim dairemin sizin alışkın olduklarınızla kıyaslanamayacak kadar küçük olduğu konusunda sizi uyarmalıyım."

"Bunu önemseyen bir kıza benziyor muyum?"

"Hayır." Ağzı bir bastırıyormuş gibi kıvrılıyor. "Tamam, evet, biliyorsun. Bunu bütün hafta içimde tutmayı başardım, ama anlıyorsun

gerçek bir prenses gibi görünüp davranıyorsun, değil mi? Bir diva değil, ama... tamamen gösterişli ve dengeli."

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Havalı olmaya çalışıyordum." "Ne dediniz, Bayan Mumbles?"

"*Havalı* olmaya *çalışıyordum*," diye tekrarlıyorum, yüzümü kaldırıp çenemi ona doğru tutarak.

"Eğer teselli olacaksa, kilit açma işi çok havalıydı. Ayrıca 'doğuştan diplomat olmak için eğitilme' olayı da çok havalıydı, sadece farklı bir şekilde. Seninle ilgili her şey etkileyici. Ama gerçek doğanı saklamak zor."

"Yani iyi bir casus olamayacak mıyım?"

"Abby, casusluğun yarısı kadar bile tehlikeli bir şey yapmana izin vermem mümkün değil."

"Buzzkill."

"Buzzkill Baba'dan sana, Baş Belası."

Elini dizimden kaldırıyorum ve parmak eklemlerini öpüyorum. "Tamam, baba."

İnliyor. "Lafi açılmışken... kardeşim aramızdaki yaş farkı yüzünden bana biraz zorluk çıkaracak."

"Ne?" Gülüyorum. "Bu çok saçma."

"Kardeşler böyle yapar."

"Neredeyse yaşlı sayılmazsın." Şimdiden savunmaya geçtim. "Sana kötü davranırsa onu avukatım olarak tutmam."

"O benim küçük kardeşim. Bana biraz sataşmasına izin var. Hayatının on beş yılında benim ondan çok daha büyük olmamı telafi ediyor." Bana yan gözle bir bakış attı. "Ama *yaşlı olduğumu* düşünmediğini bilmek beni rahatlattı."

"Yeterince yaşlı," diye takılıyorum. "Ne için?"

"Beni dizine almak için mi?"

Yüzüne yavaş, memnun bir gülümseme yayılıyor. "Aynen öyle."

Justin'in memleketi Conception Ridge'e varmamız bir buçuk saat sürüyor. Beni çocukluğunun geçtiği, şimdi kardeşinin yaşadığı evin önünden geçiriyor, sonra Ana Cadde'ye park ediyoruz. Yaşadığından beri hangi işyerlerinin yeni olduğunu gösteriyor.

Örneğin Wake Up Call adlı bir kahve dükkânı ve çocukluğundan hatırladığı, başka bir zamandan kalmış gibi görünen tozlu bir ayakkabı dükkânı gibi.

Sonra düzgün harflerle yazılmış bir tabelası olan sıska bir vitrinin önünde duruyoruz.

Jacob Lowe, Serbest Avukat.

"Hazır mısın?" Justin soruyor.

Asla. *Yabancılarla tanışan* yüzümü takınıyorum ve başımı sallıyorum.

"Kesinlikle." İçeride, güzel bir resepsiyonist yukarı baktı ve hemen tanıdı Justin. Yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor ve gözleri sıcacık parlıyor.

Sahiplenici bir kıskançlığın garip bir şekilde kalbime saplandığını hissediyorum ve elini tutup iki elimle kavırıyorum.

"Abby, bu Sienna, kardeşimin sağ kolu, her şeyi." Bana eğlenen bir bakış atıyor, sanki şu anda ne kadar sahiplenici hissettiğimi biliyor ve hiç umursamıyor. "Sienna, bu Abby."

Yakında hamile kalacak karımı da ekleyebilirdi. Eklemiyor.

Sienna masasına bakarak, "Jacob az önce telefonda," diyor. "Ve şimdi telefonu kapattı." Sandalyesinde dönerek sesini yükseltiyor. "Kardeşin burada!"

Ofisin iç kapısı açılır ve Justin'in ikizi olabilecek bir adam dışarı çıkar.

Sienna'nın Justin'i gördüğünde bakışlarının sıcak olduğunu düşündüysem yanılmışım. Dikkatinin kardeşine yönelmesi ve orada kalması beni çok daha iyi hissettiriyor.

Abigail, küçük kıskançlık bir kızda çekici bir özellik değildir.

Gerçek hikaye, ama bazen elden bir şey gelmiyor.

"Sen Abby olmalısın." Jacob bana doğru adım attı. "Selam, kardeşim."

Jacob önümde durup bakışlarını yüzümde gezdirirken Justin gülüyor.

"Memnun oldum," diyorum.

"Aradığında ona inanmalı mıyım emin değildim..." Justin kardeşini omzundan kelepçeler. "Hey."

"Sadece uzun münzevi bir hayat sürdüğünü söylüyorum." Justin'in yanına kıvrıldım. "Benim münzevim."

Kolunu bana doladı. "İşte böyle. Benden gerçekten hoşlandığının kanıtı."

Jacob bilgisayarının başında meşgul olan Sienna'ya dönüp bakıyor. "İçeri gelsene. Yoksa dışarı mı çıkalım? Öğle yemeği yedin mi?"

". Sen-" Justin kardeşine sert bir bakış atar.

"Evet, eşyalarını alayım." Jacob masada durup Sienna'ya bakıyor. "Bize katılacak mısın?"

"Davetli miyim?"

"Sen her zaman davetlisin." Sesi sinirli geliyor.

Kadın gülümsüyor. "O zaman ben de sana katılırım."

Tamam, artık onu kıskanmıyorum. Bu tavır çok hoş ve sanırım onu *seviyorum*.

Jacob'ın kardeşi için bir yığın kutusu vardı, bu yüzden Justin onları kamyonunun arkasındaki saklama kutusuna yerleştirdi, sonra hep birlikte öğle yemeğine gittik.

Ben arka koltuktaki kardeşinden bir gezi notu alırken Justin kendi kendine gideceğimiz yere doğru ilerliyor. Conception Ridge'de çok fazla öğle yemeği seçeneği yok, otoyol kenarında birkaç fast-food restoranı ve The Roadhouse adında bir bar var, ancak üniversite kampüsüne yakın, görünüşe göre sevdiği bir lokanta var ve varış noktamız orası.

Oraya gitmek uzun sürmüyor ve çok geçmeden hepimiz tekrar kamyonundan iniyoruz, bu sefer Brewed Awakening adlı başka bir kahve dükkanının önündeyiz.

Yandaki lokantanın adı da Yolk's On Me.

"Bu kasaba çok sevimli. Sanki Mayberry'den gelmişsin gibi," diye fısıldıyorum Justin'e. Kardeşi ve Sienna yolu gösterirken.

Beni belimden yakalıyor ve bir anlığına yakınımda tutuyor. "Andy Griffith Show mu? Bunu biliyorsun ama patates cipsi ve birayı bilmiyor musun?"

"Sadece referansını biliyorum. Aslında hiç *görmedim*."

"İşte benim prensesim." Alnımdan öpüyor. "Sienna'nın beni karşıladığı zamanki kıskançlığa geri dönmeyeceğimizi de düşünme."

"Seni çıplak istiyormuş gibi gülümseyen çok sayıda kadın arkadaşın var mı?"

"Yok. Ve o-"

"Biliyorum." Ona hızlıca sarıldım. "Demek gerçek dünya bu, ha? Diğer insanlar ve normal restoranlar? Çok karmaşık."

Bana kıkırdıyor, sonra kıcımlı okşuyor ve beni öne doğru itiyor.

Öğle yemeği çok lezzetliydi. Daha önce birçok kez restoranlarda bulundum ama çocukluğumdan beri böylesini görmemiştim. Bana babamın beni Hawaii'de götürdüğü lokantaları hatırlatıyor. D.C.'ye taşındığımızda dışarıda yediğimiz akşam yemekleri bundan daha lüks hale gelmişti ve son zamanlarda... artık hepsi geçmişte kaldı.

Bu benim geleceğim. Kardeşçe sataşmak ve Jacob ile Sienna arasındaki cinsellik yüklü sataşma enerjisini izlemek çok eğlenceli.

Jacob bir müşteriyle telefon görüşmesi yapmak için izin istediğinde ve Sienna tuvalete gittiğinde Justin'e öğleden sonranın en önemli sorusunu soruyorum. "Yani birlikteler, değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. İki yıldır onun için çalışıyor ve her zaman profesyoneldi."

"Orada bir şey var."

"Ona sırılsıklam aşık."

Nefesim kesildi. "Ona bir şey söylemelisin!"

"Aşk tanrısı oynamıyoruz." Bu düşünce onu ürpertiyor.

"Ve tekrar söylüyorum, sen bir oyunbozansın."

Şakağımı öpüyor. "En azından bu işgüzar içgüdü herhangi bir eyalet ya da federal yasayı çiğnemiyor."

Döndüklerinde Justin yola çıkmak istediğimizi ama onları *çok yakında* tekrar görmeyi umduğunu açıklıyor, ben bunu fark ediyorum, Jacob da benim fark ettiğimi fark ediyor ve Justin fark etmemiş gibi yapıyor.

"Bu da neydi şimdi?" Onları hukuk bürosuna götürür götürmez sordum.

"Ne neydi?" Kamyonetini otoyola ya da kuzeydeki üniversite kampüsüne doğru değil, kasabanın güneyine doğru çeviriyor. "Sana göstermek istediğim bir şey var."

"Onları çok yakında göreceğinizi söylemiştiniz."

"Gözlemcisin." Sonra gülümsüyor. "Önüme bak. Ayrılmadan önce sana özel bir yer göstermek istiyorum."

Şehrin ana kısmından ayrıldık ve ileride sağda neşeli görünümlü bir emekliler topluluğu ve onun ötesinde de bir deniz feneri var. Justin arabayı ikisinin arasındaki halka açık bir otoparka çekti. "Orada kal, ben geleceğim. Burası kayalık."

Aşağı inmeme yardım ettikten sonra elimi tuttu.

İleride Pasifik Okyanusu'na bakan bir seyir platformu var, ama o yöne gitmek yerine beni otoparktan çıkarıp tepeye, deniz fenerine doğru götürüyor.

"Ne yapıyorsun?" Kendinden emin bir şekilde kapıyı çaldığında soruyorum. "Sana gösteriyorum-" Kapı açılınca sözünü kesiyor.

Sakallı, sert görünümlü bir adam kapıyı dolduruyor. Justin de en az onun kadar uzun, ama *her* nasılsa son bir haftadır tezgâhı beni korkutmayı bıraktı.

Ama bu adam korkutucu görünüyor. "Justin sen misin?" "Benim."

Elini uzatıyor. "Ford Gamble. Kardeşin ışığı görmek istediğini söyledi."

"Eğer sakıncası yoksa."

"Hiç de değil." İçeri girmemiz için eliyle işaret ediyor. Ana kadın rahat bir ev olduğunu ve üst kata çıkan açık merdivende bir kadın tişörtü ve pijama pantolonuna benzeyen bir şeyin asılı olduğunu görünce şaşıyorum.

Bay Gamble onları yakalar ve kadını hakkında bir şeyler mırıldanır. Sonra sert yüzü yumuşayarak sevecen bir ifadeye bürünür.

İkinci katta başka bir kapı var ve bu sefer yolu o göstermiyor. "Buraya daha önce gelmiş miydin?" diye sorar Justin'e.

"Çocukken birkaç kez. Hiçbir şeye dokunmayacağız." Elimini tutuyor ve tekrar tırmanıyoruz, deniz fenerinin etrafındaki dar alana.

Karanlık, eski ve çok ilginç. "Neden buradayız?" Fısıldıyorum, çünkü burası kutsal bir alan gibi geliyor.

Beni en üst merdivene oturtuyor, sonra da karşıma geçiyor.

"Buraya ilk kez dört yaşındayken gelmiştim. Annem babamı burayı görmenin benim için eğlenceli olacağına ikna etmişti ama annemin gizli bir amacı vardı. Annem bana hamileyken babam ona burada evlenme teklif etmiş. Ve kardeşime tekrar hamile kaldığında, bu bir sürpriz oldu - bu yüzden haberi vermek için onu aynı noktaya geri getirdi."

"Oh, Justin..." Anne ve babasının onu beklediklerini öğrendikten sonra evlendikleri gerçeği aklımdan çıkmıyor.

Belki onların evliliği de bizimki gibi başlamıştır, umarım. Fırında bir .

Burası kutsal bir alan, farkındayım.

Bana dikkatli ve hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Buraya son geldiğimde kız kardeşime hamileydi. Aynı hikâye. Ama Jenna doğduktan kısa bir süre sonra hastalandı ve bir yıl sonra öldü. Bir daha geri dönmedik. Babamın bir daha ziyaret edebileceğini sanmıyorum. Ama ben burada yeni bir anı yaratmak istiyorum." Yere çöktü, arka dizini bir basamağa dayadı.

Kutsal bir yerde diz çökmüş.

"Abigail Forrest, benimle evlenir misin? Hayatımın geri kalanını seninle anılar biriktirerek, seni koruyarak ve seni güldürerek geçirmek istiyorum. Sana dünyanın tüm harikalarını göstermek, bira ve lokanta yemekleri gibi, ve -"

"Evet," diye nefes alıyorum. Kendimi onun üzerine atmak istiyorum ama çok dar bir merdivenin tepesindeyiz ve bu ikimizi de öldürebilir. "Evet, evet, evet, seninle evleneceğim."

Eğilip beni öpüyor, dili benimkine değiyor, ağzı emin ve güçlü. "Yani, sana zaten yapman gerektiğini söylemiştim, ama bunu resmileştirmek güzel."

Ben de onunla birlikte gülüyorum, ama o geri çekildiğinde kahkahalarım soluk soluğa kalıyor, çünkü elinde pırlanta bir yüzük var. Sol elime kaydırırken loş ışıkta bile parlıyor.

"Görevin ilk aşaması tamamlandı," diye fısıldıyor beni tekrar öperken. "Sırada operasyon var, seni hamile bırakmak."

BÖLÜM 20

JUSTIN

O öğleden sonra onunla evlenmek istemiştim ama kardeşim bu hayalimi suya dūřürdü. Oregon'da evlenmek için üç günlük bir bekleme süresi var. Bu yüzden evlilik cüzdanımızı almak için Kaliforniya sınırını geçene kadar bekledik ve sonra Jenna'yı arayıp kırk sekiz saat içinde sadece on davetlinin katılacağı bir düğün planlaması gerektiğini söyledim.

"Jacob birkaç gün izin alacak ve bizimle buluşmak için uçakla gelecek. Yarın gece ya da Cumartesi sabahı dönmüş olacağız. Pazar öğleden sonra evlenmeyi çok isterim."

"Affedersiniz?"

"Meydan okumaya hazırsın," diyorum kendimden emin bir şekilde. "Elbette hazırım, ama-"

Aramayı sonlandırıyorum. Gece dışarı önce sevişmem gereken bir nişanım var.

Yolda kaldığım boktan motel yerine Redding'in hemen dışında güzel bir tatil köyündeyiz. Kız kardeşimi aramak için balkona çıktım ve Abby'yi korktuğu telefon görüşmesi için biraz yalnız bıraktım.

Sürgülü kapıyı açtığımda, içeri girmem için eliyle işaret etti. "Şey, bu gitti..." Yüzünü buruşturuyor. "Gitti. Kısa ve tatlı tuttum, kendime zaman ayırdığımı bildirdim. Harçlığımı alabilmem için şirkete verdiğim taahhütleri yerine getirmem gerektiğini söylediler, ben de bunu yapamayacağımı söyledim ve beni psikolojik değerlendirme ya da benzeri bir şeyle tehdit edemeden telefonu kapattım."

Kaşlarımı çatıyorum, "."

"Bilmiyorum."

"Bunu başka bir şekilde ifade edeyim. *Yapmayacaklar*." Ona doğru sinsice yaklaşıyorum. "Benim yanımda her şeyden ve her şeyden güvendesin. Bu artık benim işim,

Anladın mı?"

Başını sallıyor.

"Evet." "Evet..."

Yüzünde bir gülümseme belirliyor ve endişesini siliyor. "Evet, baba." "Bu doğru. Senin yoluna çıkmamın bir sebebi var. Seninle ilgilenmek benim işim."

Şortunun düğmesiyle oynuyor. "Bu gece yapacağın şey bu mu? Benimle ilgilenmek mi?"

Başımı yavaşça sallıyorum. "Seninle ilgilenmek dışarısi için. Seninle dünya arasındaki ben. Burada mı? Sadece ikimiz mi? Eğer istersen seninle ilgilenirim, tatlım. Benim bebek kızım mı olmak istiyorsun? Yoksa istediğini isteyen yetişkin kızım mı olmak istiyorsun?"

Gömleğini çıkarıyor ve sırtını dikleştiriyor. "Seni içimde istiyorum."

"Neden?"

Gözleri hınzırca parlıyor. "Çünkü seni içime almak istiyorum. Belki de isteğiniz dışında? Belki... siz benimle ilgilenmek isteyen çok iyi bir adamsınız, *siz benimle dünya arasında*, ama sizinle ilgili en yasak fantezilerim var, Bay Lowe..."

"Söyle bana..." Onun üstüne düştüm, zor nefes alıyordum.

Parmak ucunu çenemde gezdiriyor. "Seni baştan çıkarmayı hayal ediyorum. Üstesinden gelmeni ve..."

Baştan çıkarıcı bir kadın için oldukça sevimli. Doğru kelimeleri bulmak için çabalarırken parmağını yakalıyorum ve ucunu hafifçe ısıyorum. "Söyle."

"Ve sen beni arkamdan alıyorsun," diye fısıldıyor.

Onun tatlı masumiyetine aşığım. "En sevdiğin pozisyon bu mu?"

"Evet."

"Neden? Daha açık ol." Parmağını yalıyorum, şimdi benim için nefes nefese kalmasının tadını çıkarıyorum. "Babana nasıl hissettirdiğini söyle."

"Sen... daha derin hissediyorsun," diye fısıldıyor kızarak.

Pembe kızarıklığı göğsüne kadar takip ediyorum. "Sanki tamamen içindeymişim gibi mi?"

Başını sallıyor. "Sanki tam karşınızda..."

Sikim esniyor. "Mmm?"

Yanakları kıpkırmızı oldu. "Sanki rahmime dokunuyormuşsun gibi. Sanki boşaldığında, tam oradaymış gibi."

"Bekaretini kamyonunda alırken bunu mu düşünüyordun? Babanın kamyonunun şoför koltuğunda domalmış, ıslak küçük amcığın yarrak için yalvarırken?"

"Uh..."

Onu ters çevirip şortunu yırtıyorum, sonra parmaklarımı bacaklarının arasına sokuyorum. O benim için özensiz, seksi bir karmaşa. "Seni bir hayvan gibi arkadan becermemi ister misin?"

"Evet!"

"Tohumumu ekmem için yalvarana kadar sertçe bineyim mi?" "Her zaman."

"O zaman kendini bana sun. Babana anne olmaya hazır olduğunu göster."

Kalçalarını havaya kaldırıyor ve aynı anda yüzünü yastığa gömüyor.

Ben de soyunuyorum, böylece hiçbir şey kalmıyor. Ten tene.

"Bir kez yeterli olmayacak," diye homurdanırken sikimi klitorisine vuruyorum.

İnliyor ve bana karşı sallanıyor.

"Bütün bebekleri sana vereceğim." Kaygan sıcaklığı ereksiyonumu kucaklıyor, amının yumuşak yarığı bana sürtünecek ve sonra içine girecek bir şey veriyor. Söz verdiğim gibi üzerine çıktım ve onu arkadan sardım.

Altımda çok küçük, titreyen bir kız, ama amı çok sıcak ve şimdiden seğiriyor. Kollarımı ona doluyorum, bir elim boğazına gidiyor, diğeri demir bir çubuk gibi göğüslerine sıkıca bastırıyor.

"Sonra ne olacak biliyor musun?" Kulağına nefes veriyorum. "Tohumlarım içine girdikten sonra mı? Göğüslerini hassaslaştıracak. Ağrılı. Ve sonra büyük ve sütlü. Hamile kaldığında sana karşı çok nazik olmam gerekecek. Şimdiden geri sayıma başladığımızı mı düşünüyorsun? Goldilocks doğduktan sonra artık sert sikişmek yok."

Altımda miyavlıyor, kalçaları çılgınca geri sallanıyor.

Onun üstünde sertçe nefes alıyorum, taşaklarım serbest kalmak için çalkalanıyor. "Çocuğumuzu doğurana kadar olmaz," diye fısıldıyorum. "Sonra tekrar yaparız."

Yastığına doğru ağlıyor, yumruklarını yüzüne doğru sıkıyor ve sonra onun aletimin etrafına gelişinin tatlı spazmını hissediyorum.

"Az önce benim için mi geldin? Ne kadar iyi bir kızsın. Ne kadar iyi bir kızsın sen," diye mırıldanıyorum kalçalarımı tekrar tekrar ileri atarken. "Oh, Tanrım, Abby. Al şunu. Lanet olsun, amın bu dünya için fazla sıkı. Dölümü al, işte burada. Hepsi senin için. Tanrım...Abby...Uh..." Kalçalarımın son hamlesi onu yatağa yatırıyor ve ben onu ezmeden önce kendimi yakalıyorum.

Amının derinliklerinde, sikim nabız gibi atıyordu. Uzun, şehvetli fişkırımlar, tam da istediği yerde.

BÖLÜM 21

ABIGAIL

Uyuyacağız. Justin bugün San Diego'ya kadar gitmeyeceğimize karar verdi ve bana bu yolculukta bir sonraki varış noktamızı seçebileceğimi söyledi - onun üzerine tırmanıp yavaşça sürdükten sonra.

sonra o kadar da yavaş değil.

Geçen geceki baştan çıkarıcı saf kız olma girişimimi tekrarlıyorum ve bugün biraz daha iyiyim. Kızarmaya başlamadan önce seksi konuşmamın üç satırını yazdım ve Justin devraldı.

Bu konuda daha iyi zaten. Kendisine baba dediğinde, gözlerinde o sert bakışla, sanki yakında bir şaplak atacakmış gibi, onun için eriyorum.

Sonra tatil köyünden ayrılmadan önce yavaş bir brunch yaptık ve iyi ki de yapmışız çünkü Los Angeles'a giden yolun yarısında trafiğe yakalandık ve nihayet seçtiğim otele vardığımızda akşam yemeği vakti gelmişti - daha önce de kaldığım bir oteldi ve görünüşe göre arabayla gidip bir kamyoneti park etmek tam bir kabustu.

"değil," diyor Justin giriş yaptıktan sonra kaçınıcı kez.

Şirketin baş sekreterinin dün yaptığı tüm palavralara rağmen, kredi kartım bugün hala çalışıyor, bu yüzden Redding'den ayrılmadan önce bize bir süit ayırttım.

"Tekrar hoş geldiniz, Bayan Forrest," diyor kapıcı. "Bu ."

Justin bana kaşlarını kaldırıyor, ben omuz silkiyorum. Yani bazı beş yıldızlı otellerde iyi hizmet alıyorum.

Özel bir asansöre bindiriliyoruz ve süit katlardan birine çıkıyoruz. En iyi süitleri bile değil -kıymetli, sınırlı harçlığımın o kadarını buna harcamayacağım- ama Justin odayı görünce yine de ıslık çalıyor. "Bunun için trafikle boğuşmaya kesinlikle değer." Kapıcı gelene kadar bekliyor.

Sonra çantasını bırakıp bana saldırdı. "Ama kamyonetimi kim bilir nereye götürmek isteyen vale yüzünden hâlâ dayak yiyorsun."

En yakındaki kanepenin üzerinden atlıyorum, sonra kıkırdayarak ondan uzaklaşıyorum. "Avantaj bende," diye çığlık atarak mutfığa koşuyorum, uşağın kilerine dökülen... Sanırım burada bir yatak odası var...

"Yakaladım seni," diye homurdanıyor, beni arkamdan yakalayarak. "Hayır," diye itiraz ediyorum. "Bırak beni, seni canavar."

"Canavarı da yanında getirmişsin, küçük kız." Ağzımı kapatıyor ve beni duvara yaslıyor.

İkimiz de nefes kaldık.

Sonra karnım gurulduyor.

Başını eğiyor ve omzumun boynumla birleştiği yeri nazıkçe ısıyor. "Seni beslemezsem nasıl bir baba olurum?"

"İyi bir tane, eğer beni parmaklarında kıvrandırırırsan..."

Beni kucağına aldı ve süit'in oturma odasına geri götürdü. "Burada oda servisini nasıl sipariş edebiliriz?"

Gözlerimi deviriyorum. "Telefonda, diğer tüm otellerde olduğu gibi." "Özel bir yarasa sinyalli telefon var mı?"

Muhtemelen vardır ama ben yine de dilimi çıkarıyorum.

"Bize yemek söyle," diye . "Sonra da seni ."

Yolculuğumuzun son ayağı, üzerimden atamadığım küçük bir korku titremesini de beraberinde getiriyor. San Diego'ya yaklaştığımız her mil, şeyi çok daha gerçek hissettiriyor.

Bu konuda şaka bile yapıyoruz.

"Korkuyor musun?" San Diego şehir sınırlarına yaklaşırken Justin soruyor.

Ama hissettiğim sinirlerim değil. Sadece bir belirsizlik. Bu haftaya kadar hayatımla ilgili her şey çok kesindi. Fazla kesin, macera olmadan kilitlenmiş ve bu harika bir macera gibi hissettiriyor.

"Daha çok belirsiz bir merak mı? Bu öğleden sonra ne olacağını bilmiyorum. Yarın ne olacağını da bilmiyorum."

Elimi tutuyor ve parmak eklemlerimi öpüyor. "Yarın öyle ya da böyle evleneceğiz, sadece belediye binasında olsa bile."

"Eğer bunu birlikte yapıyorsak, sıradan bir şey olmayacak. Özel olacaktır. Bizim olacak."

Parmakları benimkilerin etrafında sıkışıyor. "Bu duyguya tutunalım, çünkü buna ihtiyacımız olabilir."

Sadece önümüzdeki birkaç günden bahsetmiyor. Eğer ben onun karısı olacaksam ve o da benim kocam olacaksa -her şeye rağmen- bu duyguya hayatımızın sonuna kadar tutunmamız .

San Diego'dan Coronado'ya giden köprüden geçmek eve dönmek gibi.

Küçük bir kızken San Diego Körfezi'nin diğer yakasındaki şehir içindeki kasabayı hiç *evim* olarak düşünmemiştim. Hawaii ve Washington arasında birkaç yıl yaşadığımız bir yerdi. Ama şimdi tanıdık manzaralar ve nostaljik anılar tarafından saldırıya uğradım. Annemin beni okuyacak yeni bir şeyler bulmam için götürdüğü Orange Ave'deki kitapçı. Hafta sonları brunch yaptığımız otel. Kuzeye doğru döndüğümüzde kırmızı çatısını görebiliyorum.

Bir ses çıkarmış olmalıyım, çünkü Justin kamyonetini yavaşlattı ve bir park yerine çekti. "Ne oldu?"

"Önemli bir şey değil."

"Yüzündeki *ifadeye* bakılırsa, *hiçbir şey* değil."

Emniyet kemerimi çözüp kendimi aramızdaki konsolun üzerine atıyorum ve beklenmedik bir coşkuyla yüzünü öpüyorum.

Gülerek eliyle enseme kavıyor ve heyecanımı tadarak beni öpüyor.

"Bu benim için pek çok mutlu anıyı canlandırıyor. Otelı gördüm ve-"

Yolcu tarafındaki cama sert bir vuruş oldu ve sıçrayıp arkamı döndüm.

Çilek sarısı saçları olan genç ve güzel bir kadın bize el sallıyor.

Justin inliyor. "Ve bu da benim kız kardeşim." Az ilerideki alçak apartmanı işaret ediyor. "Orası benim yaşadığım yer ve pusuya düşürüldük."

Ellerimi alev alev yanan yanaklarımda gezdirdikten sonra kapıyı iterek açıyorum. "Merhaba," diyorum temkinli bir şekilde. "Ben Abby."

"Ben Jenna," diyor elini uzatarak. Sonra başını sallıyor, gözlerini deviriyor ve iki kolunu birden uzatıyor. "Sarılabilir miyiz? Kardeş olacağız."

Ben daha bu kelimenin ağırlığını algılayamadan -kardeşler- kollarını bana doladı, nazikçe ama sıkıca sıkıyor. "Öpüşmenizi böldüğüm için özür dilerim," diyor geri çekilip kardeşine sarılmak için dönerken. "Ama kendimi savunmam gerekirse, gündüz vakti tükürük alışverişi yapacağınızı bilmiyordum."

"Burada ne yapıyorsun?" Justin onun saçlarını karıştırarak soruyor. Onları yan yana görmek aile benzerliğini daha da güçlendiriyor. "Geldiğimizde arayacağımı söylemiştim."

"Ve bunu görmezden geldim, çünkü konuşacak çok şeyimiz var." Ondan ayrılıp kamyoneti işaret ediyor. "Çantalar sende mi? Çünkü Abby'ye ihtiyacım var."

Sonra elimi tuttu ve beni sokağın aşağısına çekti. Az ileride apartman kompleksine giden bir yol var ve nereye gittiğini çok iyi biliyormuş gibi ilerliyor.

Justin'in arkamızdan havlamasına aldırmadan cebinden bir anahtar çıkarıyor ve bizi kilitli kapıdan içeri alıyor.

"Bunu çok sık yapar mısın?" Gülmemeye çalışarak soruyorum.

"Kardeşimin evine habersiz mi geldin? Evet. Ama gündüz öpüşmeleri düzenli bir şey olacaksa muhtemelen duracağım."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Muhtemelen öyle olacak, evet."

İç çekti. "Sanırım bu mantıklı." Sonra binanın girişinden hemen önce aniden durur. "Senden çok daha yaşlı olduğunu biliyorsun, değil mi? Bunu açıkça belirtti mi?"

Başım dönüyor. "Evet?"

"Emin misin?" Sesini alçaltıyor. "O otuz altı yaşında."

"Farkındayım."

"Çünkü benim yaşımda görünüyorsun."

"Ben..." Derin bir nefes alıyorum. "Sanırım senden bir yaş büyüğüm?"

Burnunu kırıstırıyor. "Tamam, bunun garip olduğu üzerinde durmayacağız."

"Benim için tuhaf değil," diye teklif ediyorum. "Harika."

Bu sırada Justin bize yetişti. "Jenna, gelinimi kaçıramazsın."

Bu benim işim, bana bakarken *bu* ifadenin söylenmemiş sonudur.

Sen iyi misin?

Elini tuttum. "Sadece senden faydalanmadığımdan emin olmak istedi."

Bir kahkaha attı. "Tam tersi olduğuna eminim." Jenna kendinden emin bir şekilde, "Öyleydi," diyor.

"Mmm. Benden önce ona dairemi göstermekten vazgeçtiğin için teşekkürler."

"Tabii ki." Onun önden gitmesine izin veriyor, benim arkamdan geliyor. "Yarın için bir planım var ama bu öğleden sonra Abby'yi elbise alışverişine götürmek istiyorum."

Bir gelinlik.

Justin dairesinin kapısını açtığında başım dönmeye başlıyor.

"Gelinlik almam lazım," diye tekrarlıyorum belli belirsiz, beni içeri sokarken.

Ve sonra bunaltı ve belirsizlik kaybolur, yerini sadece merak bırakır. Çünkü bu - mütevazı ve basit olduğu kadar - Justin gibi hissettiriyor.

Kulübe ve güvenli bir sığınak gibi hissettiriyor.

Küçük koridor kardeşlerinin fotoğrafları ve evden manzaralarla süslenmiş. Deniz fenerini tanıyorum ve büyük boy ahşap bir gardırobun karşısında küçük, sade bir aşk koltuğu ve iki sandalyeli bir yemek masası bulunan ana yaşam alanına geçerken fotoğrafa dokunuyorum. İşçiliği hemen fark ediyorum.

"Bunları sen

yaptın." Başını

sallıyor.

"Peki ya bu?" Gardırobu gösteriyorum.

"Hayır, o ailemden geldi. Bu bir eğlence ünitesi. Tüm video oyunlarımı saklıyor."

Gözlerim parlıyor ve o başını sallıyor. Evet, bana video oyunlarının nasıl oynandığını da öğretecek.

Çantaları yere bırakıyor. "Otur," diyor kız kardeşine, aşk koltuğunu işaret ederek. "Hemen döneceğiz."

Sonra elimi tuttu ve beni yatak odasına çekti. Bizim yatak odamıza.

"İyi misin?" diye soruyor, beni kollarının arasına çekerek.

Ağzını dudaklarımın hemen üzerinde gezdirmek için alçaltırken başımı sallıyorum.

"Önümüzdeki yirmi dört saat çok zor geçecek." Burnunun ucunu benimkine sürüyor. "Ama sonra tamamen benim olacaksın."

Ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum ve ağzını yakalıyorum.

Biliyorum, öpücüğümün içine akıtıyorum.

Çünkü sen benim babamsın.

BÖLÜM 22

JUSTIN

Bir dizi mesaj gönderirken ellerim hafifçe titriyor. Önce SEAL Romeo Ekibi'ndeki en yakın arkadaşlarımdan Emmitt, Remy ve Finn'e bireysel mesajlar gönderiyorum - kendisi hâlâ Avustralya'da olabilir ve gecenin bir yarısı onu uyandırırsam hiç üzülmem. Sonra da herkese toplu bir mesaj gönderdim.

Lowe piyasadan çekildi. *Zaten hiç piyasada* değildim. Hayatım boyunca Abby'yi bekledim ve o üst katta yemin törenimiz için hazırlanıyor.

"Hazır mısın, evlat?"

Telefonumu yere bıraktım, kesinti için minnettarım. Herkesin yanıtlarını daha sonraya kadar görmem gerekmiyor. Çok daha sonraya.

Komutan Pierson'a başımı salladım.

Jenna'nın parlak planı, komutana yemyeşil arka bahçesini kullanıp kullanamayacağımızı sormaktı ve dün gece o telefon görüşmesini yapmadan önce hiç tereddüt etmedim.

Geri kalan her şey bir araya geldi. Jacob bu sabah Sienna ile birlikte uçtu ve Abby, Pierson'ın eşi ve kızları tarafından ağırlandırken ben de onları havaalanından aldım.

Şu anda kardeşim ve Sienna düğünü her açıdan çekmek için telefonlarını hazırlıyorlar, ben de komutanın yanında bekliyorum.

"Bunun için gerçekten minnettarım," diyorum onuncu kez. "Bizimle evlenmeyi ve bizi evinizde ağırlamayı kabul ettiğiniz için."

Üst kata bakıyor. "Amiral Forrest'in kızı mı? Onun için her şeyi yaparım." Sonra bana sırtıttı. "Ve sen de evlat."

"Bu benim için dünyalara bedel." Gergin bir nefes aldım. "Biraz uzun sürüyor, ha?"

"Bir gelin kocası için mükemmel görünmek ister. Bunu birkaç kez yaptım. Nadiren zamanında başlarlar."

"Dinle, Abby hakkında-" Ama annesinin mirası hakkında daha fazla açıklama yapamadan oturma odasının kapıları açıldı ve tüm nefesim vücudumu terk etti.

Kapının girişinde gelinim duruyor. Sarı dalgaları gevşek bir şekilde başına dolanmış, çiçekler orasına burasına küçük örgüler halinde örülmüş ve yüzü narin bir makyajla parılıyor. Bol, dökümlü yakalı, sade beyaz bir elbise vücudundan aşağıya dökülüyor, zemini sıyrıyor ve etek ucunun altından bebek mavisi ayakkabılar bana bakıyor.

"İnanılmaz görünüyorsun," diye törpüledim. "Muhteşem görünüyorsun."

Arkasından küçük bir nefes sesi geliyor ve Pierson bana eğlenen bir bakış atıyor -hepimiz daha kötülerini söyledik- ama kalbimi delen Abby'nin tepkisi oluyor. Küçük bir nefes çekiyor, sonra titreyerek veriyor.

Rahatlama.

Üç uzun adımda ona doğru ilerliyorum ve onu kollarının üst kısmından nazikçe yakalıyorum. "Seni karım yapacağım," diye mırıldanıyorum. "Bugün ve hayatımın geri kalanında her gün."

"Çok yakışıklı görünüyorsun," diye fısıldıyor. Gözleri akmayan yaşlarla doldu. "Üniforman..."

Babasının giydiğinin aynısı değil ama yeterince yakın. "İyi temizlendim mi?"

Bana doğru sallanırken başını sallıyor, elleri göğsümü okşuyor. Madalyalarımın önünde duruyorum.

Elini tutup ağzıma götürüyorum, önce parmaklarını sonra da avuç içini öpüyorum.

Sonra elini tutup onu dışarı, bahçeye götürüyorum. Piersonlar ve ailem de arkamdan geliyor. Ama bir an geliyor, şırıl şırıl akan bir çeşmenin önünde sadece ikimiz kalıyoruz, kimse duyacak kadar yakın değil ve ben eğilip dudaklarımı yanağına değdiriyorum.

"İyi misin?"

Çabucak başını sallıyor.

"Evet." "Seni seviyorum."

Bu sefer bana kocaman bir gülümseme veriyor. "Ben de seni seviyorum."

Sesimi daha da alçaltıyorum. "Baban bu gece o gelinliğin içinde sana çok kötü şeyler yapacak."

Bu kadar yeter.

Komutan tarafından ciddiyetle gerçekleştirilen kısa ama ciddi yemin tereni ve kardeşlerim tarafından düzenlenen eğlenceli ve komik düğün fotoğrafları boyunca yanakları pembeliğini korudu.

Törenden sonra, eşim yanıma sokulmuşken, erkek ve kız kardeşimle birlikte Pierson'ların verandasındaki mobilyalara yayıldık ve onlara evlenme teklifini anlattık. Ailelerimiz hakkında konuşurken biraz burukluk yaşıyoruz ama sonra komutanın eşi şampanya getiriyor ve Pierson da Abby'nin ailesi hakkında konuşmak için bize katılıyor. Bu da birkaç acı-tatlı nota daha ekliyor ama iyi anlamda.

İkinci şişe şampanyaya geldiğimizde, yemek şirketi gelmişti.

Jenna mkemmел bir şekilde ortaya çıkan el içine hayran kalır ve Abby yeni kız kardeşini övmek için elinden geleni yapar.

Ben de onun şerefine kadeh kaldırıyorum. Tabii ki minnettarım. Ama şimdi huzursuzum, bu bölümün bitmesi için sabırsızlanıyorum, böylece sonunda karımı eve gtrebileceğim.

"ok sabırlıydın," diyor Abby, ben içinde hareket ederken nefes nefese.

Evdeyiz, ama zar zor. Dairemin kapısına dayanmış, mavi ayakkabıları kıçıma batıyor, fildişi dantel külotu arkamda yere atılmış.

niformamın bundan sonra kuru temizlemeye ihtiyaı olacak ama umurumda değil.

Yüzümü boynuna gmyorum ve tekrar derinlere doğru itiyorum, kulağımda onun nefesine ihtiyaç duyuyorum. "Karım," diye hırlıyorum. "Benim karım."

"Hepsi senin," diye fısıldıyor. Sesi titriyor. "Boşalacağım."

"Yap şunu, Abby. Babanın sikine boşal. Seni sahiplenен horoza gel."

"Benimle gelmeni istiyorum. gel." "Geleceğim, bebeğim. Oradayım."

"Ona ihtiyaım var, baba..."

Nefes nefese yalvarışında kendimi kaybediyorum, onu becerirken ikimizi de kapıya çarpıyorum, bir elimle başını, diğeriyle sırtını tutuyorum. Benim tatlı küçük masum Goldilocks'um. Beni çok sertleştiriyor, ihtiyaçtan ıldırtıyor ve sonra bana baba diyor.

Lanet bir hediye.

"Babam bugün karısına sahip çıktı ve şimdi ve sonra tüm gece boyunca bunu tekrar yapacak." Bir homurtu. Bir itiş daha. O kadar sıkı ki, her an kendimi kaybedebilirim ve içine boşalmamın tek yolu onun tatlı orgazmının beni sağması. "Her şeyimi alacaksın, Abby. İhtiyacın olan babayı ve istediğin babayı. Al onu. Ben seninim."

"Bana bir bebek verin," diye , komşuların duyabileceği kadar yüksek sesle. Güzel.

Buna alışmaları gerekecek. Bütün ay boyunca bu kadını besleyeceğim. Benim için çiçek açmaya başlayana kadar.

"İşte geliyor prenses."

"Baba..."

"İşte bebeğin. Onu hemen şimdi içine sokuyorum." Sıkımı derinlere soktuğumda boşalıyor, amcığı etrafımı kavırıyor, beni orada tutuyor ve ben o kötü, vahşi hisle sarsılıyorum. Onun tatlı küçük kız amcığı benim tohumumu emiyor. En temel, en ilkel amaçları olan karşılıklı bir baştan çıkarma.

Doruk noktam onun içinde patlarken benden kopan sesler insani değil. Kollarını boynuma daha da sıkı sarıyor, ben dişlerimi omzuna geçirirken bana yapışıyor. Hay sikeyim. Lanet olsun. Evet.

"Kocam," diye fısıldıyor başımı okşayarak. Ve sonra keyifle kıkırdıyor.

EPILOG

ABBY

üç hafta sonra

Hamilelik testine bakarken ellerim titriyor. Birkaç gün önce bir tane almıştım ve negatif çıkmıştı. Justin beni her yerimden öpmüş ve gelecek ay alacağımıza söz vermişti... ama sonra adetim *hala* gelmedi, bu yüzden belki de çok erken test ettiğimi düşünerek ikinci bir test kullandım.

Ve bu planı iyice düşünmediğim için sabahın ortasında yaptım. Justin üste çalışıyor ve saatlerce eve gelmeyecek.

Olumlu.

Ben hamileyim.

Banyodan yatak odasına süzülüyorum ve yatağın ortasına uzanıyorum.

Ben hamileyim. Hamileyim.

Oda dönüyor, sonra sırtıyorum ve ayağa fırlıyorum. Anahtarlarımı ve yeni telefonumu aldım. Justin'in arkadaşı Remy eski telefonumu aramış ve Justin'in *hoşuna gitmeyen* bazı takip şeyleri bulmuş, bu yüzden düğünden sonraki günler onu değiştirerek ve yeni, geçici kimliğim etrafında bazı çevrimiçi korumalar oluşturarak geçti. Ne yaptığını gerçekten anlamıyorum ama Justin artık Orange Ave'de tek başıma alışverişe çıkmam konusunda rahat, bu yeni normal hayatımda haftalar geçmesine rağmen beni hala heyecanlandıran bir şey.

Bu an ile bebeğin gerçekten doğması arasında dokuz uzun ay olduğunu biliyorum. Son üç haftamı hamilelikle ilgili her konuda dikkatli ve umudumu kaybetmeden araştırma yaparak geçirdim.

Birkaç ay kimseye söylemeyeceğiz. Hamilelik yaşayabilir hale gelene kadar güveni bilgilendirmeyeceğim ve o zaman bile sadece yeni hukuk ekibim aracılığıyla.

Ama bu gece kocamla kutlama yapmak istiyorum. *Kocamla*. Bu iki kelime hala kalbimi çarptırıyor. Belki de hep öyle olacak.

Kitapçıya vardığımda, alışveriş caddesinde gitmeyi yeniden en çok sevdiğim yere varmış oluyorum. Kartlar bölümüne doğru ilerliyorum.

Biraz erken ama güzel bir Babalar Günü seçkisi var. Üzerinde yükselen bir kızılçam ağacı, bir baba ayı ve patikada gezinen küçük bir yavru ayı olan bir tane seçtim.

Umarım iki yıl içinde Justin bizim ufaklıkla birlikte olur.

O eve geldiğinde ben uyuyordum. Uykuya dalmak istememiştim ama bir an yatakta kitap okuyordum, sonra o enseme usulca öpüyordu. "Kalkma," diye mırıldandı. "Sadece küçük kızıma merhaba diyorum."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Sana bir şey aldım," diye mırıldanıyorum. Yastığının üstünde.

Önünde *babam* yazıyor.

"Bu mu?" Zarfı dikkatlice yırtarak açtı. Uzun, kekeleyen bir kâğıt yırtılma sesi ve ben yuvarlanıyorum, o karta gülümseyip açarken hâlâ gözlerimdeki uykuyu kırıştıyorum.

Gülümseme donar, sonra on kat büyür. "Ne, gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" diyebildim ve sonra üstüme çıktı, beni öptü ve karnımı avuçladı.

". "

". " Nefes nefese gülüyorum. "Aslında çoğunu sen ." "Benim küçük güzel karım..." Yüzümü avuçladı. "Hamile misin?" Başımı sallıyorum, nabzım hızla atıyor.

Gözlerini kapatır ve derin bir nefes alır. "Bugün hayatımın en güzel günü. O yüzüğü parmağına takmanın hemen önünde ve o yüzük..." yüzük parmağına öpüyor, ince bir alyansın nişan yüzüğümlle iç içe geçtiği yerde. "Ve su şişesini güvertemde bıraktığın gün."

"Hepsi çok güzel günler..." Sonra kelimelerim kayboluyor, aç bir öpücükte tükeniyor.

"Operasyonun ikinci aşaması tamamlandı," diyor ikimiz de öpüştükten sonra muzaffer bir edayla.

"Üçüncü aşama nedir?"

bir kolunun üzerinde yükseliyor. "Babam donanmadaki görevini tamamladıktan sonra bir daha dönmek üzere dağlara kaçacağız."
Bana mükemmel geldi.

Daha fazla Abby ve Justin ister misiniz? Hikayelerinden ilham alan fotoğraflardan oluşan bir multimedya galerisi ve beş özel bir sonsöz için web sitemi ziyaret etmek için buraya tıklayın: yıllık <https://chloemaine.com/operation-wife-her-up-bonus-content/>

Ve diğer kitaplarım hakkında bilgi almak için sayfayı çevirin! En sevdiğimiz huysuz deniz feneri bekçisi Ford Gamble'ın Noel arifesinde Noel Baba'nın Bebeği adında özel bir "bana baba de" hikâyesi var.

Ayrıca... SEAL Team Romeo koleksiyonunda SEAL hepsi başka yazarlar tarafından kaleme alınmış on beş Navy romanı daha mevcut!

AYRICA CHLOE MAINE TARAFINDAN

Noel Baba'nın Bebeği

Ona Noel Baba diyor. .

Ford Gamble babamın en iyi arkadaşı. Aynı zamanda Conception Ridge deniz fenerinin münzevi bekçisi. Onun daha çok etrafta olduğu bir zamanı hatırlıyorum - tüm gençlik fantezilerim için mükemmel, gınahtan daha ateşli bir yem. Ve dürüst olmak gerekirse, o zamandan beri fantezilerimin çoğu için de. . .

Şimdi ise seksi saçları ve gür sakalında öyle bir gümüş var ki, kırk yaşında, karın kasları olan seksi bir Noel Baba'ya benziyor. Çalıştığım huzurevinin yıllık kutlamaları için bir Noel Baba'ya ihtiyaç duyduğu karanlık ve fırtınalı bir Noel arifesinde deniz fenerine gitmemi sağlayan şey de bu.

Kötü havayı hafife almam dışında. Bildiğim bir sonraki şey, onun yatağında uyandığım ve Ateşli uykumda ona yasak fantezilerimi açmış olabileceğimi fark ettim. Sonunda ona Noel Baba dememe izin vermesi için onu ikna edebilir miyim? Yoksa o da benim tabu duygularımı paylaştığını inkâr mı edecek?

Çünkü Ford'un bakışlarında vahşi bir sıcaklıkla bana bakmaktan kendini alamadığını biliyorum. Ve benim umutsuz Noel dileğim, o küçük, pek de masum olmayan meleğini bozmayı düşünüyor olması.

[Noel Baba'nın Bebeği'ni](#) okumaya başlamak için buraya tıklayın

Gelinin Babası

Kız baş . O da gelinin babası.

Doğu Yakası'ndaki kar fırtınası sayesinde, en yakın arkadaşımın düğün partisinin Vegas'a planlandığı gibi varabilen tek üyesi benim. Ama onun bir planı var. Babası beni havaalanından alacak ve son dakika düğün detaylarını birlikte halledeceğiz. Planda, yaşça büyük, sınırların dışında bir adamla beklenmedik bir kimya uyuşması ve onun süitini paylaşmaya ikna edilmek yok.

Vegas'ta olan Vegas'ta mı kalır? Gelinin babası seni kendi çocuğu olarak kabul ederse, hayır.

[Gelinin Babası'nı](#) okumaya başlamak için buraya tıklayın

Okul Müdürü Olmadan Önce

Tek gecelik ilişkim mi? Müdürün masasının arkasında oturuyor.

Bir kamyon durağında tanıştık. Kimyamız hemen uyuştu ve ikimiz de karakterimizin dışında bir şey yaptık: bir gece, açıklama yok. Ertesi gün, başka bir özel okula geldim. Mezun olabilmek için sadece üç krediye ihtiyacı olan olgun bir öğrenciyim. Artık Sebastian Craig'in unutamadığı yasak bir cazibeyim ve ikimiz de uslu durmak için elimizden geleni yapıyoruz. Birkaç hafta işe yarıyor. ..ta ki sırrımız saatler sonra kütüphanede ortaya çıkıyor. Özel bağlantımızı dönem sonuna kadar nasıl saklı tutacağız? Sonsuza dek onun tatlı kızı olmak istiyorum ama aramızdaki yaş farkı ve rolünün getirdiği sorumluluk üstesinden gelinemeyecek kadar büyük olabilir. . .

[Onun Müdürü Olmadan Önce'yi](#) okumaya başlamak için buraya tıklayın

Dükkanın Üstü

Annemin lisedeki erkek arkadaşıydı.

Adıma on yedi dolarım ve yeni üniversite şehrimde tek yön otobüs biletim var - iki ay erken. Bir de hiç tanımadığım bir adamın bir kağıda karalanmış adı. Henry Wilde.

Ama kapısına geldiğimde, annemin onunla kalabileceğimi söylediğinden haberi yoktu. Ve sadece bir yatağı var.

Kampüse taşınmama sekiz hafta var.

Onunla berber dükkanının üstünde sekiz hafta yaşadım. Bu yüzden işe yarayacağım. Ona yardımcı olacağım ve üniversitenin nasıl bir yer olacağı konusunda başının etini yemeyeceğim. Çünkü bu evde eğitim gören kızın bir sürü sorusu var ama bunlar benim fiili vasime sorulacak sorular değil. İkimiz de yetişkin olsak bile.

Dükkanın Üstü'nü okumaya başlamak için buraya

tıklayın Tüm kitapların linkleri web sitemde

www.chloemaine.com

YAZAR HAKKINDA

Chloe Maine daha önce başka kitaplar da yazdı, ama hiçbiri ilk kitabı *Before He Was Her Headmaster*'daki kadar tamamen id odaklı değildi. Büyük erkekleri sözde masum kadınların kötü arzularına boyun eğdirme fantezisinden zevk alıyor. Yazmadığı zamanlarda muhtemelen kitap okuyordur. Kanada'da kendi büyük adamıyla yaşıyor ve birlikte yaptıkları bebekleri büyütüyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.